

Jaroslav Kóhler

Toulavý medvěd

Trochu lepší svět

Několik slov...

Tuto knížku vydávám již potřetí výhradně v elektronické podobě a popravdě se tomu sám divím. Původně jsem předpokládal, že se tento text uhnízdí na některém internetovém úložišti na věčné časy a nikdo si ho už nevšimne. Jen čtenáři poslaní odkazem přímo tam někam do temného a zaprášeného kouta sítě sítí. Ale byl to zase jeden z mých omylů. Vyprávění o toulání a kamarádství někomu skutečně hodně vadilo a dlouho mi to nedošlo, takže jsem vystřídal už kdejaké disky a služby. Když jsem si uvědomil, co se děje, chvíli jsem si pohrával s myšlenkou, že knížku předělám, doplním a vůbec napravím, co jsem před tou spoustou let prostě ještě neuměl. Ale byla by to chyba. Tento text zůstane tak, jak kdysi vznikl. Se všemi chybami a nedostatky. Přeji Ti, laskavý čtenáři, přinejmenším tolik radosti, úsměvů a štěstí, kolik přinesla tato knížka mě.

© Jaroslav Kóhler - Toulavý medvěd,
Trochu lepší svět, třetí vydání 2026, Štítý

T.m 5.4 2026

toulavy.medved@gmail.com

www.toulavy-medved.cz

*Věnováno všem dobrým kamarádům od
táborového ohně.*

Velké plány

Tři mladíci stáli na rozcestí.
Zamyšleně pozorovali jásavě žlutý
sloupek. Červnové polední slunce žhnulo,
vůkol mlčel smrkový les.

„Podle mapy bychom měli jít na východ,“
pronesl Alfréd. Zatřepal buzolou. „Sever
je tímhle směrem.“

„Hm,“ zabručel Rosomák. „Tímhle
směrem je jih.“ Alfréd se několikrát
zatočil dokola.

„Nesmysl,“ ujišťoval. „Ukazuje to tam,“ a
aby svým slovům dodal na důrazu, upažil
pravicí přímo proti žhnoucímu kotouči.

Harry si oběma rukama promnul
nakrátko ostříhanou kštici, načež
konstatoval, že jde hledat ty zpropadený
tabulky, které patrně z rozcestníku
nějaký vtipálek odstranil.

Pokračovat v cestě podle
barevných značek nemělo smysl, neboť
jak se ukázalo již ráno, Rosomákova
mapa z roku 1973 s aktuálním stavem
turistických tras tak docela
nespolupracovala. Rosomák o této
skutečnosti samozřejmě věděl, ovšem jak

zcela logicky argumentoval, kopce a vodní toky jsou stále na stejném místě, což pro bezproblémovou navigaci postačuje. Alfréd s touto teorií nesouhlasil a dál točil prstencem na buzole.

Harry se vrátil z průzkumu s plechovou cedulí. Na okamžik se zdálo, že nepříjemný rébus bude zdárně rozřešen, avšak tabulka patřila Lesní správě informující o zákazu zakládání otevřených ohňů. Matoucí červená barva na tabulce nebyla turistickým značením, jak se ponejprv zdálo, ale Harryho krví, jíž Harry ceduli potřísnil, když se pořezal o zrezivělou hranu.

„Ježíšmarjá,“ zaúpěl Alfréd a přestal točit buzolou. Byl to první den jejich první opravdové výpravy. Byli ztraceni a jeden člen v ohrožení zdraví a snad i života. Ještě nepřešlo poledne a pečlivě připravený plán počal selhávat.

Duší celého podniku byl od počátku Alfréd. Již od dětství toužil uskutečnit objevnou cestu do neznáma, která by jej zanesla na vlny dobrodružství, o nichž čítával v románech a cestopisech. Zásadní překážkou mu v tom však byla dílem starostlivá matka, která všem tušeným rizikům důsledně předcházela, dílem Alfrédova přirozeně opatrná povaha, jež odmítala jakýkoliv

hazard. Mocná touha po širých dálavách v neukožené duši však léty rostla a mohutněla, až byl nakonec opatrnický hlásek přemožen.

Samozřejmě, že něco tak průkopnického nemohl Alfréd uskutečnit sám. Samozřejmě, že bylo nutno připojit i další společníky, vždyť ani nepřemožitelný Olšetrhend se prérií nepotuloval osamotě. Ne, že by jeho odvaze snad mohlo cokoliv stát v cestě, avšak nemoci se podělit o západ slunce či o táborovou píseň s přáteli jest osudem bez debat truchlivým.

Přemlouvání Harryho nemusel dlouho. I Harry snil o podobných dobrodružstvích, i když, jak se ukázalo později, neostýchal se praktikovat některé rizikové aktivity, jako bylo karate a horolezectví. Nic z toho však Alfréd prozatím nevěděl a tak Harrymu svěřil své plány s upřímnou a současně naivní důvěrou.

I když bylo pro Alfréda Harryho spojení cenné, museli si vzájemně přiznat, že ani jeden z nich nemá s tábořením v divočině severomoravských Jeseníků praktické zkušenosti. Harry už sice několikrát úspěšně stanoval u dědečka na zahradě, ovšem to, jak sám uznal, ke zdárnému uskutečnění expedice

nepostačovalo. Oba přátelé museli do party přibrat někoho, kdo potřebné znalosti měl, někoho, komu byla nebezpečnost volné přírody denním chlebem.

Rosomák se s nimi nechtěl z počátku vůbec vybavovat. Měl svých zájmů víc než dost a tak nezbylo, než se zatvrdit a užít promyšlené taktiky. Kde nepomohla slova, tam promluvily činy. A tak Harry s Alfrédem vždy v pátek vyčkávali, až půjde Rosomák ze školy. Věděli dobře, že nemá smysl číhat u něj doma, protože Rosomák si přinášel zálesáckou výstroj již ráno do vyučování.

Sledování začínalo vždy stejně. „Ahoj. Já jsem Alfréd a tohle je Harry...“ „Hm.“ Následovala svižná chůze městem, při které Alfréd sotva držel krok a po každých sto metrech popadal dech na několik dalších slov. Jednalo se vesměs o zcela formální otázky v instantně zhuštěné podobě, to podle toho, zda na křižovatkách právě provoz sílil či slábl. Hned za městem pak pokaždé Rosomák znenadání zmizel v krajině, což další sledování znemožnilo. Následující pátek se celá operace opakovala včetně toho, že Rosomák předstíral, že Alfréda s Harrym vůbec nezná. Harry dokonce navrhl použít bicykl, jenomže Alfréd nabyl oprávněné obavy, že v páteční

dopravní situaci by šlo o nebezpečný hazard.

Jak mýjely týdny a měsíce, přestával Harry v úspěšné navázání kontaktu s Rosomákem věřit. Avšak Alfréd vynesl poslední trumf. „Napsal jsem si v jednoduchých, leč výstižných heslech, osnovu, nač se budeme ptát. Stejně to dělají reportéři ve válečných oblastech.“ Když se Harry optal, proč by tentokrát měli dostat nějakou jinou odpověď než „Hm“, Alfréd vítězoslavně vypálil: „Díky předem připravenému sledu rafinovaných otázek daných počtem křižovatek.“ A dal Harrymu papír přečíst.

„Hej, vy dva. Už jste zase tady?“ Rosomák stál Harrymu za zády a pátravým pohledem zkoumal tajuplnou listinu. Alfréd v duchu zajásal; jeho taktické umění triumfovalo.

Toho pamětihodného dne vyrazili všichni společně do lesů za město, kde Rosomák povětšinou předváděl své zálesácké kvality. Ukazoval, na jakých místech již tábořil, předvedl hledání pitné vody, upozornil na význačné zahrádky a sady, z jejichž plodů bylo možné obohatit táborovou kuchyni. Jen Harry trochu remcal, neboť neočekával až tak pronikavý úspěch, takže si obul sváteční polobotky, jimž přechod brodu a posléze

bažiny značně snížil životnost. Avšak to byly jen nedůležité obtíže. Mezi třemi nadšenými mladíky započalo se přátelství, jež mělo trvat na věky a zasít semínka netušených dobrodružství.

„Vypadá to na šití,“ pravil Rosomák, když zahazoval rezavou tabulku zpátky do lesa. Harry zaraženě pozoroval krvácející dlaň. Alfréd rozsypal obsah lékárničky do jehlicí.

„To zvládneme,“ podával třesoucí se rukou gumovou roušku pro dýchání z úst do úst. Harry polekaně ucouvl.

„Jen klid,“ zkroutil Rosomák Harrymu zmrzačenou končetinu za zády. Pak odněkud vylovil malou placatku a nalil tekutinu do rány. Harry zařval.

„Pro lékařské účely,“ vysvětlil přítomnost lahve Rosomák, načež velkým kapesníkem zastavil krvácení a zbytky Alfrédovy lékárničky úraz ošetřil.

„Uvidíme, co to udělá. Snad máš očkování proti tetanu. Kdyby ti ruka začínala modrat, musel bych ji znovu rozříznout.“ Alfréd se zakymácel a padl k zemi. K vědomí jej přivedla až rumová pachutí na patře.

„Pro lékařské účely,“ slyšel z dálky Rosomákův hlas.

K cíli dorazili za hluboké noci. Chata pod Rabštejnem byla zavřená. Zcela vysílení překlópýtali stanové šňůry

v tábořišti a svalili se na okraji louky.

„Jdu najít lepší místo,“ oznámil Rosomák a zmizel.

„Moje nohy,“ zalkal Alfréd. Měl puchýře, na což neváhal po celou cestu důrazně upozorňovat. Harryho Alfrédův stav značně rozčiloval. Šermoval mu před obličejem ovázanou končetinou, přičemž popisoval nezbytnost obětí, s nimiž musí každý dobrodruh předem počítat.

„Jizvy z boje jsou pravými vyznamenáními statečných mužů,“ zakončil Harry plamennou řeč. Z temnoty se vynořil Rosomák.

„Proč tady tak řvete?“ Harryho vysvětlování přerušil slovy: „Seberte se, našel jsem prima plac.“ Alfréd namítl, že se už nedokáže pohnout, avšak Rosomák trval na svém. Za žádných okolností nemohl připustit, aby setrvali na tak nebezpečném tábořišti, jako je toto. Na otázku, zda se zde pohybují dravé šelmy odpověděl, že se zde pohybuje příliš mnoho lidí, což podle Rosomákových zkušeností nevěstilo nic dobrého. Harry připustil, že na tom něco je a tak z posledních sil odvěkli Alfréda do křoví na kraj lesa.

„Udělejte si někde pohodlí a zalehnout,“ zavelel Rosomák.

„Cože,“ vydechl Alfréd, „musíme přece zůstat spolu.“

„Jak spolu,“ zaváhal Rosomák. Alfréd navrhl, že on bude uprostřed a oni dva po

stranách. Argumentoval nutností udržet si co nejvíce tělesného tepla, přičemž důrazně odmítl variantu, při které by ležel na okraji. Rosomák odporoval, že se takových orgií nikdy nezúčastní, načež zasáhl Harry a Rosomáka přemluvil. Podařilo se mu to jen díky čestnému slibu, že o této výjimečné události v budoucnu nepadne jediné slovo.

Když se Harry s Alfrédem probudili, slunce již stálo vysoko. Rosomák dřepěl u ohně a kuchtil v ešusu polévku. Při podrobné prohlídce proviantu Alfréd zjistil, že poslední chléb snědli s Harrym včera večer. Harry se zachmuřeně dobýval jednoruč do konzervy s paštikou a Alfréd loudil na Rosomákovi. Ten však nepovolil. Podle jeho zkušeností musí každý zálesák se svými zásobami nakládat šetrně a uvážlivě a ne všechno sežrat, když má hlad. Pouze hlad, děl Rosomák, k těmto poznatkům vychovává a o svůj chléb se nerozdělil.

Po snídani došla v polních lahvích voda. Rosomák rozbil mapu a konstatoval, že nedaleko odsud se nachází pramen. Alfréda Rosomákova sebejistota rozladila, neboť doposud nepřekonal dojmy ze včerejšího bloudění. Od slepého rozcestníku totiž stoupali prudce vzhůru, neboť se zdálo logické

nalézt rozhled z nějakého vyvýšeného bodu, odkud by již mohli snadno určit směr dalšího postupu. Orientaci bohužel obnovili až u motorestu na Skřítku, což Harry komentoval šťavnatými výrazy. Motorest totiž ležel značně mimo zamýšlenou trasu a mnoho výškových metrů blíže k nebi.

Rosomák chladnokrevně navrhl, že najde pramen podle vrstevnic, avšak Harry shrábl polní lahve a vydal se do kempu. Než zmizel z dohledu, vyslechl si dobře míněnou Rosomákovu radu, aby vůči turistům zachovával krajní obezřetnost. Alfréd se na hledání pramene odmítl podílet, neboť puchýře na nohou mu působily nesnesitelná muka. Rosomák rovněž navrhoval, že Alfrédovi puchýře probodne, avšak z Alfrédova vyděšeného výrazu usoudil, že nemá smysl naléhat. Nic nezmohlo ani přesvědčování, že kůže musí pořádně ztvrdnout a že k tomu je nejlepší radikální řez. Po zbytek dopoledne se tedy Rosomák zklamaně ploužil loukou a sbíral alespoň lístky jitrocele, které nacpal Alfrédovi do ponožek.

Harry našel vodu snadno. Seznámil se přitom s několika horolezci, kteří zdolávali zdejší skalní stěny. Rovněž potkal milou slečnu, s níž zapředel rozhovor na téma, proč nosí v parném

létě lyžařskou rukavici. Když jí objasnil příčinu svého obvazu, dostalo se Harrymu kvalifikovaného ošetření, neboť dívka byla zdravotní sestrou. Harry rovněž navrhl, že by měli omýt Alfrédovy puchýře v potoce, k čemuž však Alfréd nesvolil. Harry nevtíravě připomenul, že mají časový plán výpravy, načež Alfréd v bolestech zakvílel a bylo po debatě. Rosomák rezignovaně zaklel, popadl mačetu a jal se stavět bivak.

Na co stan? Harry, Alfréd a Rosomák se během příprav jednomyslně shodli, že s sebou žádné zbytečnosti nepotáhnou. Ve stanech spí jen změkčilí turisté a vodáci, kdežto pravověrným dobrodruhům nečiní prázdné potíže složit hlavu pod hvězdami. „Ovšem pokud se nezatáhne,“ upozornil Harry. Rosomák spolence ujistil, že stan nikdy nepotřeboval, takže si každý směl přibalit jen pláštěnku. Pouze Harry v nějaké paranoidní předtuše nenápadně stěsnal do sotoru vojenskou celtu, kterou mu věnoval kdosi z příbuzenstva.

„Je to moc malý,“ komentoval Rosomákův přístřešek Alfréd.

„Jak malý?“

„Do toho se všichni nevejdeme,“ trval na svém Alfréd, přičemž po sobě rozstříkoval repelent proti klíšťatům. Harry nad Alfrédovými obavami z klíšťové encefalidity a lymfské boreliózy

jen kroutil hlavou. Za to Rosomák ten smrad doslova otrávil. Proti obtížnému hmyzu je samozřejmě nejlepší impregnovat oblečení tabákovým kouřem. Také Harry zapochyboval, zda je nutné na jednu noc konstruovat složitý wigwam, načež Rosomák zahodil mačetu do kopřiv řka, ať si to tedy udělají sami.

„Kluci, nemůžu najít lopatku,“ ozval se vyděšeně Alfréd. Polní lopatka byla pro Alfréda na rozdíl od stanu nezbytnou součástí vybavení číslo jedna. Bez ní totiž není možné vykopat latrínu a jak Alfréd nekompromisně vysvětlil, bez záchodu nedokáže uskutečnit svoji potřebu. Jenomže originální vojenskou lopatku nešlo zrovna nikde sehnat. Nad velkou výpravou se tehdy kvůli lopatce stáhla temná mračna neúspěchu. Naštěstí Rosomák si uměl v krizových situacích vždy poradit. Pilkou na železo doma uřízl starou lopatu na uhlí a nasadil ji na krátkou větev.

„Vždyť na ní ležíš,“ houkl Harry rozbalujíc celtu. Alfréd vyskočil na puchýře a odkvačil spěšně do lesa. Harry ho přitom pozoroval dírami v plátně.

„Darované celtě na díry nehleď,“ zafilozofoval Rosomák.

„Stejně nebude pršet,“ odsekl Harry. Nad jejich hlavami zahřmělo.

Chatrný přístřešek se zmítal ve

větru a pod nápory přivalového deště. „Bude to jen přehánka,“ pokoušel se Alfréd přervat ohlušující hromobití ze svého místa uprostřed. Harry a Rosomák po stranách podpírali nosné tyče, přičemž Rosomák vyslovil pochybnost, zda má toto počínání vůbec smysl, když jsou stejně mokří jako děcko po porodu. „Musíme vydržet,“ posiloval bojového ducha Alfréd z útrob svého spacáku. Harry už toho měl také dost. Hlasováním dvou proti jednomu bylo rozhodnuto ustoupit k chatě.

Chata pod Rabštejnem byla sice zavřená nejspíše trvale, avšak po jejím boku se krčil spásný přístřešek. Déšť neustával, tučné kapky bubnovaly do plechové krytiny.

„Tak tohle jsem ještě neviděl,“ hleděl Rosomák užasle vzhůru. V plechové střeše byly s pečlivou pravidelností provrtány otvory, jimiž voda crčela jako ze zahradní konve.

„Tamhle v rohu chčije trochu mň.“ Než stačil Rosomák namítnout, že si nepřeje příliš těsný kontakt, zavalilo jej promočené Alfrédovo tělo.

„Jestli se nezahřejeme, tak tady umřu,“ oznámil Alfréd. Harry se k nim přitulil a Alfréd začal chrápat.

Do krásného nového jitra po

osvěžujícím dešti vykročil Rosomák nejistým krokem. Všechny svaly ho bolely, protože noc strávil jako Alfrédův polštář. Když se přehraboval v promoklých troskách tábořiště, uvažoval, proč musí trpět za hříchy, jež nespáchal. Byl pevně přesvědčen strávit další noc někde osamotě pod stromem, než aby absolvoval další mučení. Zbytek dne trio dobrodruhů prolekovalo na slunci a o plánech velké výpravy již nikdo nepromluvil.

V podvečer Alfréd oznámil, že si jde k potoku konečně namočit nohy. Harry šel s ním, neboť nehodlal Alfréda po tmě někde hledat. Rosomák v táboře zatím rozvažoval, zda je vhodný okamžik dějiště Rabštejnského masakru v tichosti opustit.

„Artemis,“ vydechl Alfréd, když zakopl a svalil se na lesní pěšinu. Namísto, aby Harry příteli pomohl zpět na nohy, zíral s ústy dokořán. U zurčícího pramene klečela do hněda opálená dívka a smývala si z hladké pokožky šedavý prach. Namáčela do tůňky molitanovou houbu, s níž posléze zajížděla až do těch nejintimnějších partií. Dívčinu nahotu zakrývaly jen dlouhí se stíny zapadajícího slunce. Harryho ani Alfréda přirozeně nenapadlo odvrátit od onoho nadpozemského zjevení zrak či se otočit

a odejít. Čekali v naprostém ustrnutí dokud se dívka neotřela osuškou a neoblékla si svetr a manšestráky. A najednou stála před nimi s širokým úsměvem od ucha k uchu.

„Ahoj, kluci. Jste tady s oddílem?“ Harry s Alfrédem museli vypadat obzvlášť pitomě, protože dívka pokračovala: „Horolezci z Olomouce? Oddíl Jardy Drobného?“

„Cože“ vykótkal Harry. „Vlastně kdože.“ „Artemis,“ vypustil duševní přetlak Alfréd.

„Hm, aha,“ pronesla zamyšleně dívka. „Jsem Tatranka. Počkejte, než si sbalím věci.“ Poslušně čekali. Tatranka neuvěřitelně obratně svázala změť řemínků US torny a hodila ji Harrymu na záda. Alfréd měl dovoleno nést kytaru. Snažil se přitom pokud možno zamaskovat kulhání.

Jardu všichni oslovovali „Drobek“. Měl dobré dva metry, půldruhého metraku a bicepsy jak melouny. Tatranku znal dobře a dva nové členy horolezeckého týmu přijal s podivnou samozřejmostí, jako by počet osob nebyl nijak důležitý. Jak později vysvětlil, v horách se to může změnit kdykoliv a tak je lepší považovat takovou matematiku za docela pravděpodobnou statistickou událost.

Tatranka se vracela z tramského potlachu pod Pradědem. Zahrála pár písniček s tátovými kamarády, kteří si tam přišli zavzpomínat a hned jak se vyčistila obloha, vyrazila do Rabštejnských skal.

„Pěkná štreka,“ uznale vytrčil bradu Drobek. - Srabe -, vrhl Harry zamračený pohled na kulhavého Alfréda, - tebe by tam museli vodnýst -. Ale nahlas výčitku nevyslovil. Naštěstí Tatranka začala ukazovat, kde všude jí spálilo sluníčko, což vzbudilo všeobecný zájem, svolalo veškerou mužskou populaci kempu a rozehnalo další nepříjemné myšlenky.

„Takže jste šmírovali nahou holku u potoka, jestli to dobře chápu,“ zakroutil Rosomák znechuceně hlavou. Začínal litovat, že v příhodný okamžik nezmizel. Alfréd se urazil řka, že byla chyba Rosomákovi cokoliv říct, neboť je proti ženám zaujatý a očividně jimi opovrhuje. „To není přesné,“ protestoval Rosomák. „Uznávám, že ženy jsou nepostradatelnou nutností života, avšak překvapuje mě, jak snadno jste zradili cíle této výpravy.“ „My jsme nic nezradili,“ vybuchl Harry. „Takže ráno vyrážíme?“ vypálil Rosomák přímou otázku.

„Ale za chvíli bude zpívání u táboráku,“ zaprotestoval Alfréd.

„S Artemis, jak jinak,“ mávl Rosomák rukou a odkráčel bez dalších řečí do lesa,

aby dal jasně najevo své pohrdání.

Členové horolezeckého oddílu sice překypovali nadšením, avšak příliš písniček k táboráku neznali. Drobek se pokoušel zachránit situaci listováním v Tatrančině zpěvníku, aby si připomněl slova, avšak nakonec jen šustil listy jako konžská gorila při svačině v pralese a cosi nezřetelně mručel. Když doznělo „máš má ovečko dávno spát“ potřetí, Tatranka oznámila, že je unavená a jde spát. Drobek nadšeně zapumpoval melounovitými bicepsy, načež se špatně předstíranou ledabylostí konstatoval, že v jeho stanu je volné místo.

„A kde máte stan vy, kluci,“ otočila se Tatranka na Alfréda.

„My vlastně, tedy, jaksi,“ huhňal Alfréd.

„Táboříme tamhle pod lesem. Jak je to hustý křoví,“ vysvětlil poněkud schlíple Harry. Oba přátelé samozřejmě očekávali nevyhnutelnou otázku „proč“, avšak Tatranka je zcela šokovala.

„Vy jste tady s Rosomákem?“ Alfréd s Harrym hleděli nejdřív na sebe, pak na dívku a tvářili se přitom náramně pitomě, což Tatranku donutilo k upřímnému smíchu. Když se jim smála, koukali ještě pitoměji. Konžská gorila Drobek byl odmítnutím poněkud vyveden z míry, takže se zmohl pouze na jakési nosohrdelní zvuky, přičemž si mával rozměrnýma tlapama před obličejem.

„Ahoj,“ přidřepala Tatranka k malému indiánskému ohni, který je dost velký, aby člověka zahřál, přičemž není vidět ani cítit, dokud nesedíte přímo u něj. Rosomák vyklepal nezaujatě popel z lulky.

„Ahoj, hm,“ odpověděl. Harry s Alfrédem postávali opodál v očekávání něčeho strašlivého. Od zapřísáhlého nepřítele žen Rosomáka mohlo přijít cokoliv.

„Hraješ pořád na harmoniku?“ nevinně se usmála Tatranka.

„Hm, možná.“

„Bezva, mám kytaru,“ a aniž by musela cokoliv dalšího říct, rozvlnila vzduch nejprve několika podmanivými akordy a pak začala hrát pomalou melodii.

Rosomák měl malou stříbrnou harmoniku v kapse blůzy neustále při sobě, takže ji mohl kdykoliv nahmatat a potěšit se dotekem jejího kovového těla. Tentokrát ji přiložil ke rtům. K naprostému Harrymu a Alfrédovu úžasu vznikla ze zvuku kytary a harmoniky dokonalá souhra, píseň ponejprv tklivá až melancholická, která však polehoučku nabírala na jakési sebejistotě, dokonce snad odvaze, že všechno nakonec dopadne dobře. Všechny obavy pojednou odplynuly, zmatky a rozjitřené emoce odnesl noční váněk. Alfréd s Harrym hleděli na hvězdné nebe, na chvíli zmizeli v nekonečném vesmíru a pak přistáli zpět

u svého táborového ohně, mlčenliví a zadumaní, jako by právě podnikli tu nejvelkolepější výpravu ze všech.

Jasný rozbřesk probudil čtyři spáče časně. Stébla trávy pokrývala hustá rosa, celta nad jejich hlavami ztěžkla a prohnula se. Usnuli na jedné hromadě, aniž by si lámali hlavu s původním uspořádáním, které Alfréd zavedl. Bylo jim dobře a teplo, jako klubku štěnat schoulených při sobě. První se protáhla Tatranka, svlékla si ponožky a brouzdala se loukou. Přitom si rosou omyla tvář. Rosomák předvedl několik ztuhlých prostocviků, načež rozfoukal oheň. Harry vyběhl nadšeně k prameni jen v trenýrkách a Alfréd vyčkával v bezpečí svého spacáku, dokud nenastanou příhodnější okolnosti k procitnutí do reality. Čekání si krátil úvahami o příběhu, který od Tatranky včera v noci vyslechli.

Před dvěma lety, brzy z jara, zorganizoval ženský volnočasový kroužek turistický výlet do Jeseníků. Vlak vysadil asi tucet žen doprovázených několika dětmi v obci Branná, odkud měl výsadek podniknout přechod pohoří do Karlovy Studánky přes Červenohorské sedlo a vrchol Pradědu. Známa trasa, kterou průměrně zdatní turisté absolvují během jednoho dne. Ovšem za předpokladu

příznivého počasí. Odborná meteorologická předpověď sice příznivá byla a brzy ráno opravdu vysvitlo pár nadějných paprsků, avšak již v úvodním stoupání k vrcholu zvaného Vozka padla hustá mlha. Vedoucí výpravy, středoškolská učitelka v invalidním důchodu, se tím nenechala vyvést z míry. „Tady se není kde ztratit,“ ujišťovala. „Krom toho mlha může zmizet tak rychle, jak se objevila.“

Když členky ženského volnočasového kroužku vystoupaly na vrchol Vozky (tedy, když předpokládaly, že na něj vystoupaly), neviděly vůbec nic. S výhledem do krajiny by nemohl počítat ani ten nejzdatnější optimista. Samozřejmě, že vidět nebyla ani turistická značka. Podcenit mlhu byla chyba. Děti se rozeběhly značku najít a to byla chyba druhá, neboť polovina z nich se nedokázala vrátit. Hlasy obstoupené mlhou začínaly panikařit. S vypětím všech sil i nervů se podařilo ztracená dítě nalézt někdy před polednem. „Nedaleko je Červenohorské sedlo,“ povzbuzovala vedoucí výpravy. „Jen se držte pospolu, netrhat skupinu a všechno bude v pořádku. Dobře to tu znám.“ Po další hodině klopotné chůze začalo pršet. Po dalších dvou hodinách bloudění vedoucí výpravy rezignovala na svoji funkci. Poslouchat tuto ženu byla chyba

číslo tři. Turistky znaveně usedly pod mokré smrky a s tichou odevzdaností, jež je jejich výhodou oproti mužům, očekávaly svůj nadcházející osud.

A tehdy Tatranka zaslechla poprvé onen podmanivý táhlý zvuk harmoniky. Rosomák právě vychutnával siestu po dobrém obědě v chráněné krajinné oblasti, kde ilegálně tábořil nikým nezpozorován. Spoléhal mimo jiné na mlhu, která rozumné lidi od potulování se po horách odradí. Byl dokonale spokojen, rozvíjel svou melodii, když v tu ránu přidusalo celé stádo ženských. Semkly se výhruzně kolem něj, načež bývalá vedoucí výpravy volnočasového ženského kroužku požádala stroze o pomoc. Rosomák okamžitě pochopil, že odmítnutí by nejspíše zaplatil svým životem.

Po dalších dvou hodinách stanula promáčená, prochládlá a utrmáčená ženská výprava na železniční stanici v Branné.

„Ale vždyť odsud jsme vyšly,“ rozčilovaly se ženy.

„Mladíku, my jsme chtěly do Sedla,“ hubovala invalidní učitelka Rosomáka.

Ten se beze slova otočil a odešel.

„Nevídané chování,“ vykřikoval přísný hlas, dokud mladík nezmizel v mlze.

Jedny lehké kroky se rozeběhly po mokřém asfaltu, aby Rosomáka dostihly,

jenomže ten už byl pryč. Tatrance nezbylo, než místo něj políbit šedou prázdnotu před sebou.

Zakrátko po té Tatranka hrála v jedné juniorské hudební soutěži a on tam byl také. Rosomák na sebe upozornil nejenom výjimečným kumštýřským výkonem, ale i veřejným oznámením, že udělenou cenu odmítá. Na otázku, proč se tedy účastnil, pravil, že byl donucen. Kým a proč již neměl potřebu sdělit. Takový byl Rosomák. Člověk nikdy nevěděl, co od něj může čekat, takže nejrozumnější bylo neočekávat nic. I přesto (a snad i právě pro to) si s ním Tatranka velmi ráda povídala kdykoliv, když za městem venčila psa (shodou náhod právě kolem Rosomákových oblíbených tábořišť). Když Tatranka někam šla, skoro vždy běžela. Díky takto vypěstované kondici dokázala objevit Rosomáka poměrně často. Nakonec se z toho stala její oblíbená hra, při níž mohla současně trénovat přespolní orientační běh, k čemuž ji vedli moudří rodiče, aby si dlouhým vysedáváním v hudební škole nepodlomila zdraví.

Pro olomoucký horolezecký oddíl nastal nejdůležitější den tréninku. - Mladý vemena -, jak jim říkal Drobek, - předvedou, co se naučily a já je zařadím do skupin -. Prubířským kamenem se

stala Panna. Štíhlá skalní věž kombinující snadné až středně těžké cesty. Drobek se navázal na lano a rozhlédl se kolem.

„Ty mě budeš jistit,“ zapíchl prst jako klobásu do Alfréda. Na Alfrédův zděšený pohled odpověděl: „Máš nejlepší protiváhu. Tyhle sraby by chlap soplem přerazil.“ Zmínka o protiváze měla dvojsečný účinek. Alfréd na jednu stranu pocítil hrdost na své vlastnosti, na straně druhé však zaznamenal jakési potměšilé poznámky vyhublých dorostenců kolem. Rozhodl se posměchu nevěnovat pozornost. Během chvilky na něj Drobek narouboval potřebnou výstroj.

„Pro jistotu tě ještě přicvaknu k buku, jenom pro sichr, určitě to zvládneš,“ poplácával Drobek mocnou tlapou přátelsky Alfréda.

Drobek nastoupil do stěny s naprostou sebejistotou. Dokonce to působilo dojmem, že každou chvíli musí svými silnými pažemi skálu rozdrtit. Jakožto zkušený horolezec si zvolil nejtěžší možnou cestu a celý výstup didakticky popisoval pro ty dole. Zbytek oddílu sledoval celou exhibici s netajeným obdivem. Těsně pod vrcholem Drobek vykřikl: „Povol!“ Jenomže nic se nedělo. Alfréd, zaujatý ohromujícím výkonem lezce nad sebou, přestal sledovat dění dole, takže mu smyčka na laně chňapla po košili a celý spletenec

uvízl ve slaňovací osmě. Alfréd okamžitě zareagoval zuřivým zacloumáním za lano, což bohužel na druhé straně strhlo Drobka do nebezpečné pozice. Nemohl vystoupat vzhůru do bezpečí ani sestoupit. Přitom visel na několika prstech a nohama hledal beznadějně oporu.

„Jisti,“ zařval Drobek hlasem naplněným smrtelnou bází, načež celou svoji váhu přenesl na lano. V ten okamžik se s Alfrédem stalo něco pozoruhodného. Nohy se mu vyhouply vzhůru, načež během okamžiku visel hlavou dolů nad zemí u paty buku, ke kterému ho Drobek přicvakl. Vyplašení junioři popadli Alfréda i lano, avšak hladký provaz se jim nepodařilo stáhnout ani vyprostit z osmy. Alfréd, zatím přiškrcený v úvazcích, ztrácel dech i vědomí.

„Musíme to přeříznout,“ křičel Rosomák s taseným nožem, který za všech okolností nosil při sobě.

„Přestaň blbnout,“ hulákal Harry. Vůbec se mu nelíbilo, jak se Rosomák neustále nožem oháněl. Do zmatku zasáhla Tatranka. Obtočila lano kolem větve, překroutila je a vzniklý suk převázala volným koncem lana. Získali konečně potřebnou oporu pro ruce. Alfréd Modral. „Teď všichni táhnout!“ Alfréd žuchl do listí, Rosomák mu rozerval košili a uvolnil zaseknuté lano. Spustili Drobka. Ten ležel bez pohnutí, pouze divoce koulel očima.

„Tak tohle jsem nezažil ani na Gerlachu!“

Jistící lano na vrchol Panny nakonec natáhla Tatranka. Lezla v ošoupaných kečkách, kraťasech z ustrížených džín a tílku. Žádné speciální vybavení nepotřebovala. Jakmile slanila, byl už zase Drobek při síle. Komandoval svoje svěřence a tu a tam po Tatrance pokukoval. Když dívka vytáhla opalovací krém, zadržl se mu hlas.

„Namažeš mi ramena?“ požádala Rosomáka, „asi je mám spálená.“ Drobek si propleskal tváře a zařval: „Další frajer navázat.“ Ale soustředit se na svůj úkol vedoucího oddílu nedokázal. Při každém pohledu na stěnu viděl jen Tatrancino pevné pozadí, svalnatá stehna a šlachovitá lýtka. U dívky neobvyklé atributy. Celá její postava byla neuvěřitelně pružná i silná zároveň. Co by jen Drobek dal za to namazat jí ramena krémem.

„Uáááá...“

„Máš řvát JISTI, primadono,“ vyštěkl naštvaný Drobek na padajícího lezce. Alfréd v Harryho starostlivé péči zatím dostával normální barvu.

„Budu v pohodě,“ řekl, načež Harrymu pozvracel pohorky.

Růžolící hostinský se přikolébal ke stolu a aniž by vyčkal objednávky, postavil na tácky tři ryšavé půllitry.

Zaznamenal na lístek zářezy a stejně bezhlesně odplul na své pozorovací stanoviště. Byla to jedna z posledních náleven, kde nikoho ani nenapadlo vyzvídat ohledně věku hostů. Vždy otevřeným oknem dovnitř vanul letní podvečer, ven se nesl dým z cigaret. Okno bylo otevřené od jara do podzimu, takže větve černého bezu u zdi prorůstaly zrezivělou mříží.

„Bylo to neskutečný,“ upil Harry mocně ze sklenice. „A ta holka, panejo.“

„Artemis,“ otřel si pěnu ze rtů Alfréd. Vlastně měl docela pravdu. Byla neskutečnou bohyní ve skutečném světě. Jejich světě. Tedy alespoň na chvíli.

Z Bedřichova pod Rabštejnem odjížděli autobusem všichni společně. Horolezci hulákali jako tlupa opic, Tatranka seděla vepředu s dotěrným Drobkem. Harry navrhl, že ji v Šumperku vezmou s sebou do knajpy, na což Alfréd reagoval nelibě. - Bytost tak vznešenou a po všech směrech výjimečnou -, pravil, - nemohou znesvětit začouzenou temnotou krčmy -. Harry s Alfrédem se na toto téma pohádali, Rosomák o tom Tatrance mezitím pověděl.

„Nemůže,“ uťal Rosomák hádku. „Jede až do Olomouce.“ Od toho okamžiku sotva kdo promluvil. Autobus projížděl vesnicemi, vířil prach a slunce neochotně pronikalo tlustými, špinavými skly k

jejich unaveným tvářím. Ještě před chvílí byli tam na zalesněných skalnatých stráních. Teď každý bloudil ve svých myšlenkách. Sám. Skončilo něco neobyčejného. Teprve až když sklesle vystupovali z autobusu, probral je Tatrancin hlas:

„Kluci, tak zase někdy,“ řekla s podivnou vážností jindy vždy usměvavá Tatranka a políbila Harryho a Alfréda na tvář.

Rosomák jen mávl rukou. Ona se kousla do rtu.

„Byla to nakonec opravdu VELKÁ VÝPRAVA,“ řekl nezvykle upřímně Rosomák, když hostinský postavil na stůl další rundu k ještě nedopitým půllitrům. Měl pravdu. I přesto, že z velkých plánů nezbyl ani stín.

Dívka s kytarou

„Alfréd kdo?“ Pihovatý zrzek ve vytahaném triku nechápavě zíral. Dívka před ním vypadala jako ze snu. Měla na sobě bílé šaty lehké jako dech, na nohou stříbrné sandály, ve vyčesaných vlasech

perleť. Bezchybné držení atletického těla neprozrazovalo ani tu sebemenší nedokonalost. Jako bohyně.

„Alfréd a Harry, hledám je. Prý chodí do této třídy.“ Ale to už Alfréd Tatrunku upozoroval, načež nemotorně přiklopýtal.

„Ahoj,“ řekli si s marnou snahou o nenucené chování. Pak Alfréd Tatrunku přiměl utéci před užaslými pohledy spolužáků.

„Tady to bude lepší.“

„U záchodů?“ roztáhla Tatranka svůj odzbrojující úsměv od ucha k uchu. Alfréd zrudl.

„Promiň, jsem trochu nervózní.“ Zatraceně, Harry, proč mi nejdeš na pomoc.

„Jdu vlastně na zahajovací koncert ročníku. Cestou mě napadlo, že bych se za vámi zastavila. Chtěla jsem... vlastně by mě zajímalo, jestli zase někde nevyrážíte? Myslím někde do hor nebo tak.“ Do hor? Alfréda polil studený pot. Jenomže ona tu stála před ním, Artemis ve své nejdokonalejší podobě. Ona, která jej políbila na autobusové zastávce. Harryho sice políbila také, jenomže to nic nebylo. Kdo by mohl Harryho políbit jinak, než ze soucitu? Avšak Alfréd, to je něco docela jiného! On je přece oním pravým mužem sdílejícím a opětvujícím i ty nejhlubší dívčí city.

„Sice ještě nemáme žádné konkrétní plány, ale bylo by to fajn. Měli bychom se

všichni sejít a poradit se...“

„Co Králický Sněžník?“ vypálila Tatranka.

„Co, co, Sněžník?“ Alfréd zbledl.

Tatranka si toho všimla.

„No nic. Možná se někde sejdeme a uvidíme,“ pousmála se bohyně zklamaně.

„Počkej! Uděláme to. Dobudeme Králický Sněžník!“

„Ty blbče,“ okomentoval situaci se soucitem v hlase Harry. „Už jsi zapomněl? jak to bylo posledně? Jak se chceš dovlíct až tam nahoru?“

„Společně to zvládneme,“ zkřivil Alfréd zarputile obličej. Harry se chytil oběma rukama za hlavu. Při představě, jak nese Alfréda k vrcholu, na něj padala hluboká deprese. Co na to asi řekne Rosomák?

„Cha, cha, cháááááá,“ pravil Rosomák. Museli počkat, dokud nedostal křeč do břicha a smích neustal. Alfréd se uraženě nakrknul. „Až se vrátíte, určitě mi o tom musíte vyprávět.“

„Ty jdeš taky, frajere,“ ucedil Harry mezi zaťatými zuby.

„Vážně? A proč bych to dělal?“

„Kvůli ní. Řekla přece, že jdeme všichni. Že jo, Alfréde?“ Alfréd prudce přikyvoval. Rosomák chtěl obratem odpovědět, že co je mu do nějaké ženské, avšak hned se zarazil, neboť Harry nastavil svůj zarputilý bojový obličej, který měl naučený z karate. Alfréd za jeho zády

nasadil výraz krajní úzkosti až zoufalství. To nic, pomyslel si Rosomák, vyveču se z toho později.

Bylo nádherné babí léto. Čtyři přátelé kráčeli po lesní cestě. Mlčeli. Pouze štěrk jim pravidelně chrastil pod nohama. Rosomák šel vepředu s rukama zabořenýma do kapes a ostatních si nevšímal. Znal cestu. Na Sněžník již vystoupil několikrát. Šlo o jeho oblíbený cíl delších výprav, takže ho už od rána notně hnětlo, že s sebou musí táhnout ostatní. Samozřejmě se je pokusil odradit divoce přibarvenými historkami o sněhových závějích během července nebo o náhlých bouřkách, před jejichž blesky není na hřebeni úniku. Tatranka všechny jeho snahy zmařila zvoláním: „To musí být opravdová krása!“ Bylo rozhodnuto.

„Zítřka se sejdeme u rybníka Sychrov. Každý sám za sebe. Kdo to nezvládne, nemá v této výpravě co pohledávat,“ chytal se na poslední chvíli tonoucí Rosomák stébla. Ale nikdo to nevzdal. I přesto, že kradmé pohledy šmejdily hlavně po Alfrédovi. Alfréd vypjal neohroženě hrud' a s pohrdavým „Zejtra čau“ odpochoval k mamince na večeri.

Vstal v půl páté ráno, v pět seděl v pekařském autě vedle strýce, který

rozvážel čerstvé pečivo do vesnic. Jednou ze zastávek byly Horní Studénky. K rybníku Alfréd dorazil bezesporu první. Všude mlha, šero a chlad. Z rákosiny vycházely děsivé zvuky a pach černého bahna. Než vysvitlo slunce, drkotaly Alfrédovi zuby. Ani naokamžik však nezapochyboval, že statečným odhodláním rozmetal veškeré pochybnosti o své nezpůsobilosti k velkým činům. Pak usnul, přičemž se na břehu rybníka nachladil.

Tatranka přišla druhá. Vlastně přiběhla. Měla běžecké boty a elastické sportovní kalhoty, což rozespaleho Alfréda rozrušilo. Přijela do Horních Studének pohodlně autobusem. Albert v duchu zaklel. Harry byl třetí. Tvrdil, že šel pěšky až ze Zábřehu na Moravě, ale nikdo mu nevěřil, takže se naštvál. Rosomák se zjevil zničeho nic jako poslední. O jeho cestě na Sychrov nejsou známy žádné podrobnosti, neboť téměř nepromluvil. Harry dokonce Rosomáka podezříval, že ostatní celou dobu pozoroval odněkud z úkrytu. Alfréd této konspirační teorii neuvěřil, neboť mu Rosomák položil otázku, proč je od bahna. Přece by se neptal, kdyby to věděl. Tatranka vesele vysvětlila, že Alfréd lezl v trenýrkách do ledového rybníka a snažil se ji přemluvit, ať si jdou spolu zaplavat. Tvrdila, že není až takový

otužilec a že Alfréda obdivuje. Rosomák s Harrym na Alfréda pohlédli s neskryvaným pohrdáním. Takový pitomý trik, jak vysvléct dívku do prádla.

Došli k pastvině pokryté koláči kravských exkrementů. Zádumčivé mlčení přerušili debatou, zda elektrický ohradník obejít či pastvinu překonat přímo. Zvířata nebyla v dohledu. Harry rozvláchnou rozpravu ukončil, když přehodil batoh a drát přeskočil. Ostatní jej následovali. Krávy se zničeho nic objevily, jako by vyrostly přímo ze země. Rosomák uklidňoval, že tato zvířata nevidí příliš dobře, takže není důvod k panice. Početné stádo ovšem rychle zkracovalo vzdálenost a mířilo bezchybně k vetřelcům. Než si to stačili uvědomit, běželi čtyři odvážlivci po pláni rozšlapávaje přitom kravince. Tatranka přeskočila drát na druhé straně jako první. Za ní mírně zaostával Harry se svým obrovským ruksakem. Alfréd funěl poslední, přičemž vyrážel zděšené výkřiky: „Už mě mají, už mě mají!“ „Doprdele,“ zakvičel Harry, když se ohlédl v nejméně vhodném okamžiku a uklouzl přímo nad nabitým ohradníkem. V křečích se svalil do trávy. Alfréd se rozhodl podlézt, jenomže uvízl za batoh. „Pomoc,“ řval z plných plic. Nejzvědavější kráva už mu začala žvýkat nohavici. Tatranka dostala záchvat

smíchu.

„Kde je Rosomák?“ zděsili se přátelé, když vyprostili Alfréda ze smrtelné pasti.

„Sežraly ho,“ zavyl Alfréd. Jenomže Rosomák pochodoval výletním krokem za zadky krav. Vyhnul se stádu a klidně přešel elektrickou nástrahu.

„Nesmíte utíkat,“ volal, „pohyb je přiláká.“ Namísto odpovědi si Harry třel ze všech sil přirození, Alfréd zkoumal kravský trus, jenž měl rozmazaný po oblečení. Tatranka už jenom chroptěla vysílením, neboť ji nezvladatelný smích připravil o dech.

Do tábořiště padal pozvolný soumrak, noc pohltila stíny.

„Bude chladno, oblečte se co nejlépe,“ nabádal Rosomák. Tatranka vyměnila atletický úbor za známý svetr a manšestráky, přičemž si uvědomila, že Rosomák má na sobě totéž. Harry s Alfrédem dosud netušili, že jde o generacemi prověřenou uniformu všech zálesáků a toulavých duší vůbec. A tak započali s vlastní přehlídkou nových trendů moderního oblečení. Alfréd předvedl myslivecký vak určený na čekanou, jenž zakoupil právě pro tuto expedici. Vak byl zateplený pytel s otvory na nohy a odnímatelnými rukávy. Lovec se tak pohodlně rozvaloval v teple na

posedu a když nastal okamžik akce, mohl hned vystřelit. Alfréd byl tímto vynálezem nadmíru uchvácen, takže rozverně poskakoval kolem ohně jako opilý medvěd. Harry užaslé diváky ohromil nevídanou super technologií Goretex. Zaujatě vysvětloval, jak voda nemůže dovnitř, přičemž pára odchází ven. Celý princip demonstroval vzápětí, když se polil horkým čajem. Ve skutečnosti však nebylo nic vidět, protože super bunda z umělých vláken nedokázala vzdorovat létajícím jiskrám z táboráku, takže Harry musel sedět opodál.

Té noci přátelé tábořili poblíž lesní kaple svaté Trojice. Netrvalo dlouho a Alfréd začal vyprávět duchařské historky. Znal jich plno. Měl v povaze děsit především sebe a teprve potom ostatní. Ani teď neučinil výjimku.

„Hlavně nikdy nevyvolávejte duchy,“ poučoval. „Lidi berou vyvolávání jako zábavu a pak se diví, když přivolají démona. Jako třeba tahle kaple. Taková místa jsou bránami mezi světy.“

„A co by nám mohli ti tvoji duchové udělat, když jsou jenom duchové?“ vyzvídal Harry.

„Můžeš kvůli nim třeba zešilet. Ukážou ti takové věci, že ti zbělejí vlasy nebo rovnou dostaneš infarkt.“

„Jednou jsem viděla svou mrtvou babičku,“ řekla Tatranka. „Mávala na mě

v noci za oknem.“

„Co takhle stezka odvahy?“ navrhl

Rosomák. „Ke kapli a zpátky.“ Všichni se podvědomě otřásli. „Každý udělá značku na dveře a ráno uvidíme, kdo má odvalu a kdo ne.“

„Ale mě moc nesvítí baterka,“ namítl Alfréd.

„Hm,“ odvětil zamyšleně Rosomák.

„Půjčím ti svou. Ještě někomu nesvítí baterka? Fajn, tak jdi první, Alfréde.“

„Není pryč už nějak dlouho?“

promnula si Tatranka prsty nad ohněm.

„Bude v pořádku,“ ujistil ji Rosomák.

„Možná to byla blbost pustit ho samotného,“ řekl Harry. „Co tě to vlastně napadlo s tou stezkou?“

„Člověk čas od času potřebuje překonat pár strachů, když už mu to přeroste přes hlavu.“

„Stejně bychom mu měli jít naproti,“ mínila starostlivě Tatranka. A tak šli.

Ke kapli to neměli víc, než pár stovek metrů. Stačilo se držet cesty a nemohli se ztratit. Alfréd ale i v takto jednoduchých situacích občas zmatkuje, vysvětloval Harry. Vtom zaslechli zvuky jakéhosi nářku. Zakřupaly suché větve. „Je v lese. Ztratil cestu a nemůže trefit zpět.“ Vydali se vstříc kamarádovi vedeni pouze sluchem. Zavolali. - Proč nesvítí? Asi mi rozbil baterku -, povzdychl si

Rosomák.

„Kluci,“ hlesla náhle Tatranka, „asi máme trochu problém.“ Rosomák s Harrym pohlédli směrem, kam svítila. Před nimi stál obrovský divočák.

„Co budeme dělat?“ Otázka se nedočkala odpovědi, neboť kanec vyfoukl z nozder obláčky páry a chrochl. Co následovalo, není přesně známo. Existují čtyři možné verze, z nichž ani jedna nemusí být pravdivá. Rosomák tvrdil, že vyrušili pár prasátek, přičemž je nejlepší klidně poodejít a nechat jim prostor k ústupu. Trval na tom, že člověku nebezpečí nehrozí. Harry trval na verzi o smrtelném ohrožení stádem zdivočelých už beztak divočáků, takže pádil pryč nehledě na větve smrků, jež ho švihaly přes obličej. Tatranka vyskočila na kmen stromu jako veverka a visela na něm do doby, dokud pod ní dusot a funění neutichlo. Alfréd zatím seděl pohodlně u ohně v táboře a jakmile přátele spatřil vycházet z lesa, huboval jim, že utekli, aby jej ještě víc vystrašili.

Následky nočního útoku zdivočelou zvěří (jak popsal událost Harry), odhalilo v plném rozsahu až ráno. Tatranka měla na nohou a rukou elegantní modřiny připomínající umělecké tetování, přičemž tvrdila, že ji trochu pálí. Harry měl obličej napučený fialovými jelyty, přičemž

tvrdil, že vůbec nic necítí.

„Utíkat potmě lesem je pořádná pitomost. Divím se, že máš ještě oči,“ poučoval Rosomák. Alfréd odmítal historce s divočáky uvěřit a tak každou chvíli otravoval, že chce znát pravdu. „Pravda je, Alfe,“ podlehl nakonec naléhání Tatranka, „že jsme při čekání na tebe vyvolali moji mrtvou babičku a její duch nás takhle zřídil.“ Alfréd byl konečně spokojen.

Nový den začínal dokonale modrou oblohou, nikde ani mráčku.

„To je nádhera,“ jásala Tatranka a ostatní se přidali. Ale Rosomák se mračil. Teprve, když vyrazili na pochod, řekl: „Je to špatný. Moc špatný.“

Kdokoliv chce dojít od kaple Svaté Trojice na Kralický Sněžník, musí překonat hluboké údolí. Jsou možné dvě cesty: Podél Malé Moravy a nebo kolem památné lípy přes obec Vojtíškov.

„Pojďme kolem lípy,“ žadonila Tatranka.

Rosomák se jí to snažil rozmluvit.

„Proč bychom měli jít kolem Malé Moravy?“ nechápal Harry.

„Je teplo,“ zavrčel podrážděně Rosomák.

„Cože? A to je všechno? Trocha slunce ještě nikoho nezabila,“ zasmál se sebejistě Harry.

„Já chci také vidět lípu,“ prohodil silácky Alfréd a mrkl na Tatranku.

Jakmile vyšli ze stínu lesa do polí, vzedmuly se před jejich zraky mohutné vlny králického masivu. Alfréd hekl, jak po boxerském úderu. Harry hvízdal na znamení, že smělou výzvu přijímá.

Tatranka zopakovala svoji tezi o tom, jaká je to nádhera.

„Poslední možnost to vzdát,“ řekl chladně Rosomák.

„A proč?“ vykotal vzdorovitě Alfréd. Však ještě uvidíš, špekoune, pomyslel si Rosomák, ale nahlas nic neřekl.

Jakmile se přiblížilo odpoledne, nabylo Rosomákovo varování konkrétní podoby. Slunce páliło, asfaltová silnice trýznila chodidla. Popruhy tlumoků řezaly do ramen. Tatranka si brzy svlékla vše, co šlo. Ostatní vyčkávali, dokud jim pot dokonale nepromočil šaty. Obě řešení měla své klady i zápory. Rosomák trval na tvrzení, že vystavit nechráněnou kůži způsobuje bolestivé spáleniny, Tatranka oponovala, že pot přivodí opruzeniny. „Jenomže já mám krém,“ vynesla Tatranka poslední trumf ve sporu a rozzářená dokonalou duševní převahou si jej za chůze roztírala po těle.

„Proč musím mít tak těžkej batoh?“ hekal Alfréd, když opět nastalo stoupání.

„Hmotnost není důležitá,“ poučoval Harry nesoucí zavazadlo připomínající

almaru. „Podstatný je nosný systém s bederním pásem. Když se náklad správně rozloží, uneseš cokoliv.“

„Myslím, že náklad začíná rozkládat mě.“

„Bolest je jen ve tvé hlavě,“ povzbuzoval Rosomák.

„Chtěl bych batoh, co má Tatranka,“ nepřestával obtěžovat Alfréd. „Je malý.“

„Tohle není batoh, ale usárna. Armádní torna ze světové války. Nosí ji trampové,“ řekla Tatranka. „Mám ji od táty.“

„Objem ničím nenahradíš,“ trval na svém Harry. „V horách musíš být připravená na všechno a mít potřebné vybavení.“

„Trampové si vystačí s tím, co se vejde do usárny,“ oznámila Tatranka.

„Však jim nic jinýho ani nezbude,“ šklebil se škodolibě Harry.

„A co jsme my?“ zamyslel se nahlas Alfréd. „Jsme trampové?“ Rosomák se cynicky rozřehtal. Přestal, až když jej Tatranka srovnala přísným pohledem.

„Jsme prostě jen lidi na výletě,“ řekla smířlivě.

„Jako turisté?“

- Proboha, jen to ne -, zhrozila se dívka hledajíc pomoc pohledem na Rosomáka.

„Turisti netáboří v lese, takže to nejsme,“ zlikvidoval otrlý zálesák nechutnou myšlenku hned v zárodku. „Turisti běhají jako pokusné myši podle značek, řvou, fotí se, pijou pivo, hledají děti a rozhazují odpadky. Že jsou v přírodě na vzácném místě si pořádně ani nevšimnou. Zato

počítají kilometry. Sbírají je jako poštovní známky. Deset odtamtud, pět tam a osm tamtudy. Jestli ještě někdo řekne, že jsme turisté, okamžitě odcházím.“ Alfréd zamyšleně přikyvoval.

„Můžeme být horalé,“ navrhl Harry.

„Přece jdeme do hor.“

„A už jsi těch hor zdolal hodně?“ otázal se Rosomák. Harry námitku uznal a omluvně pokrčil rameny. Rozhostilo se hloubavé ticho. Všichni přemýšleli, co vlastně jsou a funěli přitom do kroku.

Silnička stoupala stále strměji.

Dechové kvarteto přerušovala mdlá debata o tom, jak se tudy mohou vůbec vydrápat vozidla bez navigáku nebo lanovky. Názornou ukázkou vzápětí předvedl prastarý motocykl Jawa osazený dvěma pubertáky. Řidič túroval motor na nejnižší převodový stupeň, spolujezdec se odrážel od asfaltu nohama. Výjezd doprovázel pekelný hluk a oblak tmavých spalin.

„Proč vlastně musíme po silnici?“ kuckal Alfréd.

„Protože jste chtěli k lípě,“ hlesl již také zmožený Rosomák.

„Ale proč po silnici?“

„Já vás varoval... měli jsme kolem Malé Moravy... neposloucháte, co říkám.“

Harry kráčel pod tíhou svého dokonale vyváženého batohu v hlubokém předklonu až to vypadalo, že jde po

čtyřech. Tatranka svlečená už jen do spodního prádla začala za skupinou zaostávat. Jejím dokonalým křivkám mladíci neměli sílu věnovat už ani tu nejmenší pozornost.

„Dej mi kytaru,“ vydechl statečně Rosomák. Poslechla bez protestů, načež Rosomák nástroj pověsil na Harryho almaru.

Pod starou lípou profukoval konejšivý větřík. Čtyři přátelé se svalili do trávy.

„Máme ještě vodu?“ somroval Alfréd. Rosomák rezignovaně nabídl vlastní čutoru. Na přednášku o rozumném hospodaření se zásobami neměl tentokrát chuť, což Alfréd vděčným gestem ocenil. Tatranka rozvázala složitý systém řemíneků na své torně. Otřela si ručníkem lesklý pot, načež mladíky upozornila, že se za mohutným kmenem stromu hodlá v klidu převléct.

„Tam odtud jsme ráno vyšli,“ ukázal Rosomák přes údolí.

„Jak jsi na tom, Alfréde?“ zeptal se Harry, maje v živé paměti Alfrédovy puchýře z výpravy na Rabštejn.

„Je mi fajn. Jen si dám menší pauzu. Jak daleko to máme na Sněžník?“

„Dnes tam nedojdem. Nemá smysl spěchat. Na hřebeni je bunkr z druhé světové, utáboříme se někde poblíž.“

„V chráněné oblasti?“

„Hm. A co?“

„To můžem?“

„Hodláš snad způsobit nějaké nevratné škody? Požár, skládku nebo erozi a následný sesuv půdy?“

„Ne.“

„Tak to bude v pohodě,“ odvětil ospale Rosomák. „Jo, a taky nesmíš trhat borůvky. To je tady nejhroznější prohřešek.“

„Jak moc vážný?“ divil se Alfréd.

„Horší, než postavit hotel se sjezdovkou.“

„Netahej nás za fusekli,“ frkl Harry.

„No, však uvidíte sami. Co bych vám maloval.“

„Slyšíte ty včely?“ ozvala se Tatranka.

„Jsou ve stromě. Žijí přímo ve kmeni. A ten výhled...“

„Výhled je tedy parádní,“ konstatoval Rosomák, když Tatranka vyšla na volné prostranství před lípou oděná do dvoudílných plavek, na nichž módní návrhář očividně šetřil textilem. Vtom opět zaburácel hluk motoru a přihnal se motocykl se dvěma výrostky.

„Vole, číhej, vole, ta je má! A ten podvozek je taky luxusní. Tu bych teda povozil, až by řvala rozkoší.“ Bylo na čase znovu vyrazit na cestu.

„Je vůbec legální, aby asfalt vedl do chráněné oblasti,“ klel Harry.

„Před lety tu ještě nebyl,“ řekl Rosomák.

„Je to daň za civilizaci,“ mudroval Alfréd.

„Ale vezmi to z té lepší stránky.“

„Jo, a to je která?“

„Může pro nás přijet záchranka.“ Harry nad Alfrédovou logikou jen zakoulel očima.

„Myslím, že jsme trampové,“ změnila téma hovoru Tatranka.

„Jak jsi k tomuto poznatku dospěla,“ zajímal se Rosomák, přičemž vrhl pohrdavý pohled na zbytek skupiny.

„Tramp je tulák. Člověk, který se spoléhá sám na sebe a nezalekne se nepohodlí. Svoboda je pro něj nejcennější.“

„No jo, ale nepatříme k žádné osadě a sotva dáme dohromady tři písničky.“

„Jsou dva druhy trampů. Z jedněch se stali chataři a pivní povaleči. Ale opravdoví jsou ti druzí. Ti, kteří vyrážejí na vlastní pěst za dobrodružstvím, spí pod širákem a nemají starosti, kam je cesta dovede.“ Proti takovému vysvětlení nemohl nic namítnout ani Rosomák.

„Tohle je dnes poslední voda.

Naplňte všechno, co jde. A doporučuji se trochu umýt.“ Všichni Rosomáka poslechli a za chvíli se cachtali v ledovém potoce. Dokonce i opatrný Alfréd odložil propocené tričko, načež počal svoje špičky něžně ošplíhávat.

„Vrauuu, huf, huf!“ Alfréd padl úlekem na znak, až voda vystříkla na všechny strany. Nad ním stál nefalšovaný psí obr.

„Nelekejte se. On nic nedělá,“ volal z

dálky jakýsi muž.

„Ty seš ale krásnej pejsánek,“ zkoušela to na psa po dobrém Tatranka. Zvíře mlátilo divoce ohonem, až mech létal vzduchem. Psovod namáhavě dokvačil nejvyšší možnou rychlostí, jakou mu jeho objemný břich dovoloval.

„Doufám, že vás moc nepolekal. Je dobrák.“ Alfréd si z vlasů vybíral kapradí.

Muž se představil jako radioamatér lovící na hřebeni Králického masivu rádiové vlny. Přístroj měl zavěšený na krku, z batohu mu čouhala anténa. Aniž by kdokoliv vznesl otázku, počal zaujatě vysvětlovat, že za dobrého počasí může poslouchat i tisíc kilometrů daleko. Přerušil ho Rosomák: „A jaký to má smysl?“ Zaražený radista překvapeně zíral. Co je tohle za pitomou otázku? Ovšem vzchopil se téměř okamžitě, načež zaútočil protiotázkou: „Jste na turistickém výletě?“ Rosomák zaskřípal zuby.

„My jsme trampové,“ oznámila hrdě Tatranka. V mužových očích zaplály ohničky. Harry později tvrdil, že ten chlap měl dozajista upito pár piv.

„Také jsem býval tramp. To už je let.“

„A co se stalo?“

„Stalo?“

„Že už nejste tramp.“ Alfréd by přísahal, že muž ještě víc zrudl. Harry si samozřejmě neodpustil myšlenku, že piva

nejspíš prokládal fernety.

„Život. Ten se stal. Rodiny, děti, práce a povinnosti. Z osady vznikla zahrádkářská kolonie, zůstaly jen vzpomínky a pár písniček. Říká se, že jsme dospěli.“

„Říká se?“

„Měli jsme kamarádství, nikdo by ani na chvíli nezapochoval, že na celý život. Jenomže najednou nebylo s kým vyrazit. Nebyl čas. Jako by všechen čas zmizel. Jezdilo se ještě sem tam autem, na potlach, výlety, ale zmizelo kouzlo. Kouzlo těch toulavejch bot. Možná jsme dospěli, ale nezmoudřeli.“ A pak se muž snivě zahleděl na Tatranku s husí kůží z ledového potoka. „Jo, kdybych tak mohl zase vyrazit. Tak, jako tenkrát.“

„A proč by ne?“

„Snad ze strachu. Asi jsem prodal odvalu za pár jistot a už není cesty zpět.“

Než se smutný radista rozloučil, varoval trampy před změnou počasí. Kamarád, nejspíše zanícený meteorolog, mu vysílačkou oznámil prudké ochlazení, možná i sníh. Harry věděl své, Alfréd cosi koktal. Rosomák suše konstatoval: „Přeháňky jsou tady normální, pak se to zas vybere.“

„Ale sníh? To je přece nesmysl,“ ujišťovala se Tatranka. „Vždyť je teplý podzim. Chtěl nás jenom vystrašit.“

Rosomák pokrčil rameny.

Sněhová vánice propukla do půl hodiny. Temné mraky připluly téměř nadzvukovou rychlostí, načež bílý příval snížil viditelnost na nulu.

„Kde je ten bunkr?“ řval Harry.

„Na bunkr se vykašli. V tomhle nenajdeme ani pěšinu,“ zahulákal mu před obličejem Rosomák.

„Dolů! Měli bychom jít dolů,“ pištěl Alfréd.

„Klidně si jdi domů, srabe,“ odsekl mu pohrdavě Harry.

„Drž se mě za batoh, všichni se chyťte. Sejdeme někam do závětří,“ velel Rosomák.

„Tohle se mi nelíbí. Mimo pěšinu nás nenajdou záchranáři,“ propadal panice Alfréd. Avšak ostatní jeho námitkám nevěnovali pozornost a táhli jej s sebou.

Zastavili v jakémisi dolíku. Všude kolem ležely mrtvé kmeny pokroucených stromů. Vítr zde ztrácel na síle.

„Rychle, vybalte cely. Nesmíme prochladnout.“ Rosomák neztrácel rozvahu. Dobře naučenými pohyby spojil plachty, napjal šňůry a stan byl během chvíle hotov. Zálesák byl na svoje dílo patřičně hrdý, neboť konstrukci během příprav na výpravu sám navrhl. Čtyři lidé mohli uvnitř za stísněných podmínek docela bezpečně přespat. Alespoň, pokud jim nevadilo ležet jeden přes druhého.

Vichr cloumal plátnem, avšak stan houževnatě odolával.

„Máte svíčky, jak jsem říkal, že jich může být potřeba?“ Mihotavé plamínky ozářily těsný příbytek. Rosomák nad svíčky postavil ešus s vodou.

„Myslíte, že je to pravda? Že za pár let ztratíme všechny kamarády?“ zeptala se Tatranka.

„Nic netrvá věčně,“ děl prorocky Rosomák.

„Blbost. Dobří kamarádi zůstanou,“ protestoval Harry.

„Jo, jo,“ přikyvoval Alfréd. „Já budu váš navždycky kamarád.“

„Dík, Alfréde. To mě fakt zahřálo u srdce,“ zubil se Rosomák.

„Myslíte, že tam dojdeme?“

„Kam? Na Sněžník? Určitě. Sníh se neudrží.“

„Určitě?“

„Kdybych si to nemyslel, přibalil bych sněžnice,“ uklidňoval Rosomák.

„Odkud toho víš tolik o trampech,“ zeptal se Alfréd Tatranky.

„Od táty. Brával mě s sebou na čundry od mala. Ale už jsme spolu dlouho nebyli. Když onemocněl, ztratil sílu.“

„Aha. Však zase vyrazíte,“ řekl Harry.

„Už ne. On umřel. Před třemi týdny. Měl rakovinu.“

„Promiň. Jsem blbec.“

„Je mi fajn. Když jsem s vámi, je mi fajn.“

Jakmile začala z ešusu stoupat pára, vhodil Rosomák do vody čajové pytlíky. Pak rozdal čokoládu.

„Tak pijí čaj lovci v Tajze. Dejte si kousek do pusy a srkejte. A ještě... skoro bych zapomněl,“ dodal a přilil do ešusu obsah tajemné placatky.

„To je síla,“ hltal nápoj Alfréd.

Po večeři, ohřáté vepřové konzervě, Tatranka požádala Rosomáka, aby jim zahrál. Sama by ráda, ale v těsném stanu nebylo s kytarou možné jakkoliv smysluplně manipulovat. Rosomák nechtěl.

„Musíš, kamaráde, musíš,“ žadonil šišlavě Alfréd. Čaj lovců z Tajgy začal účinkovat. Všichni se rozesmáli. A Rosomák přestal vzdorovat. Foukací harmonika ožila. Její hlas ponejprv nabíral sebejistotu jednoduchými melodiemi známých písniček. Trampové se přidali a společně pletli slova. Potom Rosomák změnil celkovou náladu, když jeho mysl odplula někam do dálky jako by nesená nespoutaným větrem. Hrál rozvážně a tajemně píseň dalek bezeslov. Usnuli. Leželi jeden přes druhého, cítili teplo a dech ostatních. Alfréd chrápal, ale nikomu nevadil. Jejich sny odlétly za obzor šedivých dnů. Daleko. Nesla je píseň mládí a lásky.

Na vrcholku Sněžníku fičel ostrý

severák. Několik pomatených turistů v pestrobarevných bundičkách sedělo na rozvalinách někdejší vyhlídkové věže maje zato, že je žádoucí pokochat se výhledem i přesto, že jim mrzly zadnice. Alfréd s Harrym se měli ihned po dobytí vrcholu k ústupu. Tatranka setrvala na místě.

„Jdu dolů,“ oznámil také Rosomák. „Nezůstávej tu dlouho.“ A tak tam Tatranka stála, až i promodralí turisté počali před nepřízní počasí ustupovat. Vtom jí kdosi přehodil přes hlavu tlustý pytel. Nebránila se. Byl to Rosomák, který dívce natáhl vlastní svetr. „Tak jdem,“ řekl a dlaní jí otřel slzy z tváří.

„Tak, ahoj,“ rozloučila se Tatranka s kamarády, když nastupovali do autobusu.

„Jak to jako myslíš, ahoj?“ zatvářil se nechápavě Alfréd.

„Půjdeme s Rosomákem ještě chvíli pěšky. Máme den volna navíc.“

„Tak to je teda podraz, milostivá,“ mračil se Harry. „A kam chcete jít?“ Tatranka jen uličnický pokrčila rameny. Pneumatické dveře zasyčely, dveře autobusu se zabouchly.

„Ten bídák,“ klel hlasitě Harry. „Vůbec jsem netušil, že se s nima něco děje.“

„Raději se zase uklidni, mladej,“ houkl dozadu řidič autobusu.

„Viděl jsem je, jak se líbají,“ zašeptal schlíple Alfréd.

„Cože?! To snad nemůže být pravda. Ten chlívák. To je naprostá zrada. A těch řečí, jak je jí s náma dobře, pche.“

„Co uděláme?“

„No, co.“ Harry ztěžka padl na sedadlo.

„Ženských ještě budou mraky. Ale přátele máš jenom jedny.“

Čtyři lískové oříšky

„Co to je?“ vytřeštil Alfréd oči na předmět ležící na kupě tábornického vybavení.

„Ještě si neviděl hřeben?“ odpověděl chladně Harry. „Tato věc slouží k česání vlasů a měl bys to také někdy vyzkoušet.“ Alfréd svraštil uraženě obočí. Samozřejmě, že o hřebeni jej nikdo poučovat nemusel. Jenomže Harry nosil sestřih na půlcentimetrového ježka. Alfréd tuto skutečnost okamžitě připomněl.

„Copak člověk nemůže vypadat trochu k světu, aniž bys mu vydal povolení?“

odsekl nakonec Harry. Alfréd se ovšem zmást nenechal. Věděl moc dobře, že hřeben k zálesáckému náčiní prostě nepatří a tak po zbytek příprav na cestu přítele bedlivě pozoroval. Něco nebylo v pořádku.

Po mrazivé noci sníh hlučně křupal pod nohama. Letošní prosinec lámal snad stoleté teplotní rekordy. Větve stromů obalovala těžká ledová závaží, led se plazil po skalách, dokonce i jindy rozpustilá řeka ztuhla v nehybný monolit.

Odněkud z dálky se s hromovou ozvěnou ozývaly pravidelné údery.

„To bude Rosomák,“ přerušil mlčení Harry.

„Říkal, že bude potřeba opravit pár drobností,“ přisvědčil Alfréd. „Teď víme, že jdeme správným směrem.“

„Tady se nemůžeme ztratit,“ konstatoval Harry sebejistě.

„Hm,“ zabručel Alfréd, aniž by téma o orientaci jakkoliv rozmazával. Na rozdíl od Harryho si byl ochoten v této věci přiznat realitu.

„Už se nemůžu dočkat, až budeme v teple u kamen,“ přehodil Alfréd výhybku.

„Myslíš, že už tam jsou?“ vylétla z Harryho úst překvapivá otázka. „Myslím ty holky.“ Alfréd sraštil obočí. Tak takhle to je. Harrymu dělají starosti Tatrančiny kamarádky, které vlastně nikdo neznal,

což nevadilo, aby se na silvestrovské kempování samy pozvaly. Tatranka nakonec ne zcela dobrovolně připustila, že bude fajn mít veselou společnost. Jako by si s nimi, veselými trampy, žádnou legraci neužila.

„Myslím, že nepřijdou,“ rozhodl se Alfréd kamaráda uklidnit. „Na holky je příliš velká zima.“

To už ale hovor umkl, neboť odvážná dvojice počala stoupat na Jestřábí vrch. Sápali se po kluzkých kamenech, přičemž jednomyslně rozhodli, že nebudou zastavovat. Jak jim Rosomák kdysi vštípil, opravdový zálesák překonává překážky, zvyšuje si latku příštích cílů a nikdy nepřestává trénovat líné tělo. Kamarádi stanuli před chatou jako dva zchvácení koně. Stoupala z nich pára a třásla se jim kolena. Když je Rosomák uviděl, vůbec nepromluvil. Jen ohromeně zíral.

„Tak, fu fu... jsme, fu... tady, fuáej,“ zvolal Harry vítězně a svalil se do sněhu. Alfréd shodil ze zad tornu, načež počal přítele křísit sněhem.

„Holkýýý, je tady mrtvolááá,“ zapištěl jakýsi cizí hlas. Jiný cizí hlas zastřeně pronesl: „Snad by pomohlo dýchání z úst do úst.“

„Tak na co čekáš?“ pobízel třetí neznámý hlas. „Teď nebo nikdy!“ Alfréd zděšeně hleděl do Harryho zsinalé tváře. Sváděl v

sobě osudový boj, zda radu uposlechnout, či nikoliv. Tíha nerozhodnosti nakonec zasadila nebohému Alfrédovi ránu z milosti – zkolaboval bok po boku přítele. Tři cizí hlasy vybuchly ječivým smíchem.

„Tohle je Kristýna, Adéla a Barbora,“ představila dívky Tatranka, když zmatený Alfréd nabyl opět vědomí. „Čau, padavko,“ pozdravila za všechna děvčata Kristýna. Harry seděl na batohu a zaraženě mlčel.

„Jestli jste přestali blbnou, můžete nasbírat dřevo,“ přerušil seznamování Rosomák. „Já zatím dodělám kamna.“ „Jak to myslíš, že doděláš kamna?“ divil se Alfréd.

„Kamna jsou na maděru a komín jakbysmet,“ referovala pohotově Kristýna. Zdálo se, že ji tato skutečnost nikterak neznepokojuje. Kristýna působila dojmem člověka, který prochází životem s širokým úsměvem od ucha k uchu, i když právě prší, vítr kácí stromy a rodný dům stojí v plamenech.

„Nejsem si jistá, jestli je můžeme poslat do lesa samotný,“ pronesla ponuře Barbora. To už Harryho hrdost nevydržela a našťvaně odkráčel pryč od chaty.

Než v kamnech konečně zaplál oheň, halila chatu na Jestřábím vrchu dokonalá tma. Tma, jakou ve městě

nepoznáš. Je hustá, chladivá, prostorem se přelévá jako černý olej. Má jinou chuť, o které prabáby říkávaly, že dokáže otrávit. Tatranka zapálila sirku a rozsvítila petrolejku. Mrazivý vítr jediným dýchnutím foukl hrst sněhových vloček dovnitř do chaty. Dírami ve stěně bylo možno pozorovat záblesky ledových krystalků venku. Rosomák umazaný sazemi chladnokrevně konstatoval, že zítra otvory ucpe koudelí, avšak chladnokrevnost nebyla před nadcházející nocí právě tím pravým povzbuzením. Vyčerpanému Rosomákovi tak nezbylo, než v práci pod dohledem přísných pohledů pokračovat.

Alfréd se rozhodl, že nakrájí chléb, Tatranka vařila polévku. Harry sušil kolem kamen promrzlé dříví. V tom Alfréd pozvedl dlaň k obličejí a začal si ji soustředěně prohlížet.

„Myslím, že jsem se asi říz,“ oznámil konečně výsledek pečlivého zkoumání společnosti.

„Tý vado,“ pronesla zaujatě Kristýna. „Masakr.“ A měla pravdu. Desku stolu pokrývaly krvavé cákance jako při zabíjačce.

„Ty jelito,“ řval Harry, „jak tě odsud potáhneme do špitálu?“

„Hlavně nám tady zase neomdli,“ zabručela na Harryho Barbora.

„To je zas den,“ povzdech si Rosomák a

jal se hledat lékárníčku.

„My doma používáme kráječ na chleba,“ snažil se Alfréd objasnit svoji nešikovnost.

„Tak to ti ho měla maminka přibalit s sebou,“ kroutila Kristýna nevěřičně hlavou.

„Necukej se,“ uklidňoval Rosomák Alfréda, když ránu desinfikoval rumem. Barbora Rosomákovi ochotně pomáhala Alfréda přidržet, přičemž si vzrušeně olizovala rty.

„Přemýšleli jste někdy, jaké by to bylo vykrváct venku na sněhu? To by byla nádherná smrt.“ Alfréd se Barboře pokusil vytrhnout, avšak ona jej sevřela ještě pevněji.

„Pořád to teče,“ utrousil Rosomák, když přes řezné zranění uzloval druhý kapesník. Teprve Tatranka celou situaci zachránila, když Alfrédovu ruku pevně stáhla obinadlem z lékárníčky.

„Ať už mě pustí,“ žadonil Alfréd, když Barbora svůj stisk nepovolovala.

„Bo, už je to dobrý,“ přivedla Adéla Barboru láskyplně z transu do přítomnosti. Polévka na plotně vzkypěla a chatu zaplnil štiplavý dým.

„Co je to s ní, s Barborou?“ zeptal se Rosomák Tatranky, když venku před chatou kouřili dýmku. „Vypadala jako uhranutá.“

„Přežila pokus o sebevraždu. Někdy má

deprese.“

„Neber to, prosímte, zle, ale takhle jsem si veselou společnost zrovna nepředstavoval.“ Tatranka pohládila Rosomáka po hřbetu ruky.

„Dej jí šanci.“ Rosomák zhluboka zabafal. Snad, aby umrtvil příval nových poznatků.

„Běž do tepla, za chvíli přijdu.“

Po večeři se nálada v chatě zlepšila, neboť Adéla otevřela jakousi anonymní lahev obsahující žlutozelenou tekutinu prazvláštního zápachu, po jejímž požití člověku stoupl srdeční tep a vidění světa zružovělo. Alfréd vyprávěl veselé historky, přičemž divoce gestikuloval svojí čerstvě zafačovanou končetinou. Adéla mu pozorně podávala lahev a svlékala si oblečení rka, že od těch kamen je opravdu teplo. Kristýna očividně milovala tanec, což názorně předváděla uprostřed místnosti. Harry si neustále česal strniště na hlavě svým novým hřebenem, přičemž odolával Kristýniným laškovným štouchancům. Když Adélina obláňadra halila jen tenká blůza, rozhodl se Rosomák pro uklidňující noční procházku. Že zmizel, nikdo nepostřehl. Teprve, až se vytratila i Barbora, přepadlo Tatrunku neblahé tušení.

Alkoholové křepčení přerušil

výkřik. Tatranka vyběhla do mrazivé noci. Za ní ostatní.

„Barboro! Co se stalo?“ Barbora oslněná světlem z bateriových svítilen se jen přihloupě uculovala.

„Kde je Rosomák?!“ Barbora si mlsavě olízla rty.

„Chutnal sladce,“ prohodila. Tatranka se s bušícím srdcem rozeběhla po stopách, jež do sněhu otiskly mužské boty. Náhle zděšeně zastavila. Šlápěje směřovaly ke strmému skalnímu ostrohu. Zavolala jeho jméno. Pak znovu a ještě několikrát.

„Co zase vyvádíte?“ ozval se Rosomákův hlas. Tatranka nedokázala zadržet slzy.

„Miláčku, už mi to nedělej. Nikdy!“ Objali se.

„Proč tolik křičíte? Jen jsem se potřeboval vyvětrat. A kde je ta bláznivá ženská? Nejdřív se motala u převisu a pak mě oslintala jako bernardýn.“

Barboru našli zabalenou ve spacáku jak spokojeně oddychuje. Vypadalo to, že se ze snu usmívá.“

S ránem se trampové probudili do skleslé nálady. Malá plechová kamínka vyháněla noční chlad z chaty jen neochotně. Dříví v plamenech zlověstně syčelo.

„Neměli jsme je sem brát,“ řekl Harry nahlas, co si všichni ostatní mysleli. Bylo mu jedno, že jej mohou dívky zaslechnout. Tatranka chvíli prohledávala

kapsy, až s triumfálním úsměvem odhalila své tajemství.

„Ořechy?“ nechápal Alfréd.

„Čtyři lískové oříšky,“ poučila Alfréda Tatranka. „Našla jsem je na cestě. Jsou čtyři, jako jsme i my. A drží hezky pospolu. Myslela jsem, že by to byl hezký totem naší party. Symbol přátelství. Ale jak se teď na vás dívám, asi jsem se spletla.“ Rosomák mlčky pozvedl oči ke stropu protkaného pavučinami, jako by se modlil k vyšším mocnostem. Harry zaťal pěsti a Alfréd zíral vyjeveně na lískáče, načež se jich bázně dotknul ovázanou rukou.

„Fajn, co navrhuješ?“ ukončil Rosomák svoji modlitbu.

„Dáme si bezva snídani a všichni si dnešek užijeme.“

„Všichni?“ otázal se štítivě Harry.

„Přesně tak,“ odpověděla mu rozhodně Tatranka. „Všichni. Musíme držet při sobě děj se co děj. Nebude to přeci poprvé, kdy zažijeme trochu nepohodlí.“ Tatranka měla samozřejmě pravdu a tak nikoho nepřekvapilo, když si společně stiskli ruce, aniž by se v tom gestu skrýval sebemenší náznak povrchnosti či prázdných slibů.

Chata na Jestřábím vrchu

Nebylo známo, kdo a kdy chatu na Jestřábím vrchu postavil. Podle stavu tohoto skromného přístřeší mohlo jít o osadníky pradávné, z nichž patrně již nikdo nebyl naživu. Dveře neměly zámeček a nic nenasvědčovalo tomu, že by tu kdy byl. Pouze kousek provázku zajišťoval, aby se vítr chatou neproháněl dle své libovůle. Tu a tam zaplátovanou střechou zatékalo, z děr ve stěnách vypadávaly ucpávky. I přesto všechno chodila na Jestřábí vrch hojnost návštěvníků. Staří trampové zde vyprávěli mladým své vzpomínky, výrostci z okolních vesnic vytloukali okna. Čas od času zmizela pila či stará petrolejka, avšak jakýmsi prazvláštním řízením osudu přečkalo lesní obydlí jak řádění živlů, tak i člověka.

Když Tatranka spatřila ono magické místo poprvé, odmítla do chaty vstoupit, neb jí v tom bránila bázeň před obávaným božstvem HYGIENOU. HYGIENA přikazovala vysmýčít všechny pavučiny, oškrábat plíseň, umýt okna i podlahu... zkrátka miriádu nepříjemných úkonů, které daly Harrymu s Alfrédem

pořádně zabrat. Rosomák před chatou pokušoval dýmku řka, že není špína jako špína a že v tomto případě se jedná o špínu čistou čili přírodní, která se přirozenými procesy sama časem vstřebává. Opravu střechy však již odmítnout nemohl, neboť na tento ryze zálesácký úkol se žádné výmluvy nevztahovaly.

Jakmile byly požadavky HYGIENY alespoň v zásadních bodech uspokojeny, stalo se z Jestřábího vrchu místo o poznání líbeznější, což posléze přilákalo novou vlnu tuláků toužících po romantice hlubokých lesů, slunných strání a křišťálových bystrin. Chata poskytovala útočiště všem bez rozdílu, což se jí brzy mělo státi osudným.

Jednoho podzimního večera, když Tatranka hrála na kytaru a zpívala sladkou píseň lásky svému milému, vylétly dveře prudce z pantů a s děsivým lomozem zmizely kdesi v nekonečnu. Ve vykotlaných veřejích stála statná postava v uniformě a autoritativní hlas hřměl ozvěnou: „Policie, dobrý večer, za dveře se omlouvám!“ Nadstrážmistr Borůvka měl i přes svoje hřmotné vzezření v podstatě dobráckou povahu. Velmi ochotně se zahryzl do Tatrancina domácího koláče, přičemž objasňoval příčinu svých lesních aktivit.

Bylo vyhlášeno pátrání po muži středního věku, pytlákovi a násilníkovi. Se svým komplicem zadržoval onen výtečník ve svém domku mladou ženu, kterou zneužíval jako svoji soukromou otrokyni. Žena před několika dny našťestí utekla a vše ohlásila. Jenomže zkušený pytlák mezitím zmizel v místních lesích. Jestřábí vrch měl být jedním z jeho úkrytů.

„Bylo by nejlepší, kdyby jste odsud co nejdříve odešli. Nutit vás nebudu, ale můžete se dostat do vážného nebezpečí. Ten člověk bývá ozbrojen a nemá zábrany před žádnou špatností,“ řekl nakonec nadstrážmistr a pečlivě vyzobal poslední drobečky koláče. Než odešel, pomohl Rosomákovi nasadit nešťastné dveře od chaty zpět do závěsů.

Trampové dlouho mlčeli. V hlavách jim vířily hrůzostrašné představy. Když Rosomák popadl vědro, aby z potoka přinesl vodu, Alfréd s Harrym hned vyskočili, a že půjdou s ním. A protože nemohli ponechat Tatrunku napospas zlu plížícímu se někde po okolí, vydal se celý čtyřlístek kachním pochodem vstříc temnotě nadcházející noci.

Lesem se znenadání rozlehly neznámé lidské hlasy. Třeskla rána a na silnici dole v údolí zaburácel

automobilový motor. Rosomák upustil plechové vědro, načež hbitě uskočil za první strom. Potom vytasil vzduchovou pistoli, se kterou měl ve zvyku na Jestřábím vrchu střílet do plechovek. Alfréd třímal ve strnulé samurajské pozici mačetu, Harry sekyrku a Tatranka pohrabáč od kamen.

„Jdu to dolů omrknout,“ sykl chladnokrevně Rosomák. „Počkejte tady.“ „Ani náhodou,“ šeptla Tatranka. „Jdeme všichni.“ A tak společně ve skrytu tmy zahájili klopytavý sestup k silnici.

„Nic,“ konstatoval Rosomák po pečlivé obhlídce vozovky. „Žádné stopy.“ Společně ještě jednou prohledali okolí, ale po příčině děsivých zvuků nebylo ani památky. Napětí nervů povolilo a při návratu do chaty již stateční odvážlivci brebentili jeden přes druhého o možnostech, jež se na silnici mohly přihodit. Když Rosomák vstoupil do chaty, upustil vědro podruhé. Voda se rozlila po podlaze. U kamen seděl neznámý muž.

Jako první zareagoval Harry. Mával nad hlavou sekyrkou jako Jánošík a vrhl se na cizince. Ten v úleku padl ze židle. Alfréd muže vzápětí zalehl vlastním tělem a přitom ječel: „Spoutejte ho, spoutejte ho! Kriminálník je náš! Tak na co čekáte?!“

„Tady něco nehraje,“ zamyslela se

Tatranka a sebrala Rosomákovi opasek, jímž hodlal zajatce svázat. „Tenhle nemůže být on.“

„Co zas pleteš?“ vybuchl Harry, „jasně, že on je on.“

„Copak nevidíte, kolik mu je? Nejmiň sto let. Tamten má být ve středním věku a vůbec nesedí popis.“

„A co komplic?“ zauvažoval zcela logicky Rosomák.

„Pane,“ promluvila na neznámého Tatranka, „jste komplic místního pytláka a násilníka?“ Muž nedokázal pod Alfrédovým chvatem v řeckořímském stylu popadnout dech.

„Tak z něj přeci slez,“ hubovala Tatranka kamaráda.

„Ale, přece...“ odporoval Alfréd.

„Dělej, vždyť ho dusíš!“ Alfréd se neochotně odvalil.

„Pane, dýchejte. Dokážete vstát?“ Cizinec chvíli zápolil s mráкотami. S Rosomákovou pomocí se mu nakonec podařilo znovu usednout na židli.

Po krátkém křížovém výsledku vyšlo najevo, že muž se jmenuje Jakodým a patří k trampské partě, která postavila chatu na Jestřábím vrchu. Jakodým ve svých šestašedesáti letech už příliš kilometrů nenachodil, takže dorazil před chvílí autostopem. Když Tatranka celý omyl vysvětlila, usadil se v Jakodýmově obličejí pobavený úsměv. Alfréd nešetřil

omluvami, Harry seděl tiše v koutku u kamen. Rosomák uvařil čaj a starý muž se rozpovídal.

Ukázalo se, že chata na Jestřábím vrchu není vůbec tak stará, jak vypadala. Bylo však pravdou, že některé její části pocházely ze zaniklé trampské osady, což především Rosomákovu zklamání alespoň trochu zmírnilo. Jakodým vzpomínal, jak za jeho mládí trampy, tuláky a všelijaké jiné vagabundy proháněla Veřejná bezpečnost a jak jim naopak někteří lesníci pomáhali zachovat oblíbená tábořiště. Bylo toho hodně, nač toho večera přišla řeč. Starý tramp vyprávěl o krásách tuláckého přátelství, i o zradě. Popisoval nádherná místa, která zmizela pod hladinami vodních nádrží, či o jiných, jež pomaloučku vznikala v opuštěných výsypkách uzavřených dolů. Jakodým poznal mnohé ze života lidí, ještě víc však věděl o tajemstvích nespoutané přírody. „A kde jste vlastně doma?“ zeptala se Tatranka. Jakodým si zamyšleně promnul bradu.

„Před mnoha lety, v době mého mládí, bych nazval domovem na tisíc míst, která mě okouzlovala. Ale dnes nevím. Jak stárnu, cítím se být spíše cizincem v tomto světě. Můj domov mizí, ztrácí se v minulosti. Vše je na prodej a moc peněz nakonec zahubí cokoliv.“

„Ale peníze jsou přece jenom energie,“

namítl filozoficky Alfréd. „Záleží jenom na nás, jak je použijeme.“

„Nemáš pravdu,“ změřil si Jakodým dlouze Alfréda. „Barevné papírky nebo čísla na bankovním účtu ve skutečnosti patří jen nemnohým. Většina pracuje, aby přežila. Slouží svým pánům, jako kdysi sloužili nevolníci.“

„Tomu nerozumím. Vždyť za peníze dostanu cokoliv, co budu chtít.“

„A kdo ti to dá?“

„Prodavač.“

„Dá ti jabloň ovoce, když jí podstrčíš dost peněz? Nebo ryba svoje maso?“

„Ale můžu zaplatit rybáři a on mi rybu uloví,“ triumfoval Alfréd.

„A když odmítne?“

„Zvýším nabídku.“

„I přesto odmítne.“

„Tak najdu někoho jiného.“

„Hm,“ řekl nakonec Jakodým, „asi máš pravdu. Vždycky se najde někdo, kdo za peníze tu práci udělá.“

„Ale jak bychom mohli žít bez peněz?“ vložil se do debaty Harry.

„Svobodně,“ odpověděl mu s tajemným úsměvem stařec a upil ze svého plechového hrnečku. „Je to jako s tímhle čajem. Chutná po jahodách a po jehličí, ale je v něm mnohem víc. Jako když chlapec políbí dívku z lásky,“ mrkl na Rosomáka a Tatránku. „Skrývá velké kouzlo přátelství.“

Tajemství táborového ohně

Když se Alfréd, Harry, Rosomák a Tatránka drápali prudkým svahem vzhůru, bylo dusno k zalknutí. Mladíci již dávno ztratili chuť pozorovat Tatránčino dokonalé pozadí, celá jejich existence splaskla na jedinou touhu – vydržet. Pot jim stékal po tělech a neodpařoval se. „Nechápu, proč jsme nejeli vlakem,“ hekal Alfréd.

„Kudy neprojdeš po svých, jako bys tam nikdy nebyl,“ poučoval Rosomák.

„Mám úplně odřená ramena,“ nepřestával si stěžovat Alfréd a neustále popotahoval za řemeny torny.

„Bolest je jen ve tvé hlavě,“ procedil skrz zuby Harry.

„Ale je tady krásně,“ povzbuzovala mezi hlubokými nádechy Tatránka. Fráze „je tady ale opravdu krásně“ se stala její nejnovější metodou, jak přiotrávit už beztak nedýchatelný vzduch. V korunách dubů zašuměl vítr. Po chvíli znovu.

„Už budeme nahoře. Po hřebenu se nám

půjde snáz," konstatoval optimisticky Rosomák. Alfréd zakoulel očima, ale na kousavou odpověď se již nezmohl.

Jakmile trampové opustili příšeří dubového lesa, spatřili nad svými hlavami temnou oblohu. Současně pocítili osvěžující ochlazení.

„Nezastavujeme," popoháněl nervózně Rosomák, když Alfréd padl vysílením do trávy. „Něco se žene."

„Horší už to být nemůže," oponoval Alfréd. Do vyprahlé půdy dopadly první kapky a zvířily prach.

Lilo jako z konve. Déšť bičoval dlouhými provazci krajinu, prudké poryvy větru lámaly větve. Čtyři poutníci sveřepě postupovali dál. Duby vystřídal smrkový les, ale ani ten nedokázal přival z nebes podstatně zmírnit. Bezpečné přístřeší nebylo nikde v dohledu.

„Tohle je peklo," řval Harry do vichřice. „Jsme v pekle."

„Ale, no tak, kluci," řekla Tatranka, „už jsme přeci zažili kdejakou nepohodu. Vždyť je to jen trocha deště. Podívejte, jak je tady krás..." Než stačila dokončit větu, zatekla jí z kapuce pláštěnky za límec košile ledová voda.

„Musíme postavit stan," vykřikl zoufale Alfréd zapomínaje, že stan nechali jako zbytečnou přítěž doma.

„Je to jenom přehánka," uklidňoval

Rosomák.

„Ovšem přehání se nám přímo nad hlavou," upřesnil Harry.

„Za chvíli bude krmelec," děl nevzrušeně Rosomák zabalený do cely jako mumie a přiostril krok. A měl pravdu. Krmelec opravdu byl. Ovšem ta chvíle nastala až za dobrou půlhodinu. Mezitím přestalo pršet.

Zcela promočení odhodili trampové torny pod rozcestníkem na kraji lesa. Temná mračna zmizela a slunce začalo přeměňovat bahnité louže na páru. Čtyři přátelé rozprostřeli svoje svršky vstříc hřejivým paprskům a téměř nazí pobíhali po pastvině, aby obnovili krevní oběh prochladlých těl. Tatranka přitom vykřikovala cosi o krásách přírody, což bylo ostatními velkoryse přehlédnuto, neboť z pod tenké podprsenky jí čnely smyslné bradavky. Krásy přírody tak nakonec opět triumfovaly nad malicherností puchýřů, bolavými zády, odřenými rameny a promáčenými botami.

„Dal bych si chleba s játrovou paštikou," pronesl labužnický Alfréd rozvalujíc se v poloze tureckého paši na své torně.

„Chleba je na kaši," šťoural se Harry v mazlavé hmotě. „Budeš ho muset jíst lžící." Alfréd znechuceně odfrkl.

„Viděli jste ten strom?" zvolala nadšeně

Tatranka. Čtveřice obstoupila zčernalý pahýl.

„Strom? Vždyť je to mrtvola stromu,“ popsal stručně své dojmy Harry.

„Ohořelá mrtvola,“ upřesnil Alfréd.

„Býval památným, stoletým stromem,“ řekl Rosomák. „Možná dub, ale nedokážu to rozpoznat. Asi ho zničil blesk. Ve staré mapě měl značku.“ Nastalo zaražené mlčení. Čtveřice zraků pátrala po spáleném kmeni, jenž se po dešti temně lesknul. Jako by hledali minulost, již by bylo možné spatřit pouhýma očima. Měli pocit, jako by duch zaniklého velikána dosud nezmizel.

„Co kdybychom zasadili nový stromek?“ rozzářila se najednou Tatranka.

„To myslíš vážně?“ protáhl Alfréd obličej.

„K něčemu takovému nemáme žádnou kvalifikaci.“

„Nebud' línej,“ zamrkal zamyšleně Harry.

„Kde ale vezmeme sazenici?“

„Vždyť si můžeme vybírat. Je tu celý les.“ Rosomák měl pravdu.

„Jenomže musíme vybrat ten správný stromek,“ poučovala Tatranka.

„Hele, nekomplikuj,“ zabručel Harry.

„Stromek jako stromek.“

„To tedy ne! Musí zde vyrůst další památný dub.“

„Nevíme, jestli to byl dub,“ mírnil Tatrančino zanícení Rosomák. „Navrhuj toto: Rozejdeme se a obhlédneme okolí. Kdo najde nejlepší sazeničku, vyhrává.“

Námítky?“ Návrh byl jednomyslně přijat.

Hledání správného stromku nebylo tak snadné, jak se mohlo zpočátku jevit. Původně přímočarý plán se zvrhl do zmateného pobíhání sem a tam, to podle toho, kdo právě objevil něčím zajímavou rostlinku. Pokaždé pak následovalo zdouhavé určování druhu a schvalování. Nejvíce akci komplikoval Alfréd, neboť nerozlišoval mezi bylinami, keři a skutečnými stromy. Slunce se mezitím koulelo po nebi k západu.

„Konečně,“ vydechla si celá parta, když drobounká lípa zaujala své nové čestné místo u paty ohořeliny. Trampové zalili stromek vodou z polních lahví a před odchodem u něj každý ještě pár okamžiků setrval v tichém zadumání. Tatrance trvalo zadumání trochu déle, až už to Rosomák nevydržel a houkl: „Na Bradlo přijdeme pozdě, tak doufám, že jste se sebou spokojení.“

„Jau.“

„Dávejte pozor.“

„To bylo moje oko.“

„Když se ti nelíbí chodit v noci po lese, nesmíš se přes den roztahovat s blbostma.“

„Zase je fajn, že nevidíme ten kopec, fu, fu, jak je velikej.“

„Proč je to fajn?“

„No, mohli bychom ztratit odvalu, třeba.“
 „V noci chodí divá zvěř.“
 „A proč zrovna v noci?“
 „Aby se vyhnula lidem.“
 „Přestaňte řvát!“
 „Tak neřvi!“
 „Je to ještě daleko?“
 „Jak to mám vědět, když je tma.“
 „Možná jdeme špatně.“
 „Za chvíli tam budeme.“
 „Tak na to vsaď botky. Ty tvoje chvíle už známe.“
 „Já už nemůžu.“
 „Co nemůžeš?“
 „Jít dál.“
 „Ale žvanit ještě můžeš, co?“
 „Dal bych si kus chleba. Klidně i lžící.“
 „Nezastavujem.“
 „Slyšíte? Někde támhle bude potok.“
 „To byl taky nápad vycákat všechnu vodu z čutor.“
 „Příště si můžeš nést zahradní konev.“
 „Podívejte, kluci, světlušky! To je ale krása.“

Ospalé, zívající tváře přivítalo překrásné letní svítání. Paprsky vstávajícího slunce vykouzlily mezi kmeny stromů magickou hru světél připomínající vitráž chrámových oken. Ale jakým byl tento les chrámem! Vzduch voněl sladce, omamně a nesl si s sebou tajemnou příchuť minulé noci. Ptačí chór

začínal ladit nesourodé, leč nakonec vždy ladící melodie, zvuk křídel létajícího hmyzu uklidňoval jako vrnění kočky na klíně. A nad tím vším nekonečná klenba zelených korun smrků, jedlí a borovic.
 „Přátelé,“ promluvil do posvátné přítomnosti Rosomák. „Uvědomujete si, kde jsme spali?“
 „Já se ještě neprobudil,“ zachroptěl Alfréd a převalil se.
 „Je to nádhera, vidte,“ jásala Tatranka.
 „Včera v noci,“ pokračoval Rosomák, „jsme se utábořili přímo na skládce.“
 „Přestaň blbnout,“ ohnal se Alfréd po mouše, přičemž odrazil jakousi orezlou plechovku, která odchrastila do hlubin lesního chrámu.
 „Šmarjápanno, co je tohle za bordel!“
 Rosomákův postřeh byl bohužel správný. Pod kapradím se povalovaly plastové lahve, igelitové obaly, vyjedené konzervy cenily na svět své jedovaté zuby. Tu a tam se zaleskly skleněné střepy.
 „Jak jsme tohle,“ kopl Harry do pytle nadtěho smetím, „jak jsme to mohli přehlédnout?“
 „A kdo vybíral místo na spaní?“ Všechny zraky utkvěly na zkušeném zálesákovi, dobrodruhovi a smělci – Rosomákovi.
 „Ale, no tak,“ zakročila Tatranka. „Nemá smysl se navzájem obviňovat. Nejste přeci nějakí obyčejní pitomci? Nebo jste? Jestli jste, tak mi to rovnou řekněte, abych... no to snad ne... co se mi to

přilepilo na spacák?!“

„Jsme neobyčejní pitomci.“

Trampové roztrpčeně posnídali u malé tůňky, nad kterou se vznášely pestrobarevné vážky. Pár kroků odtud byl pramen, kde se poutníci zastavovali pro vodu.

„Ahoj,“ vpadl jakýsi hebký hlásek do trizny za těžce zkoušené kamarádství. Byla to dívka, i když Harry později tvrdil, že je anděl. Přišla z horolezeckého tábora rozbitého pod vrcholem Bradla. Anděl měl jméno Miluška. Harry Milušku ujistil, že on a JEHO (rozuměj Harryho) parta k vrcholu míří také. Jakmile andělské stvoření naplnilo lahve na vodu, zmizelo tak náhle, jako se zjevilo.

„Je úžasná,“ usmíval se lepkavě medovým hláskem Harry. „Myslíte, že jsem na ni udělal dojem?“

„Myslím, že byla ohromená až do morku kostí,“ deklamoval Rosomák. „Zvlášť ta část o TVOJÍ partě v ní musela zlomit poslední zábrany.“

„Pche, závidíš, že si zrovna tebe vůbec nevšimla. Skvělá žena vždycky pozná mužné kvality.“

„Jako třeba, že ji necháš vláčet vodu do kopce?“

„Doprkýnka...“ zavyl Harry a rozběhl se jako ohař po čerstvé stopě.

„Tak půjdeme taky, ne?“ řekl Alfréd.

„Kluci, ale stejně je tady krá...“

Rosomák Tatrunku přerušil přísným gestem, načež jí láskyplně pošeptal do ucha: „Budeme v pohodě. Jsme bezva parta a těch pár příkrých slov bude rychle zapomenuto. Jen, prosím tě v zájmu všech, už nikdy tu větu neopakuj!“

Horolezce vedl jakýsi prapodivný chlapík jménem Rudolf, kterého ovšem za jeho zády všichni nazývali Estébák.

„Srovnej ty lana! Nenechávej výstroj povalovat! Kde jsou osoby zodpovědné za dnešní oběd? Nástup na odběr stravy ve dvanáct nula nula! Kolikrát mám opakovat, že hajzlpapír má být připraven na tomto, předem určeném místě!“

„Nechápu, proč mu říkají Estébák,“ dumal nahlas Alfréd. Estébák jako by cosi nekalého vytušil, přidusal ráznými kroky přímo před Alfréda.

„Místa pro stany se přidělují podle určeného rozvrhu! Jakto, že jdete tak pozdě a kdo vlastně jste?!“ Alfréd byl překvapen otázkami a tak váhal s odpovědí.

„Tak co bude? Nenaučili tě mluvit?“

„My přece nemáme stany,“ vyhrkl, aniž by promyslel následky svého doznání.

„Věděl jsem to! Hned jak jsem vás uviděl! Všichni musí mít stany, ale vy jste asi něco extra!“

„Rudo, tihle nejsou s náma,“ vložila se do výslechu Miluška a pokusila se o úsměv. Estébák ještě zarputileji vraštil obočí a

bez zaváhání odvětil: „Dávejte si na mě pozor!“ Načež rázně odkvačil.
 „Proč toho pošuka posloucháte?“ vydechl ohromeně Harry, když pošuk zmizel z doslechu.
 „Náš vedoucí je nemocný. Tak máme jeho,“ pokrčila omluvně Miluška ramínky.
 „S Estébákem bude ještě legrace,“ zabručel prorocky Rosomák.
 „Nic se nejlí tak horké, jako se to uvaří,“ uklidňovala Tatranka. „Určitě má i dobré stránky.“ Miluška se rozpačitě pousmála.

Rozhled z vrcholku Bradla byl bez přehánění úchvatný. Trampové se usadili na sluníčku a mlčky nechávali své myšlenky plout až k dalekému obzoru. Zezdola občas zaslechli cinkot karabin a estébákův řev.

„Ten chlap si vážně užívá,“ konstatoval Harry.
 „Víte, že pohané místa, jako je tohle, uctívají?“ řekla Tatranka.
 „Měli dobrý vkus,“ souhlasil Alfréd.
 „Ale nestavěli kostely,“ přidal se do debaty Rosomák.
 „Podle jejich víry nesměl člověk s přírodou bojovat,“ vysvětlovala Tatranka.
 „To zní dobře.“
 „Proč se to tak už nedělá?“
 „Bez boje nejsou koláče.“
 „Snad bez práce, ne?“
 „Je tady někdo věřící?“
 „Všichni jsou.“

„Já nejsem. To vím jistě.“
 „Bez víry bys ani nevstal z postele, příteli. Někdo věří na víly a skřítky, jiný na Ježíše Krista, jsou buddhisti, hinduisti, ateisti věří na sebe samé a romantici na lásku. Můžeš si vybrat.“
 „A čemu věříš ty?“
 „Asi, že má smysl hledat to nejlepší v sobě i ostatních, jak jenom to jde.“
 „Slyšeli jste?“
 „Co?“
 „Jako by... někdo volá o pomoc!“

„Co je to za idiota?“ řval už z plných plic Estébák, když trampové seběhli z vrcholku. Pod skálou postával nervózní hlouček městských výletníků, přičemž jejich hlavy se hluboce zakláněly. Ženy zděšeně vzdychaly, muži rozdmýchávali požár paniky bezmocným hudrováním. Ve stěně nad nimi viselo dítě.
 „Čí je ten harant?“ soptil Estébák. „Kdo ho má na starost?“ Choval se, jako by skutečně očekával odpověď.
 „Pane, zachraňte ho,“ popadla jedna z žen Estébáka za ruce a cloumala s ním. Nejspíše ji zmátlo horolezecké vybavení, jímž byl Ruda ověšen.
 „Já ale,“ polkl hlasitě Estébák.
 „Rudo, jsi z nás nejzkušenější. Musíš tam vylízt,“ řekl naprosto vážně jeden z mladých lezců. Estébákovi se viditelně roztrásla kolena.

„Potřebuji svoji výstroj,“ koktal.
 „Vždyť ji máš na sobě.“
 „Potřebuji výstroj,“ opakoval zmateně vedoucí, načež se otočil a odkráčel vratkým krokem k tábořišti.
 „Prosím vás, nevíte, co mu trvá tak dlouho?“ naléhala po nekonečném čekání žena, která byla patrně matkou dítěte na skále. Mladý horolezec odběhl, za okamžik oznamoval: „Estébák se zavřel ve stanu a neodpovídá. Myslím, že je úplně posranej.“ Matka lomila rukama, jiná žena se začala modlit otčenáš. Přihlížející muži opakovali frázi „kdybych byl mladší, tak bych“.
 „Dej mi sedák,“ řekla rychle Tatranka, „a taky karabiny a vklíněnce.“
 „Seš si jistá? Je to nejmíň desítka obtížnost.“
 „Umíš jistit?“
 „Jasně.“
 „Tak se připrav.“

Tatranka nastoupila do stěny boční spárou a rychle stoupala. Jakmile dosáhla potřebné výšky, přetraverzovala k dítěti. Asi osmiletý chlapec byl až do té chvíle naprosto zticha, avšak najednou se rozhodl, že začne rvát jako na lesy.
 „To je ale parchant,“ ulevil si Rosomák.
 „Takhle spadnou oba.“ Hysterický pláč nebral konce.
 „Musíš ho nějak uklidnit,“ ječel z plných plic Rosomák na Tatranku. Mezi skalami

se rozlehlo dvojí ostré plesknutí. Uši rvoucí jekot ztichl.
 „Pomalů spouštěj,“ zavolala dolů Tatranka a hošík byl za pár okamžiků v bezpečí pod stěnou.
 „To byl ale nervák,“ ulevil si Alfréd. „Já tu malou ploštici asi taky profackuju.“
 Rosomák Tatranku objal a něco jí šeptal. Ona se jen smála a ukazovala odřené koleno. Všechny pak překvapilo, když ji Rosomák políbil, protože to nedělal často. Měl by. Tatranka si totiž lásku opravdu zasloužila.

Bez Estébákova velení zavládl v táboře blahodárny mír. Někteří tvrdili, že dostal ze strachu infarkt, jiní zas slyšeli z útroob stanu nesrozumitelné blekotání, což mohlo znamenat, že se jen zbláznil nebo ožral. Den okrově zežloutl, pak zčervenal a trampové přitom lenivě odpočívali rozložení pod širákem.
 „Klucí,“ znesvětila podvečerní siestu Tatranka novým nadšením. „Viděli jste taky toho pejska?“ Byl to samozřejmě chyták, jaký ženy s oblibou užívají. Nikdo nic neviděl, avšak o to šlo.
 „Ne. Kdo má psa?“
 „Oni.“
 „Aha.“
 „No jasně. Je tamhle ve stanu a je děsně roztomilej.“
 „Moc daleko.“
 „Psů ještě uvidíme mraky, není důvod k

panice.“ Tatranka zaraženě přemýšlela. Chvilí jí to trvalo. A znenadání, jako by náhodou, převrhla ešus s vodou po mytí nádobí na Rosomáka.

„Co se zase děje,“ vyskočil ze spaní Rosomák.

„Jdeme se podívat na psa.“

„Tak jo... jen si vezmu mačetu.“

„Přestaň blbnout. Jdeme na přátelskou návštěvu.“

„A nepočkalo by to po večeři,“ zkoušel tatranci trpělivost Alfréd.

„Proč ne. Klidně se tady válej jako vepř. Mě to přeci nevádí.“ To zranilo alfrédovy city, o hrdosti nemluvě.

„Tak kde je?“

„Pojďte za mnou.“

„Ještě před chvílí spal tady,“ ujišťovala Tatranka.

„Hm, zvláštní. Takové stopy jsem nikdy předtím neviděl,“ mnul si Rosomák zamyšleně bradu. „Staniol, kousky chleba, nakrájená zelenina. Divné.“

„Zeptáme se, támhle někdo je. Haló. Ahoj, hledáme pejska.“ Dvě pubertáčky se na sebe záhadně podívaly.

„Vypadá jako chlupatá koule s očima?“

„To je on,“ jákala Tatranka.

„Je v našem stanu.“ Když čtyři přátelé nahlédli do stanu, spatřili zmuchlané spacáky, rozházené oblečení, igelitové pytlíky a hlavně všude spoustu drobků z pečiva. Uprostřed toho všeho leželo malé,

chundelaté zvířátko s velkým kulatým bříškem vystrčeným vzhůru. Pes spal a klidně oddychoval.

„Není rozkošný?!“

„Sežral nám jídlo,“ pravila věcně jedna z dívek. „Můžete si ho zavolat? Chtěly bysme uklidit, než bude tma.“

„Ale on není náš.“

„Aha, myslely jsme, že je. K nám taky nepatří. Estébák by to nikdy nepovolil.“

„Asi je svůj,“ poznamenal vědecky Alfréd.“

„Co to zas meleš,“ zakroutil Harry hlavou.

„No jakože nikomu nepatří.“

„Toulavej pes?“

„Říká se svůj.“

„A kde se to říká? Na Marsu? Svůj seš leda tak ty.“ Alfréd se uraženě nafoukl. Rosomák si vložil dva prsty do pusy a hlasitě hvízdal. Pes se zavrtěl a otevřel očka.

„Je úžasnej. Pojď ke mně,“ natahovala Tatranka ruku. On ji zkoumavě očichal, snad i trochu labužnický, olízl.

„Kousne tě.“

„Ale houby. Jakkak se jmenuješ?“ Psík si vytřepal kožich a vybatolil se ze stanu.

Vystoupit za jasné noci na vrchol hory je vždy silný zážitek. Lidé od pradávna pocítovali ono tajemné kouzlo vzdálených hvězd, i když mu vlastně ani nerozuměli. Pojmenovávali souhvězdí v

naději, že jim to pomůže pochopit smysl vlastního života na zemi. Nasloucháš vesmíru a přitom slyšíš tlukot svého srdce. Neznalost tě o okouzluje a až jednou snad trochu víc pochopíš, budeš muset zapomenout, neboť bez nekonečného hledání pravdy nenajdeš cestu, jak dál. A tak člověka nevědomost provází staletími jako věrný pes, který miluje svého pána bezesbytku a bez podmínek.

„Budeme mu říkat Pip,“ navrhla Tatranka.

„Počkej, počkej. Proč bychom mu měli nějak říkat,“ nechápal Alfréd.

„Musí mít jméno,“ ujišťovala Tatranka. Alfréd stále nerozuměl.

„Chce si ho nechat,“ zavrčel unaveně Rosomák.

„Cože?!“

„Přesně tak.“

„Nemůžeme si přece jen tak přivlastnit psa.“

„To tys tvrdil, že je svůj. A jemu to nejspíš vadit nebude,“ komentoval škodolibě Harry.

„Teď už je náš,“ drbala Tatranka spokojeného Pipa za ušima a on se přitom vrtěl rozkoší.

„Asi mám blechu,“ taktizoval Alfréd.

„Srabe,“ odfrkl si Harry.

„Vždyť je to jen malej neškodnej pejsek. Co je asi za rasu?“

„Budeme ho muset ostrážat. Dřív to nepoznáš,“ meditoval Rosomák.

„Viděli jste, jaké umí triky?“ prýštila Tatranka nadšením. „Jak podává tlapku?“

„Nebo jak lidem vykrádá batohy a obsazuje stany,“ mračil se Alfréd. „Mám raději kočky.“

Z táborového ohně vzlétly k nočnímu nebi tisíce jisker, rozverné hlasy mládí vířily štěstím a nadšením. Miluška se pohodlně opírala o Harryho rameno, Pip obešel všechny přítomné a vyžebrał tučnou večeři. Mladý horolezecký dorostenec, s nímž se trampové seznámili při odpolední záchranné akci, měl přezdívku Husky. Z počátku předstíral, že se o tramping zajímá také, avšak brzy bylo zřejmé, že má zájem především o Tatranku. Neustále jí něco šeptal z podezřele intimní vzdálenosti, což Rosomák nazval „vočucháváním“. Alfréd ono vočuchávání snášel nejhůře, přeci jen se jednalo o osobu v jeho životě nejdůležitější, tedy samozřejmě hned po mamince. Ve svých představách se nikdy nevzdal myšlenky, že dočasné poblouznění z Rosomákova křováckého šarmu jednou pomine a ona bude navždy patřit jenom jemu.

„Zazpíváme si,“ přinesl zasmušilý Alfréd Tatrancinu kytaru k táboráku. Všichni na něj v ten okamžik hleděli jako na zjevení. Býval to totiž právě on, kdo společné pění

pokaždé sabotoval, neboť nerad vystavoval na odiv svoji hudební hluchotu.

„Opravdu?“ hlesla překvapená Tatranka. Nebylo pochyb. Alfréd celou svojí bytostí toužil po písni.

Slyšet v nočním lese kamarádský zpěv je zkušenost natolik pradávna, že obměkčí i ta nejtvrďší srdce. Plameny ohně rozehrávají rej stínů a věčně bloudící myšlenky usedají jako znavení motýli na louku posetou tisíci květů. Po posledním táborákovém hitu nastalo nejisté tápání, co dál. Miluška toho využila:

„Proč ti říkají Harry?“ Harry zrudl.

„Jen tak, ani nevím.“

„Ale, ale,“ nenechala se Miluška tak snadno odbýt. „Že by selektivní výpadek paměti?“ Alfréd se neovladatelně rozchechtal. Dobře věděl, že Harryho pojmenovali Herbert a on toto jméno nenáviděl. Harryho babička, v jejíž péči vyrůstal, na něj povětšinou láskyplně volávala „Herbí“.

„A co Tatranka?“ využil tématu Husky.

„Počkej, neříkej to. Pocházíš ze slovenských Tater!“ Tatranka vyprskla drobkou z oplatky, kterou se právě s chutí ládovala.

„Dobrá teorie. Ale vedle.“

„Tak jak to je?“

„Tajemství. Znají ho jen zasvěcení.“

Rosomák se pobaveně křenil a bafal přitom z dýmky.

„A co znamená Husky?“

„To je pes,“ mávl rukou znuděně Alfréd.

„Také je to firemní značka jednoho výrobce stanů a spacáků,“ řekla vesele Miluška. „Husky tu přezdívku dostal, když každého kolem donekonečna otravoval se svou novou výstrojí.“

„To je ale pitomé,“ rozřehtal se škodolibě Alfréd.

„Asi je,“ mračil se Husky. „A co ty, Alfe?“

„Jmenuji se Alfréd,“ upřesnil Alfréd.

„Nic moc přezdívka, Alfe.“

„Je to moje jméno.“

„Aha. Budu si to pamatovat, Alfe.“

Rosomáka se nikdo nezeptal.

Následujícího rána horolezecký oddíl sbalil stany a připravil se k odchodu. Loučení se protáhlo, protože Harry s Miluškou prodlužovali tklivě romantickou chvíli donekonečna. Husky zůstal. Rozhodl se totiž, že Tatranku osobně doprovodí až domů.

„Buď opatrný. Asi se něco přižene,“ neopomněla Miluška ještě starostlivě zavolat, když oddíl mizel mezi stromy. Nebe opravdu šedivělo.

„Nejsme z cukru,“ deklamoval sebejistě Alfréd. Rosomák mu odpověděl zdviženým palcem.

„Můžeme počkat tady. Za chvíli se to vyprší,“ navrhl zkušeně Husky. Rosomák

suše namítl, že je to pitomost, za což jej Tatranka pokárala přísným pohledem. „Schováme se pod převisem,“ počal organizovat Husky. „Budeme tam jako v pokojíčku.“ Prosté. Vždyť nebylo o čem pochybovat. To jen podivínský Rosomák vytáhl vojenské pončo, zabalil se od hlavy po paty a schoval se na docela jiném místě.

„On se asi rád předvádí,“ uculoval se Husky na Tatrunku. Tatranka však znejistěla. Rosomák nikdy nedělá věci jen tak.

První zahřmění se ozvalo nedaleko. Druhé ještě blíž. Husky vyprávěl vtipy, avšak musel přitom stále víc křičet. Následoval přímý úder blesku do vrcholku hory. Spustila se ohlušující kanonáda přitahovaná právě tím jediným nejvyšším bodem v krajině. Trampové na sebe hulákali, jenomže slova mizela jako sněhové vločky stržené vichřicí. Voda z nebe nepadala, ale doslova proudila. Když stékala po skále, strhávala s sebou hlínu a mech přímo do Huskyho pokojíčku. Alfréd ztratil nervy jako první. Zmáčený mazlavým blátem běžel dolů z kopce, přičemž bláznivě mával rukama. Ostatní jej zanedlouho následovali.

Když člověku nad hlavou exploduje obloha, není dalek myšlenkám na konec světa. Tělo se chvěje chladem pod

přívalem deště, nohy klouzají po kořenech stromů. Jakmile někdo upadne, může se už jenom modlit, aby jej ostatní nepošlapali. Při takové zkoušce se lidé buď semknou, a nebo rozdělí. Jak tohle dopadne nelze říci nikdy dopředu. Husky zůstal pozadu, vzápětí sebou plácl do ostružin. Přitom si narazil koleno.

„Vstávej, ty krasavče. Na polehávání není vhodný podnebí,“ popadly jej čísi ruce a vlekly ho dál. Tatranka, Harry, Alfréd, Husky a Rosomák nakonec našli úkryt pod přístřeškem pro turisty. Voda z nich jen crčela.

„Kde je Pip?“ vykřikla najednou zděšeně Tatranka. „My jsme ho tam zapomněli!“ Rosomák rozepnul pončo a malý psík se mu usadil na klíně. Dívka svého milého políbila.

„Co blázníš? Seš jako vodník. Vyždímám ti aspoň vlasy.“ Husky je mlčky pozoroval. Tentokrát prohrál. Ale příště bude mít určitě víc štěstí!

Po proudu řeky

Na začátku Alfréd tvrdil, že to byl jeho nápad. Později si už tolik jistý nebyl. Vlastně všechny přesvědčoval, že to byla pitomost, proti které hlasoval již od

počátku.

„Člun není žádný problém. Můj strejda nám ho určitě půjčí.“

„Na vodě to je úžasně romantické,“ zasnila se Tatranka.

„A co za to bude ten tvůj strejda chtít?“ měřil si Alfréda podezřívavě Harry.

„No nic. Řekl, že stačí opravit pár oděrek a můžeme vyrazit.“

„Oděrek?“

„Nic, co bychom nezvládli. Rosomák tvrdil, že se v tom vyzná.“

„Kluci, já jsem tak šťastná. To bude nejlepší léto ze všech,“ jásala Tatranka a drbala přitom Pipa za ušima. Husky listoval v knize, načež vítězoslavně zvolal: „Přátelé, kolegové a soukmenovci. Tento pes jest rasy VELŠTERIÉR.“ Když to Pip uslyšel, zavrtěl souhlasně svým půlocáskem. Trampové se nahrnuli k encyklopedii psích plemen. Po té, co Pip absolvoval sestřih tupými nůžkami a byl vykoupán, skutečně připomínal zvíře na obrázku.

„Tak co všechno budeme potřebovat k opravě?“ zeptal se Husky. Rosomák vypustil líný obláček dýmu a řekl: „Vážně do toho chcete jít?“ Pip se odbatolil ke člunu přikrytému plachtou, zvedl nožičku a vrak počůral.

Trvalo to dva týdny, padl velký kbelík laminátové směsi, spousta flastrů, o nezměrném pracovním úsilí nemluvě,

nakonec však přeci jenom plavidlo získalo svoji někdejší schopnost udržet se na hladině. Hladina řeky mezitím klesala, takže byl nejvyšší čas vyrazit. Zkouška pod splavem dopadla uspokojivě. Hned následujícího dne se trampové setkali na poradě, jak a s čím a také bez čeho se na vodu vydají.

„Nemůžu uvěřit, že jsme to dokázali,“ nepřestával pyšně opakovat Harry.

„Když se chce, poletí i necky na Mars,“ usmíval se Rosomák.

„Já věděl, že jste skvělá parta,“ přisadil si k obecnému nadšení Husky.

„Jsme skvělí,“ jásala Tatranka.

„Víte, měl bych vám něco říct,“ pípl schlíple Alfréd. „On strejda si ten člun jaksi odvezl na přehradu, kde rybaří.“ Nastalo hrobové ticho.

„Ale i tak jsme skvělí, to nám nikdo nevezme.“

„Jaksi odvezl?“ zíral s otevřenou pusou Harry. Rosomák si třesoucí rukou zapálil dýmku.

„Vidíš, jaksi, tyhle mozoly, Alfe?“ strčil Husky Alfrédovi dlaň před obličej. „Jaksi jsem se na tom člunu dřel až do krve.“

„Je mi to líto.“

„Mě je zase líto, že tě musím přerazit,“ syčel nebezpečně Harry.

„Umlátím ho svýma mozolama. To už je jistý!“ Tatranka si smutně opírala hlavu o kolena. Vtom Pip zaštěkal. Hádka utichla. Všechny zraky ulpěly na malém

velšteriérovi. Bylo to porvé, kdy slyšeli jinak přátelsky naladěného psíka projevit zlobný nesouhlas.

„Pip má pravdu,“ promluvil pomalu Rosomák. „Chováte se jako slečinky. V tomhle světě narazíte na všelijaký lidi, kteří vám leccos seberou. Ale to dobré v sobě můžeme zničit jenom my sami. Jsou jen dvě možnosti. Buď budeme stejně špatní, anebo lepší. Nic mezi tím.“ I když mu přátelé rozuměli, nálada zůstala skleslá.

„Víte co? Sejdeme se zítra u řeky a něco vám ukážu.“

Červencové slunko pálilo, Harry, Alfréd a Husky pozorovali Tatrunku, která v tenoučkých plavkách koupala Pipa. Rosomák měl zpoždění.

„Pánové,“ zasníl se Husky, „o tomhle by měli natočit televizní seriál na pokračování. Sledovanost zaručená.“

„To jo. Pořadů o krásách přírody není nikdy dost,“ souhlasil Harry. Rosomák se podle svého zvyku připlížil zcela neslyšně a musel přátelům dát v duchu za pravdu. A nedokázal se ani zlobit, když jeho dívku okukovali. Tatrunku milovali všichni, což nebylo těžké pochopit, neboť sám do toho spadl nejvíce.

Cílem Rosomákova tajemství byl starý seník, kterému před lety odnesla vichřice střechu. Rosomák vyjednal, že si

trampové mohou ze zříceniny odnést dřevo podle svých představ.

„Ale co s tím trouchnivým krámem hodláš podniknout?“ nechápal Alfréd.

„Postavíme vor.“ Přátelé na podivínského zálesáka zaraženě zírali.

„Ve člunu se po řece plácají kdejaká paka. Nás ale čeká opravdové dobrodružství.“ V té chvíli ještě netušil, jak prorocká slova právě pronesl.

Jakmile práce započala, ovládlo partu nebývalé nadšení. Na ztrátu rybářské lodky již nikdo ani nepomyslel. Každý chtěl přispět, což chvílemi přinášelo více komplikací, než-li užitku. Avšak nálada byla skvělá. Alfréd samozřejmě remcal, že nosit dříví k vodě je moc náročné, ale i toto nepohodlí dokázal překonat. Konec konců dostalo se mu příležitosti k něčemu odvážnému, k výzvě, jakou by žádný skutečný dobrodruh nepromarnil.

Rosomák sebejistě konstruoval plavidlo, jako by nikdy nic jiného ani nedělal, Harry dovedně zápolil s obloukovou pilou. Tatrunka dávala pozor, aby se hoši nenechali unést příliš smělymi nápady a ani její skvělá fyzická kondice nezůstávala bez využití. Husky dodával ostatní materiál, který opatřoval z nejrůznějších zdrojů, takže nebyla nouze o lana, hřebíky, měli i

nepromokavou plachtu, plastové sudy a dokonce také traktorovou duši, která vlastnosti voru podstatně vylepšila.

Husky rovněž začal učit Alfréda čubičku, aby při pádu přes palubu neutonul.

„A neměli bychom mít vesty?“ zeptal se opatrnicky Alfréd. „Tihle vodáci je mívají.“ Husky přítele láskyplně poplácal po rameni:

„Neboj se a důvěřuj posádce. Kdyby něco, budu se o tvůj mrzký život bít se všemi peřejemi až do úplného konce.“ A postrčil Alfréda na hloubku.

„Hlavně nesmíš panikařit. Panika je na vodě jistá smrt,“ volal za zběsile čubičkujícím kamarádem.

Den vyplutí nadešel. Novopečení vodáci uvázali torny k voru, nejcennější náklad uložili do igelitového pytle. Po zkušební plavbě bylo jednomyslně rozhodnuto, že kapitánkou bude Tatranka, neboť prokázala nejvíce předvídavosti a uměla rychle vysvětlit, co má kdo dělat a jak. Když trampové odráželi od břehu, Alfréd vzrušeně vykřikl: „My jsme ho nepokřtili!“

„Cože? Koho?“

„Nepokřtili jsme vor. Nemá jméno.“

„Ty si ale umíš vybrat chvíli,“ procedil skrz zuby Rosomák.

„Teď už je pozdě,“ houkla od kormidla Tatranka. „Za chvíli bude první jez, takže si vyžeňte hlouposti z hlavy!“ Měla

samozřejmě pravdu. Brzy před sebou uslyšeli zlověstné hučení.

„Teď pádla z vody,“ velela kapitánka.

Bezejmenné plavidlo najednou přeskočilo splav, načež se přídí zabořilo do víru.

Palubu zalila zpěněná sprška. Alfréd cosi křičel, snad o plovací vestě, ale nikdo mu v tu chvíli nevěnoval pozornost.

„A teď levobok zabrat! Ráz a ráz! A teď všichni!“ Vor z vodní pasti vystřelil jako korkový špunt z lahve.

„Jsme z toho venku,“ usmívali se jeden na druhého. Rosomák uznale zamručel.

„Podívejte na Pipa!“ Malý psík stál neohroženě na přídí a vrtěl radostně ocáskem.

„Zdá se, že si to opravdu užívá.“

Vor plynul po řece zvolna, snad trochu těžkopádně. Za to měl odolnou konstrukci, což se projevilo kladně v peřejích i na mělčinách, kde by laminátové plavidlo zle trpělo. Nebyla vodácká sezóna, takže trampové jiné lodi nepotkávali. Krásu výpravy narušovala pouze jediná chmura. To když Tatranka zavelela:

„Budeme přenášet!“ Byla to pekelná práce. Sluníčko se toho dne činilo a zvednout těžký vor vyžadovalo maximální námahu.

„Tohle jsme mohli klidánko projet,“ hudroval Alfréd zbrocený potem. I ostatní už měli přenášení plné zuby, takže se i

přes Tatrancino naléhání odhlasovalo, že další riskantní místa projedou. Následující snadný průjezd jezem a peřejemi rozhodnutí posádky podpořil. Chvillemi sice drhli o kameny, avšak ploché dno voru všechny nástrahy překonalo. Zdálo se, že odvaze a mládí již nestojí nic v cestě. Přiblížil se však jez Nové Mlýny.

Kdyby nezkušení vodáci tušili, do čeho se pouštějí, jistě by rozhodli jinak. „Už ho slyším,“ hlásil optimisticky Harry. Jakmile zahlédli vodní hranu, Alfréd sebejistě zahlaholil: „Bude to jen čajíček. Ten přelétneme jako vážka nad kaluží.“ Těsně nad vodní propastí stačil Rosomák ještě vydechnout: „Matko svatá...“ Ale už byli v tom.

V řevu padající vody nic dalšího neslyšeli. Za to ucítili prudký náraz. Vor se převrátil dnem vzhůru. Pouze Rosomák se udržel, ostatní zmizeli. Ze všech sil plaval a odstrkával plavidlo blíž ke břehu. Podařilo se mu zakotvit. K smrti vyčerpán padl do trávy. Z mrákot jej probral Pip, který Rosomáka starostlivě olizoval. Kde jsou ostatní? Zaslechl Tatranku: „Ještě kousek. Už tam budeme.“ „Je těžkej, jako pytel cementu,“ klel Harry. Oba přátelé táhli bezvládného Alfréda po mělčině. On jim odpovídal

nesrozumitelným chroptěním.

„Jste v pořádku?“ křikl Rosomák. Byli. Našli jen několik odřenin a Alfrédův šok měl pouze duševní povahu. Chvilí trvalo, než si trampové povšimli, že jim jeden chybí.

Volali jeho jméno. Bez odpovědi.

„Myslíte, že je...“ koktal Alfréd.

„Je výborný plavec,“ řekl pevně Rosomák.

„Ale kdyby byl v bezvědomí.“

„Nikdo neumře, dokud neřeknu,“ mračil se stále víc Rosomák. „Jdeme ho najít. Po dvou na každém břehu. Hlavně rychle!“

Alfréd spatřil Huskyho jako první, jak asi kilometr po proudu bloudí pobřežními křovinami.

„Co tady blbneš, ty koni? Všichni tě hledáme.“

„Ztratil jsem ty zatracený trenýrky a nikde je nemůžu najít.“ Huskyho pozadí na slunci bělostně zářilo. Na opačném břehu se začala Tatranka smát. Byla k neutišení.

„Veterán přežil,“ prohlásil Harry, když vor převrátili do správné polohy.

„Veterán, kdo?“

„Tak jsme s Alfrédem pokřtili naše úžasné plavidlo.“

„Dobrý nápad, Alfe,“ poplácal Husky uznale Alfréda. Rosomák nesouhlasil.

„Mě se to líbí,“ zubila se Tatranka. „Je to

takové drsné jméno.“

„Přesně tak.“

„Uplavala mi torna,“ schlíple si stěžoval Alfréd.

„Bud' rád, že jsme z toho vyšli tak lacino. Příště si dáš pozor na uzly.“

„Udělalí jsme pořádnou pitomost.“

Schylovalo se k hádce. Nedbaje formálních okolků, svlékla si Tatranka přede všemi promáčené tričko a začala hledat plavky. Její ženský instinkt jí správně napověděl, čím rozladěnou mužskou posádku opět uklidní. Přátelé se bez dalšího osočování pustili do příprav k plavbě.

Teď již rádně pokřtění vodní trampové v Řimicích odbočili z hlavního toku na Malou vodu. Mlčky poslouchali hluk automobilů, které se řítily po rovné dálnici napříč panenskou přírodní rezervací. Do srdcí dobrodruhů padl tísnivý stín, jaký se objevuje pokaždé, když lidská civilizace svými výfukovými zplodinami a asfaltem poznamená cosi posvátného. Husky se rozhodl zlepšit náladu starými anekdotami, ale nikdo se nesmál.

„Před námi. Slyším ho,“ zpozorněl Harry.

„Podle mapy budeme projíždět starý jez,“ potvrdila Tatranka. „Je snížený.“

„Slyšeli jste?“ řekl Alfréd.

„To zvládneme, Alfe,“ usmál se Husky.

„Myslím to křupnutí. Jako by cosi

prasklo.“

„Můžeme klidně projet. Tady je to bezpečné.“ Vtom trup Veterána zapraštěl a vor se rozlomil. Rázem byli opět všichni ve vodě.

„Snažte se zachránit co nejvíc věcí,“ řval Rosomák.

„A kdo zachrání mě,“ ječel Alfréd.

„Čubičkuj, Alfe. Bude to jen taková legrace. Jako skluzavka na koupališti.“

„Nesnáším koupaliště!“ nesl se Alfrédův jekot nad hladinou, dokud nezanikl v hučení proudu.

Trosečníci

Bylo pozdní letní odpoledne, Alfréd, Harry, Husky, Rosomák a Tatranka leželi na písčité pláži pod splavem a vyhřívali se ve slábnoucích slunečních paprscích. Vrak Veterána trampové uložili opodál. Z promáčených spacáků stoupala pára, všude kolem se povalovala vlhká výstroj dobrodruhů. Nepromokavý pytel s těmi nejdůležitějšími věcmi a s kytarou zafungoval natolik spolehlivě, že neklesl ke dnu, takže snadno uplavával jako

nafouknutá bublina. Vzrušující plavba skončila, najednou zůstaly jen vzpomínky. Jako, když luskněš prsty. V mladých dychtivých srdcích se rozhostil klid, neposedná těla opanovala únava.

Jak už to venku v přírodě bývá, se soumrakem přišel i chlad. První se probudil Rosomák. Zapálil oheň. Přátelé usedli kolem.

„Sbohem, Veteráne,“ řekl Alfréd, když pozoroval hořící trosky voru.

„Byl skvělý,“ pronesla zamyšleně Tatranka.

„Mám děsnej hlad.“

„A mě je zima. Moc nám ty krámy neuschly.“

„A komáři nás tady sežerou za živa.“

„Zůstala nám jediná konzerva.“

Trampové si rozdělili poslední jídlo.

„Musíme se společně zahřát,“ navrhl nesměle Alfréd. Nikdo neprotestoval.

„Tak pojd' ke mně, buřtíku“ přitulil se k Alfrédovi Husky. Noc byla jasná.

Kapitánka hledala známá souhvězdí, dokud znovu neusnuli. Jejich dech se sjednotil, proud řeky šuměl. Řeka jim zpívala tichoučkou ukolébavku, kterou si zaslouží pouze ti vyvolení. Ti, jimž se pod tuláckýma botama rodí trochu lepší svět.

„Podle mapy jsme nedaleko nějaké jeskyně,“ uvažoval nahlas Husky. „Tu bysme měli vidět.“

„Nebylo by lepší najít samoobsluhu nebo hospodu?“ navrhl Alfréd.“

„Srabe. Trocha nepohody nás nemůže zlomit. Jsme tady na dobrodružné výpravě a ne na zájezdu důchodců.“

„Jenomže baterky uplaval,“ namítl docela rozumě Alfréd.

„Tsss, to je jen bezvýznamná lapálie,“ pravil Husky.

„Já do žádné tmavé díry nepolezu.“

„Vždyť to po tobě ani nikdo nechce, Alfíku. Můžeš klidánko počkat venku.“

Tatrance se nápad líbil, tudíž bylo rozhodnuto.

Vybaveni dvěma prskajícími svíčkami a vlhkými novinami vstoupili Husky, Rosomák, Harry a Tatranka nadšeně do podzemí. Pip zůstal před vchodem s Alfrédem, neboť když provedl zevrubný čichový rozbor vlhké tmy, shledal ji nevábnou. Jeskyně měla mít podle naučné tabulky tvar jednoduché podkovy s východem opodál.

„Za chvíli vyjdeme tamtudy,“ rozumoval Rosomák, „je to jen nějaký jeskynní prcek.“

Uplynulo dvacet minut, pak třicet a stále nikdo nevycházel. Alfréd pobíhal od jednoho vchodu ke druhému, několikrát dovnitř zavolal.

„Co tady vyvádíš?“ vylekal Alfréda neznámý hlas. Byl to lesník projíždějící

kolem na bicyklu.

„Kamarádi vešli dovnitř a zůstali tam. Nemají baterky.“ Lesník sundal svítilnu z bicyklu a ponořil se do temnoty. Chvíli na to se na druhém konci objevili přátelé. „To byla paráda,“ liboval si Husky. „Jen by to chtělo krapet víc světla. Svíčky nám došly někde v polovině.“ Tatranka se zasmála.

„Co se ti stalo,“ zkoumal Rosomák Alfrédův popelavý obličej.

„On je tam vevnitř.“

„Kdo?“

„Šel vás hledat. Chlap na kole.“

Podezření, že se Alfréd pomátl, vyvrátil až bicykl opřený o skálu.

„Počkáme na něj a za chvíli se všechno vyjasní.“

Čekali. Půlhodina se odvěkla a lesník nikde.

„Jdu pro něj. Asi někde uvízl,“ rozhodl rázně Rosomák. Husky se přidal.

„Už to tam známe. Zvládneme to poslepu.“ Zanedlouho, co odvážlivci zmizeli v útrobách jeskyně, vyvrávoral lesník z opačného vchodu podkovy. „Zhasla mi baterka,“ breptal poněkud pobledle. „Hlavně, že jste všichni venku.“ Tatranka muži vysvětlila okolnosti.

„Ti blázni! Vždyť můžou přijít k úrazu.“ Lesník nasedl na bicykl, načež odkvačil pro posily.

„To bude ostuda,“ hořekoval Alfréd.

„Asi máš pravdu,“ zvažněla Tatranka.

„Půjdeme klukům s Harrym naproti.“

Alfréd kapitánku nedokázal zadržet.

Brzy se po lesní cestě přihnal hasičský automobil.

„Takže ti dva jsou pořád uvnitř?“

„Vlastně čtyři,“ hlesl Alfréd. Velitel hasičů se nekontrolovatelně rozchechtal. Byl zřejmě veselá kopa a bral svoji práci s nadhledem. Určil dvě skupiny, které vstoupily do podzemí oběma vchody současně. Zanedlouho se pátrači opět vynořili, avšak uvnitř nenašli nikoho.

„Ten kluk si z nás dělá blázny,“ měřil si přísně Alfréda jeden z hasičů.

„Přeci jsem je viděl na vlastní oči,“ řekl lesník. „Bylo jich víc.“ Obě pátrací skupiny vstoupil do jeskyně podruhé. Po chvíli vykoukl z jeskyně Rosomák, za ním zbytek party.

„Tam vevnitř je pořádně rušno,“ řekl. „Co se to, prosím tě, děje?“ Alfréd popsal situaci, přičemž zdůraznil, že za nic nemůže.

„Já z tebe asi omarodím,“ zalkal Harry.

„Neměl ses s tím jeskynním cyklistou vůbec vybavovat.“ Po rychlé poradě si trampové hodili torny na záda a nenápadně se vytratili. Když hasiči znovu bezúspěšně vyšli na denní světlo, našli tento lístek: „Omlouváme se za způsobené potíže, všichni jsme v pořádku. Trampská parta Veteráni.“

Ahoj!“

„Co je tomu psovi,“ lapal po dechu Rosomák, když Veteráni supěli na útěku.

„Pipe, Pipe,“ hladila Tatranka mazlíčka.

„Snad nejsi nemocný?“ Pip se na malých nožkách podivně kolébal a tvářil se všelijak. Vtom se nahrbil a pozvracel Tatrance tenisky. Trampové vědecky prozkoumali neztrávenou směs.

„Sežral salám,“ hekl Harry; shodil tornu ze zad a začal v ní pátrat.

„Tys nám zatajil jídlo?“ hlesl šokovaný Alfréd.

„Ale houby s octem,“ bránil se Harry. „To byla železná zásoba pro případ nouze.“

„Jsme v nouzi,“ nenechal se odbýt Alfréd.

„A jak dlouho bys nás nechal hladovět?“ chtěl vědět Rosomák.

„No tak, kluci, přece se nebudeme hádat kvůli troše žvance,“ mírnila emoce Tatranka. „Harry to myslel určitě dobře.“ Hlasitě jí zakručelo v břiše.

„Podle mapy je nedaleko vesnice. Můžeme nakoupit tam,“ rozumoval Husky.

„Teoreticky,“ namítl Rosomák.

„Proč *teoreticky*?“

„Je totiž neděle a na vesnici mívají onen staromódní zvyk obchody neprovozovat.“

„A co hospoda?“ nevzdával se Husky.

„Každá pořádná vesnice musí mít hospodu otevřenou i v neděli.“

„No jasně,“ podpořil Huskyho skvělý

nápad Alfréd. „Stačí najít hospodu.“

Rosomák jen rezignovaně zakroutil hlavou. Prožil na vesnici většinu svého života a věděl své. Rozhodl se však tuto poslední naději přátelům nerozmlouvat.

Budova s honosným nápisem HOSTINEC v nedaleké vesnici skutečně existovala. Dokonce zde panoval čilý ruch. Dav místních obyvatel postával venku a naslouchal namydlenému chlapíkovi v kravatě a saku hýřícímu květnatými slogany. Byl to politik, kandidát kamsi za cosi, jenž defiloval na schodišti před vchodem, přičemž blokoval vstup do výčepu.

„Promiňte, paní,“ oslovila Tatranka domorodkyni v šátku. „Hledáme obchod s potravinami.“ Venkovanka si kapitánku pohrdavě změřila.

„Dneska? Je přece neděle.“ Rosomák si napěchoval dýmku, posadil se na kraji silnice a trpělivě vyčkával.

„Aha,“ usmála se přátelsky Tatranka na ženu. „Ale v hostinci určitě něco seženeme. Třeba jenom kousek chleba, vidte?“

„Chleba je jenom na objednávku,“ odsekla domorodkyně. Tak to bychom měli, pokuřoval zamyšleně Rosomák. Co bude dál? Kapitánka chvíli zaraženě postávala, načež pronikla do davu.

„S dovolením,“ řekla mile a odstrčila deklamujícího kravatáka ze schodů.

Vběhla do hospody. Za okamžik se vracela, přičemž směrem k politikovi chladně prohodila: „Můžete pokračovat.“ „Tak co?“ dychtil po novinkách Alfréd. „Měli jenom buráky, bramborové lupínky a kofolu. Výčep je zadaný pro tu politickou stranu. I s kuchyní.“ „Tak abychom zase šli,“ oprášil si Rosomák kalhoty. „Já už dál nemůžu,“ kňučel Alfréd. „Musím doplnit živiny. Umírám hlady.“ „Měl si hlídat salám,“ prohodil Harry. „Kdybys neměl tajnosti, nemuselo se to vůbec stát.“ „Pánové, koho byste volili,“ zkoumal Husky barevný letáček, který sebral ze země. „To máš jedno. Tyhle lidi se zjevují jenom před volbama jako přízraky o Dušičkách. Pak už je nikdy nepotkáš.“ „Ale všichni nemůžou být podvodníci. Jak by ten svět potom vypadal?“ „Asi jako hospoda, kde se ani nenajíš.“

Z vesnice vedla přívětivá pěšina mezi ploty zahrad a tak trampové zvolili tento směr. Na záhonech rostla bohatá zelenina, keříky rybízu byly obsypány plody. Alfréd neustále šilhal do všech směrů spřádajíc temné plány, co popadnout a rychle utéci. Tatranka posbírala pár spadáných pláňat pobodaných od vos.

„Kde je zase ten čokl,“ zaklel Rosomák.

„Ještě před chvílí tady byl.“ Pip nesnášel vodítka a jeho obvyklou kratochvílí bylo zmizet v nejméně vhodný okamžik. Volali. Překvapivě se ozval čísi hlas.

„Hledáte toho malého raráška?“ Hlas patřil stařečkovi odpočívajícímu na zápraží oprýskané chalupy. Pip seděl na bobku a za letu chytal kousky vařeného masa, které mu muž házel.

„Ten má ale hlad. Je chytrý. Hned poznal, že máme vařenou slepici. Babičko, pojd' přivítat hosty.“

Trampové hltali ještě teplé buchty, které zapíjeli čerstvým mlékem. Pip zatím spokojeně obcházel hospodářství a prohlížel si slepice, králíky, pozdravil kozu. Rád se seznamoval a nikdy na nikoho neútočil. Dokonce ani nehnil kočky. Vypadalo to, jako by přesně věděl, kam má své přátele zavést. A nebo to byla jen náhoda? Vždyť zvířata takto neuvažují. A nebo ano?

„Takže vy jste vlastně na zkušené?“ vyptával se děd. „Za mých mladých let se tomu tak říkávalo.“ Trampové vyprávěli o své cestě, přitom jeden druhému skákali do řeči. Každý měl co dodat nebo upřesnit. Pak přišla řeč i na další, minulé výpravy. Stařec pozorně naslouchal. Najednou na chvíli odběhl, načež se vrátil s velkým otlučným kufrem. Ukryval v něm svoje poklady. Teď začal vyprávět on.

Vytahoval zažloutlé fotografie, množství pohlednic, suvenýry a různé zvláštní drobnosti, které shromáždil na svých cestách. Ukázalo se, že válku prožil mezi španělskými partyzány, navštívil Řím, Istanbul a Budapešť. Toulal se snad po celé Evropě.

„Jako trampové umíte určitě spoustu písniček.“ Přátelé se po sobě rozpačitě dívali.

„Několik,“ řekla za všechny Tatranka. „Jenomže mi uplavala kytara.“ Stařeček znovu odběhl, aby se vzápětí vrátil s housličkami.

„Zahraj jim tu moji oblíbenou,“ usmála se babička, která si k veselé společnosti přisedla na malou bílou stoličku.

Bylo to neskutečné odpoledne. Jako stránka vytržená z nějakého dávno zapomenutého románu. I když už byli trampové zase na cestě, stále jim zněl v uších babiččin zpěv a dědečkovy housličky.

„Je to dar, takhle zestárnout. Tak jako oni dva,“ uvažovala nahlas Tatranka. „Jako nekonečná výprava do jiného, báječného světa.“

„Myslíš, že dřív byl život lepší?“ dumal Husky.

„To asi ne. Ale lidé si možná líp užili to dobré.“

„Kdo má ten balíček. Ten, co jsme dostali?“

„Alfréd.“

„Tak to je ten pravej!“

„Když mu uplavala torna, může to nést.“

„Rozbal ho. Chci vědět, co je uvnitř.“

Uzené vepřové, chleba a sýr. Co víc by si mohli tuláci přát. Snad už jen dobré boty, kamarádství a svobodu zaprášených cest.

Historiky napsané na kolejích

Trampové putují ponejvíce pěšky, nepohrdnou však ani člunem, lodí, autobusem, autostopem či hřbetem dostatečně ochotného zvířete. Cestování vlakem má však jedinečné kouzlo, chuť čehosi nenapodobitelného. Snad právě proto, že zde existuje přesný jízdní řád, jemuž je tuláctví protikladem. Společně se pak tyto dva světy podivuhodně doplňují a jeden bez druhého by ztratil cosi krásného. Trampové a vlak jsou z nějakého neznámého důvodu prostě něčím víc, než jen pouhým dopravním prostředkem a pasažéry.

„Nechápu, jak jsme mohli ztratit peníze,“ opakovala snad po sté Tatranka.

„Ztratil je Alfréd,“ upřesnil Harry.
„A čím to byl nápad dát je zrovna mě?“
hájl se Alfréd.
„A čím to byl ten skvělý nápad dát všechno do
společné kasy?“ připomněl Husky.
„Přiznávám, byla to ode mě hloupost,“
sklopila kapitánka své krásné hluboké
oči, v nichž by utonula i štika obecná.
„Vzájemným obviňováním si kapsu
nenaplníme,“ děl moudře Rosomák.
„Co tedy navrhuješ, ty náš filosofe?“
„Můžeme požádat o pomoc.“
„Třeba se pomodlit?“
„Myslel jsem požádat ostatní cestující.“
„Cože?! Chceš žebrať?“ vybuchl Husky.
„Tedy k něčemu takovému se nikdy
nesnížím. Vypadám snad jako
bezdomovec?“ Poslední větu zařval
Husky na celou čekárnu, až se lidé
proudící nádražím polekaně zastavovali.
Shodou okolností trampové po týdenním
vandru nevypadali příliš vábně.
„Mohli bychom to risknout na černo.
Když nic, tak než nás vyhodí, alespoň
trochu popojedem.“ Tatránka zpražila
Rosomáka přísným pohledem.
„Zapoměls, jak to dopadlo minule?“
zahučel temně Harry. Nezapomněl. Jak
by mohl. Vždyť tehdy je průvodčí hnál po
celém vlaku, dokud se nezabarikádovали
na záchodě. V pěti lidech s tornami a se
psem šlo o kousek vskutku eskamotérský.
Ještě horší pak ale bylo v cílové stanici
vystoupit. Na Rosomákův povel vyběhli

zběsile z kadibudky, přičemž porazili
matku s dítětem a jedna postarší dáma
leknutím dostala škytavku, což v oné
chvilí mohlo vypadat i jako infarkt.
Rozlíčený průvodčí je pak s výpravčím a
jediným pomocníkem honili po celém
nádraží.
„Tak takhle tedy ne,“ pronesla důrazně
kapitánka. „Nejsme žádní pobudové!“
„Copak můžu za to, že Pip sežral lístky,“
hájl se Rosomák. „Kdyby si to ten chlap
nechal vysvětlit a nechoval se jako
magor, k ničemu by nedošlo. Cestu jsme
si zaplatili poctivě.“
„Přestaňte se hádat. Tím si kapsu
nenaplníš,“ poučil Rosomáka Husky.
Alfréd vytáhl z torny balíček vídeňských
párků. Rozhodl se nastalou krizi zajist.
„Zadrž!“ vykřikl Husky a vyrval
kamarádovi jídlo. Ostatní zmlkli a čekali,
co se bude dít.
„Mám nápad. Proberte kapsy a dejte mi
všechny drobné, co najdete.“
„Ale to je moje jídlo,“ bránil se Alfréd.
„Alfe. Alfíku, právě si zachránil svoje
kamarády,“ usmíval se tajemně Husky.
„Opravdu?“ Husky na tloušťku
spiklenecky mrkl.
„Tak, kolik máme?“ Sesbírali hrst malých
mincí.
„To bude stačit. Teď někdo skočte do
krámu naproti přes ulici a přineste mi
rohlíky, kečup a hořčici.“ Přátelé netušili,
co si o tom mají myslet. A Husky neměl

chuť cokoliv dalšího vysvětlovat. Začal se přehrabovat v Rosomákově batohu. Přitom strčil Tatrance polní lahev a poslal ji pro vodu. Zanedlouho zaplnila čekárnu rušného nádraží libá vůně ohříváných uzenin.

Husky pilně pracoval s Rosomákovým lihovým vařičem, Alfréd rozřezával rohlíky. Harry přidával kečup s hořčicí a celý fastfúd kompletoval. Tatranka nejspíše postávala na rohu s kusem lepenkové krabice, na kterou Rosomák podle Huskyho pokynů napsal: „Zálesácký páreček 20 Kč“.

„Asi to nebude fungovat,“ škytla rozechvělá Tatranka. „Ty lidi se nějak podivně koukají.“

„Sundej bundu,“ nařídil šéf Husky. „A ukaž jim kůži. To zabere.“

Přišel první zákazník. Pak druhý a další. Zanedlouho ve stánku nezbyly žádné párky.

„Kolik máme?“ zachrastil s tržbou Rosomák

„Málo,“ odsekl šéf. „Vem si to a skoč doplnit sklad. A mrskni sebou!“ Když se Rosomák vracel, spatřil u stánku kromě běžných cestujících policejní hlídku. Na sucho polkl.

„Kde se flákáš?“ zahalekal přes hlavy zákazníků Husky. „Tady pánové si berou čtyři kousky.“

Plechovka od tabáku brzy přetékala mincemi.

„Nemáme už dost?“ špitla polonahá Tatranka šéfovi.

„Teď nemůžeme přestat. Narazili jsme na zlatou žílu. Je na čase rozšířit nabídku o rybí prsty s hranolkama.“

„On úplně zešlel,“ hlesl Alfréd.

„Příležitost se musí umět popadnout za pačesy.“

„Pánové, kdo to tady vede?“ Zraky trampů spočinuli na uniformě nadité korpulentním mužem.

„A vy jste kdo?“ odpověděl mu otázkou Husky.

„Přednosta stanice. Kdo vám dovolil stánkový prodej?“

„Nikdo. Jsme svobodní občané a řídíme se zákony poptávky a nabídky.“

„Ukažte mi živnostenský list a protokol hygienické kontroly.“ Byznisman Husky přimhouřil oči, jako šelma připravená ke skoku. Pak se lišácky usmál a zachrastil plechovkou s penězi.

„Přece se nějak dohodneme.“

Trampové přeběhli nástupiště a překotně naskákali do rozjíždějícího se vlaku. Zadíchaní padli hned v chodbičce na podlahu.

„Tak to bylo o prsa,“ hekl Harry.

„Některý lidi halt nemají pochopení pro liberalizaci trhu,“ děl zachmuřeně Husky.

„Nemůžu uvěřit, žes ho chtěl podplatit,“ držela se Tatranka za hlavu.

„Kdybych měl víc času, určitě by povolil. Každý má svou cenu.“

„Nezbyly nějaký párky?“ ozval se hladově Alfréd.

„Na párky zapomeň,“ řekl zamyšleně Husky. „Příště to rozjedeme ve velkém stylu. Tohle byl jenom začátek.“

O chytrolínech, všudybylech a zlomyslech

Toho roku přišlo jaro časně. Bylo teplo a slunce pálilo. Z polí už dávno sešel sníh a tak, o velikonočních svátcích, Veteráni vyrazili na letošní první velkou výpravu.

„Nemá smysl táhnout kupu nepotřebných věcí,“ rozumoval Rosomák. „Půjdeme nalahko. Vždyť máme spoustu zkušeností a nemůže nás nic překvapit. Takové jaro je jen jednou za sto let.“ Všichni souhlasili, snad jenom Alfréd nedokázal odložit pár zbytečností, takže tentokrát měl největší batoh on.

Z počátku vše probíhalo na jedničku. Nepršelo, z cest se zvedal prach a v poledne měli trampové na sobě už jenom trička. Rosomák se nedokázal nabažit svého skvělého odhadu a kdykoliv mohl, neopomněl předvést svoje nové sandály, v nichž hodlal celou expedici absolvovat. Harry měl těžké pohorky a jen tiše klel. Přiblížilo se první velké stoupání roklí na Kamenný vrch.

Alfréd nasadil hlemýždí tempo, takže hned začal zaostávat. Harry s Huskym tvořili střed. Rosomák s rovněž lehce obutou Tatrankou závodili na špici. Brzy svým kamarádům zmizeli z dohledu. „A proč na ten krpál vůbec lezeme? Vždyť se dá obejít,“ funěl Husky. „No přece kvůli výhledu. Abysme měli zážitek,“ poučil kamaráda Harry. A náhle se objevil sníh.

Nejprve ho byly jen tu a tam malé kupičky. Po dalších metrech přišla sice tenká, leč již souvislá vrstva. Ochlazení sice přineslo žádoucí úlevu, znepokojení však vyvolaly Rosomákovy a Tatranciny šlépěje bořící se do sněhové pokrývky stále hlouběji a hlouběji. „Tak tady ještě zima neskončila,“ děl Husky. „Myslíš, že ti dva jsou už nahoře?“ Nebyli.

Našli je u rozcestníku pod vrcholem. Nohy měli promáčené, Rosomák si navlékal třetí pár ponožek. „Už necítím prsty,“ utrousil. Tatranka na tom nebyla lépe. Pohorky v záloze samozřejmě neměli. Přece šli zkušeně na lehko. Harry přátele upřímně politoval, přičemž se křenil od ucha k uchu. „Půjdu s Huskym nahoru. Vy dva se zatím trochu přitulte. Za chvíli jsme zpět.“ „Nepočkáte na Alfréda? Třeba by chtěl s vámi.“ Husky nevěřicně zašilhal. Byl si svým odhadem natolik jist, že slíbil s Alfem vylézt na vrchol ještě jednou, pokud by o to opravdu stál.

Když Alfréd dospěl k rozcestí, další stoupání odmítl. I přesto, že jej Tatranka s Rosomákem povzbuzovali. Určitě nechtěli kamaráda připravit o nádherný výhled jen proto, že oni dva uvízli. Alfréd tvrdil, že nemůže přátele v nouzi rozhodně opustit, načež se svalil k nim. Průzkumníci na sebe nenechali čekat dlouho.

„Je tam sněhu po prdel,“ konstatoval Harry.

„A co výhled?“

„Ten bude dozajista parádní. Jenomže s lyžema nebo ze hřbetu ledního medvěda.“ Toho dne zůstal Kamenný vrch nepokořen.

K Rešovským vodopádům

trampové dorazili v podvečer. Po sestupu z hory sníh opět zmizel, takže zbytek cesty uběhl bez potíží. Vodopády tvoří bystrý potok kličkující rozeklanou strží. Vodní tříšť zkrápí skalní stěny, po většinu dne je zde hluboký stín.

„Musíme najít nějaké dobré tábořiště. Tady u vody bychom do rána umrzli,“ děl moudře Rosomák. Kousek dál po proudu potkali partu čundráků. Jak to bývá zvykem, pozdravili se, a usedli na krátkou besedu pod turistický přístřešek.

„Dnes zůstaneme tady,“ prohodil mezi řečí vyčouhlý mladík v pestrobarevné bundě a se slunečními brýlemi frajersky naaranžovanými ve vlasech. Zřejmě vůdce skupiny. Když Rosomák ve vší slušnosti namítl, že je to pitomost, vůdce jen vesele mávl rukou.

„Máme nejlepší vybavení a tamti dva jsou zkušení horolezci.“

„Budete muset udržovat oheň celou noc.“ Vůdce nechápavě zamžoural.

„Máme i vařiče, tak na co oheň? Já byl v Alpách a v Pyrenejích. To už je jiný *level*, než se toulat doma za humny.“

„Hm,“ ukončil Rosomák zbytečnou debatu. Ten manekýn je asi pan Všudybyl.

„A proč bychom nezůstali s nimi?“ pošeptala Rosomákovi Tatranka.

„To uvidíš ráno.“

Za nelichotivého remcání donutil

Rosomák Veterány vyšplhat prudký sráz, potom šli stále dál, až ztratili údolí z dohledu. Dole už dávno padla tma, ale tady ještě stále hrálo zapadající sluníčko. Našli suchý plácek u velikého balvanu, starých větví na oheň bylo kolem habaděj. Brzy zavoněla večeře.

„Ale pro vodu to máme daleko,“ utrousil líně Alfréd.

„Tentokrát to nevádí. Klidně dolů dojdu.“ Rosomák posbíral čutory a zmizel. Když se vrátil, vypadal zamyšleně.

„Něco se stalo?“ vyptávala se Tatranka.

„Vlastně ne. Jen ti tam dole odešli.“

„Možná dali na tvou radu.“

„Hm.“

„Někdy tě nespasí ani sebelepší vybavení. Asi jim to došlo,“ přemítal Husky.

„Cestují po světě. Měli by vědět, jak se táboří.“

„Snad.“

Noc byla jasná, hvězdy zářily, trampové si ještě dlouho vyprávěli veselé historky a anekdoty.

„Myslíš, že jednou budeme jako oni?“ zeptala se před usnutím Tatranka.

Rosomák mlčel.

„Chtěla bych vidět svět. Spoustu věcí. Ale na druhou stranu jsem moc ráda tady a teď. S naší partou. S tebou.“

„I když se potulujeme jen doma za humny?“

„Však jednou vyrazíme někam dál.

Určitě. Nic nás nemůže zastavit.“

„Člověk si může žít v přírodě docela pohodlně, pokud zná a respektuje její zákony. Kdekoliv na světě.“

„A co ten sníh dnes na kopci?“ zasmála se Tatranka.

„To byla dobrá lekce. Ale i to patří k věci. Čas od času neuškodí připomenout si pokoru a pozornost.“ Objali se a ještě chvíli pozorovali hvězdy.

Spali dlouho a dobře. Ze spacáků je nevytlákal ani teplé ranní paprsky.

Jenom Pip šmejdil po okolí, dokud nezavětřil cosi k snědku a nezačal se přehrabovat v Harryho torně. Harry klel a chtě nechtě musel pohodlnou lesní nocležnu opustit, aby Pipa ztrestal.

„Tak co je to tady?!“ zahřímal hněvivý hlas trampům nad hlavami. „Jak si to představujete tábořit v lese? Čert, aby do vás, chuligáni!“ Byl to myslivec s kulovnicí a s červenýmnosem. Jako první se z leknutí vzpamatoval Husky.

„Copak vás žere, strejdo?“

„Tak von bude ještě drzej. Rozdělávat ohně v lese je zakázáno!“

„Copak hoří les?“

„Ten pes není na vodítku. A odpadky do lesa také nepatří!“

„To je nesmysl,“ naštvála se Tatranka.

„Všechno si odneseme s sebou.“

„Ty vaše kamarádíčky jsem už vyhmátl.“

Podpálili krmelec a posekali spoustu mladých stromků.“

„Kamarádíčky?“ mžoural Rosomák. Tak odtud vítr vane. Některý z těch výtečníků ze včerejška si jistě pustil ústa na špacír.

„Půjďte se mnou a zaplatíte pokutu,“ láteřil sebejistě nimrod.

„Tak to ani náhodou,“ odvětil chladně Rosomák.

„Co si to dovoluješ, ty smrade!“

„Žádnou škodu jsme nezpůsobili.

Nemáme se z čeho zodpovídat.“ Byla to pravda. Tábořiště měli trampové čisté a ohniště bezpečně založené v písku a kamení.

„Však já si na vás došlápnu,“ zaprskal zlostně strážce lesa a kvapně zmizel v podrostu.

„Kam asi šel?“ zeptal se vyděšený Alfréd.

„Pro posily. Možná přivede i policejní hlídku. A nebudou nejspíš daleko.“

„No a co teď?“

„Čekat na ně nebudeme. Kde máme mapu?“ Rosomák promýšlel strategii.

„Proklouzneme tudy. Kde by to nečekali. Vyhne se cestám a turistickým pěšinám. Sbalte se. Já zatím zahrabu ohniště. Nikdo nesmí poznat, že jsme tady byli. To je naše nejlepší ochrana.“

„To byla tedy výprava,“ hudroval Alfréd zmožený ostrým pochodem podle kompasu. „Nakonec jsme vůbec nic neviděli. Takových kilometrů a pro nic.“

„Tuze rád bych si pohovořil s oním výtečníkem, který nás udal,“ filosofoval Husky.

„Zapomeň na něj. Takových ještě potkáš mraky.“

„Aha. Tak to mi vážně spadl kámen ze srdce.“

„Můžeme ten přespolní běh trochu zvolnit?“ požádal Alfréd.

„Příště budeme mít víc štěstí,“ povzbuzovala přátele Tatranka.

„Příště se nebudeme vybavovat s každým na setkání,“ řekl suše Harry. „Až někoho potkám, proplížím se jako duch. A jestli to neuděláte stejně tak, tak...“

„Tak co?“ rozesmála se kapitánka.

„Tak nevím. Ale určitě se stane něco strašného a neručím za následky.“

Trampům se vrátila veselá nálada.

Zpívali. Starosti nechali za sebou a byli na sebe vlastně hrdí. Vždyť nezaleknout se každého uštěkaného voříška patří k povaze všech pravých dobrodruhů. A v této zkoušce obstáli. Bez výčitek.

Survival

Zimní táboření není jen tak pro každého. Je třeba spousty dovedností a zálesácké praxe, aby všechno dobře dopadlo.

„Zimní táboření není módní přehlídka,“ zchladil Rosomák Harryho nadšení, který se předváděl ve svém novém outdoorovém kroji.

„Kvalitní vybavení je zárukou úspěchu,“ deklamoval Harry jako z reklamy.

„Dobré vybavení je takové, které umíš používat a je ti k užítku.“

„Tohle je ale „funkční“ prádlo!“

„Tohle jsou zase funkční vlněné ponožky od babičky.“

„Pokrok nezastavíš. Tohle,“ tahal Harry za gumu u spodárů, „tohle je budoucnost.“

„Hm.“ Rosomák si nevzrušeně zapálil dýmku.

„Bez dutých vláken bych do survivalu nešel,“ zapojil se do debaty Husky. „Dutá vlákna ovládnou svět.“

„Když myslíš.“

„O tom nepochybuj.“

„Ty sněžnice nám budou stačit?“ optal se nejistě Alfréd Rosomáka.

„A proč by neměly?“

„Ostatní mají lyže.“

„No a?“

„Nebudou moc rychlí?“

„Uvidíme,“ mlaskl labužnický Rosomák.

„Tak co?“ otázal se Rosomák Alfréda, když popíjeli čaj z termosky pozorujíc přátele, kterak se pachtí do svahu. „Jsou rychlí?“

„Na sjezdovce by asi byli.“

„Přesně tak. Jenomže tohle není sjezdovka. Za chvíli půjdeme mezi stromy.“ Nejlépe si z lyžařů vedla Tatranka na běžkách, která sledovala stopu od sněžnic. Harry s Huskym funěli v závěsu tvoříc si stopu vlastní. Pip okamžitě pochopil, kudy vede nejlepší cesta, takže hopkal v udusaných šlépějích.

„Já asi zdechnu,“ konstatoval Husky, když dostihl lelkující sněžnistry. Stoupala z něj pára jako z tažného koně.

„Nezastavuj,“ komandoval Rosomák, „nezastavuj, nebo prochladneš.“ Alfréd s Rosomákem se vydali napřed, aby připravili tábořiště. Do setmění nebylo daleko.

Rosomák sněžnicí vyházel prašan, pak polní lopatkou odhrabal namrzlé listí. Připravil ohniště v závětrí na plochem místě pod skalním převisem. Alfréd zatím osekával suché větve z mrtvých smrčků, které trčely ze závějí všude kolem. Pak společně s Rosomákem začali stlát vysoké lůžko. Dorazili lyžaři. Byli zchvácení a promáčení skrz naskrs. Zaplál oheň. Hustý dým se vznesl k šedivému nebi. Uvařili večeři.

„Myslí, že když se smrskneme, bude místo pro všechny,“ pochlubil se Rosomák zálesáckým ložem z větví.

„Chm,“ zašklebil se Harry. „S Huskym máme domluveno, že si zbudujeme

záhrab.“

„Co to je?“ podivila se Tatranka.

„Sněhový úkryt podle příručky SAS.“

„SAS cože?“

„To neřeš,“ mávl Harry světácky rukou.

„Však uvidíš.“ A Husky s Harrym se skutečně dali do díla.

Dva neohrožení survival-trampové hrabali a házeli sních, dokud nepadla černočerná tma. Avšak ani to nezbrzdilo jejich úsilí. Nasadili si nové čelové svítilny a jako dva krtci kykloповé pracovali dál. Ostatní zatím sušili boty a oblečení u ohně, také rozpouštěli sních. Rosomák ohmatával skálu.

„Už začíná hřát.“ Alfréd to také vyzkoušel.

„No fakt. Hřeje jako radiátor.“

„Nepřestávej krmit oheň. Ať pěkně sálá.“ Kykloповé se po další hodině ve své díře konečně přestali pachtit.

„Hotovo?“

„Že váháš. Postavili jsme si dokonalý pokojíček. Jako z pohádky.“ Přátelé zvědavě nahlédli do bílého hrobu, v němž se mihotal plamínek svíčky.

„To je tedy něco,“ pochválil uznale Alfréd.

„To tedy je,“ kroutil nedůvěřivě hlavou Rosomák.

„Usuším vám věci,“ nabídla kamarádům Tatranka.

„Tak to tedy ne. Jiskry by je propálily.“

„Umělá vlákna,“ pokýval chápavě

Rosomák hlavou.

„Přesně tak,“ odsekl Harry. „Ale neměj strach. Naše funkční výstroj uschne sama na mrazu.“

„Tak už se přestaňte hašteřit. Dáme si čaj,“ řekla kapitánka a trampové usedli k táboráku. Příliš nemluvili. Jen tu a tam někdo prohodil větu či dvě. Únava padala na těžká víčka, přátelé usínali.

„Spíš?“ Byl to Alfréd zachumlaný do starého spacáku a vlněných příkrývek.

„Bohužel ne,“ zívł Rosomák.

„Co je to za zvuky?“ Byla hluboká noc, těžké mraky zmizely z oblohy a hvězdy mrazivě zářily. Odkudsi zaznívalo podivné „uf, uf, uf“.

„Nějaké zvíře?“

„To sotva. Ozývá se to ze záhrabu.“

„Máš pravdu. No, mohli by přestat budit slušný lidi ze spaní.“ Chvíli na to už Rosomák s Alfrédem opět spokojeně dřímali.

„Co se děje?“ mžourala Tatranka z Rosomákova teplého obětí. Začaly se objevovat první ranní stíny. Cosi dusalo kolem tábora. Rosomák si postrčil kulicha a neochotně vykoul ze svého zálesáckého hnízda.

„To nic. Asi nějaká survivalová aktivita.“

Harry s Huskym poskakovali kolem záhrabu a strnule rozcvičovali končetiny.

„Aha,“ řekla Tatranka a vzápětí zase

usnula.

„Co zase blbnete,“ obořil se na přítele Alfréd, když jej ze sladkého snění vyrušilo lámání větví.

„D, d, děláme oheň,“ drkotal Husky.

„Ještě je brzy. Nevidím slunce.“

„Na slunce se vykašli,“ odsekl Harry, načež začal zběsile rozfoukávat uhlíky.

„Můžete uvařit snídani,“ navrhl Alfréd a znovu zavřel oči.

Pro survivalové nadšence nedopadla poslední noc dobře. Ve zsnalých obličejích jim zely jakési temné díry v místech, kde lidé mívají obvykle oči. Rosomák ze svojí lékárničky vytáhl placatku a posilnil čaj rumem. Alfréda zajímalo, jaké to bylo v záhrabu, ale Tatranka debatu utla přísným pohledem. Rosomák přehodil výhybku.

„My tři s Pipem se trochu porozhlédneme po okolí. Vy dva zatím udržujte oheň a dejte se trochu do kupy.“ Husky vděčně přikývl.

Rosomák měl v plánu najít nějaké zajímavé stopy zvěře. Nesl si s sebou dalekohled.

„S trochou štěstí uvidíme něco zajímavého.“ Vyrazil s Alfrédem na sněžnicích, aby ušlapali stopu pro Tatranciny běžky. Brzi našli čerstvé otisky srnčích kopýtek, pár zaječích tlapek a

také spatřili opatrnou lišku. Mohlo to být úspěšné stopařské dopoledne, kdyby

Rosomák ničeho nic nezaklel: „Do pytle!

Jsou tady lidi.“ Měl pravdu. Zanedlouho zaslechli hlasy i Alfréd s Tatrancou.

„Asi běžkaři,“ hádala Tatranka.

„Řvou jako na lesy,“ řekl znechuceně Alfréd.

„Vystoupáme do svahu a snad se jim vyhneme. Uděláme ti schody,“ mrkl na Tatrancu Rosomák, načež začal pečlivě ušlapávat sních.

Když se trampové vydrápali na otevřenou vyhlídku, spatřili je. Rosomák zaostřil dalekohled.

„Tak tohle bude vážně zajímavý,“ řekl tajemně s očima na okulárech. „Ti chytráci sledují naši stopu.“

„Puč mi to,“ naléhal Alfréd. Byla to pravda. Skupina nic netušících běžkařů zmateně kopírovala trasu, po které Veteráni ještě před chvílí kličkovali mezi stromy. Nebylo těžké si domyslet, že sportovce zmátly Tatranciny běžky a tak přirozeně očekávali, že ona cesta někam vede.

„Zastavili,“ hlásil Alfréd.

„Hm. Tam někde jsme se, myslím, na chvíli rozdělili.“ Běžkaři se rozdělili také. Jejich drobné siluety začínaly připomínat hemžení pokusných zvířat v bludišti.

„Možná bychom jim měli trochu pomoci,“ navrhla Tatranka, když bylo jasné, že

lyžaři bloudí stále zmateněji. Pachtili se v kruzích a patrně přestali rozeznávat původní stopy od těch nových.

„Copak už jsi zapoměla, jak se chovají?“ řekl Rosomák tvrdě. „Kolikrát jsme viděli, jak nadávají ostatním, když si nějaký nešťastník dovolí šlápnout na jejich dokonalou stopu? Vyvádějí, jako by jim v lese všechno patřilo. Dělalí nepořádek a zlou krev.“

„Máš pravdu,“ musela připustit kapitánka. „Ale všichni přece nejsou stejní.“

„Možná, že nejsou. Ale teď se sami chytli do pasti a já si hodlám vychutnat přeslادkou pomstu!“

„Takže se hodláš chovat jako další pitomec, jestli ti dobře rozumím?“

„Já bych je nechal vydusit,“ podpořil Alfréd Rosomáka, přičemž nepřestával se zájmem sledovat bludiště.

„Vy jste mi ale dárečci,“ konstatovala zklamaně Tatranka. „Jdu dolů. A vy se klidně dívejte. Padavky.“

Samozřejmě, že Rosomák s Alfrédem Tatranku po chvíli dohnali. A samozřejmě, že dva či tři ztracení běžkaři jim za pomoc poděkovali hloupými řečmi. Ale tak už to mezi lidmi chodí. Být ušlechtilým mimo jiné také znamená odpouštět druhým jejich chyby a nenechat si vzít naději, že nepochopení nepřináší pouze beznaděj, ale také

poznání. A bez poznání by člověk svět nikdy nemohl milovat, protože vědět znamená kromě jiného i mít rád.

Romantická nálada

Snad každý zálesák se alespoň jedinkrát v životě na svých toulkách přírodou zasní při západu slunce a zatoužil po hebkém obětí měkké a voňavé ženy, která by s ním sdílela ony výjimečné okamžiky, kdy do srdcí znavených poutníků vnikají poslední paprsky dne jako tóny nejkrásnější písně. Znovu a znovu přivádějí mladíci do lesů dívky, tisknou se k nim a říkají věty, jež by jim i sám Mácha záviděl. Jde o niternou touhu podělit se o dokonalost, o věčnou mladistvou touhu triumfovat nad šedí obyčejného života.

„To bude krása,“ jásají dívky pokaždé, když jejich milý přispěchá s mapou v ruce a celý rozechvělý vzrušením fantazíruje o nové výpravě.

„Budeme se mít báječně?“ přilévá nekriticky zálesák do plamenů vášně prudkou hořlavinu nadšení. „Podívej, co všechno uvidíme. Tady a támhle. A spát

budeme pod hvězdami!“

„Copak nebudeme mít stan?“

„Ale proč? Na co stan? Není nic krásnějšího, než přenocovat pod širákem.“ Zbytečné. Tady není o čem smlouvat. Milovaná bytost trvá na stanu, tak proč neudělat malý ústupek? Alespoň prozatím. Však ona brzy získá víc sebedůvěry. Láska přeci hory přenáší. Anebo to bývá víra?

Rosomák neklidně popotahoval z dýmky. Se špatně skrývanou nervozitou pozoroval přátele, kteří vyvlekli svá nadměrná zavazadla z železničního vagonu a pokoušeli se je vyzdvihnout na záda. Tatranka pomáhala s výstrojí dvěma novým dívkám. Milušce a Viktorii. „Pláštěnku si přivaž tady nahoru.“

„Copak bude pršet?“

„Je dobré ji mít po ruce.“

„Ale nebude pršet, že ne?“

„Možná jen trochu. Nemusíš se bát.“

„Ale slíbils mi,“ uhodila Viktorie na Huskyho, „že pršet nebude.“

„To víš, že nebude,“ usmál se nepřesvědčivě Husky.

„Snad mě nebudou tlačit popruhy,“ zamyslela se nahlas Miluška. „Jednou jsem měla ramena samou modřinu.“

Viktorie se na Milušku polekaně podívala. „Měla jsem špatný batoh. Tenhle je fajn.“

Rosomák si nedočkavě hodil tornu na záda. Kdyby mohl, rozeběhl by se někam

daleko. Slíbil však Tatrance, že nebude zlobit, a tak jen čekal a snažil se nevnímat nekonečné dívčí žvatlání. Na pochod trampové vyrazili až po dobré půlhodině. Začalo pršet.

Mnozí návštěvníci Rychlebských hor považují tento kout země za nejvděčnější místo k bezstarostnému toulání. Nežije tu mnoho obyvatel a turisté sem rozhodně nemíří v zástupech. Kdysi zde stávaly sudeto-německé vesnice, ale po válce zanikly a zbyly jen kamenné základy budov zarostlé travou. Příroda si vzala krajinu zpět. Je to vlastně jedno z dobrých připomenutí, že člověk si majetek pouze půjčuje, aniž by ho opravdu vlastnil.

„Jak daleko ještě?“

„Už jenom kousek, miláčku.“

„Bolí mě nohy.“

„Tak to je mi líto.“

„Měli bychom si udělat svačinu. Na chvíli se posadit.“

„Až později.“

„Máš to těžké?“ Zamilovaný šerpa nedokázal odpovědět.

„Podívejte. Mraky se roztrhaly.“ Slunce opravdu vykuklo a začalo hřát. Dívky shodily batohy a zuly si boty.

Těžkotonážní nosiči Harry a Husky klesli pod tíhou bagáže jak čistě skolená zvíř.

Funěli a počítali andělíčky.

„Kolik ještě máme před sebou?“ zajímal se Alfréd, který cestou starostlivě pozoroval přátele, kterak se pachtí přes každý kámen či kořen, který by jindy přeskočili s rozběhem.

„Pár kiláků,“ odvětil Rosomák. „Nic zvláštního. Jenomže tímhle tempem nikam nedojdeme.“

„Dal bych si čouda,“ požádal Rosomáka Alfréd. Ten mu podal plechovku s tabákem a papírky, které sám nepotřeboval, ale nosil je pro strýčka příhodu. Zatím, co kouřili, pozorovali polonahou Viktorii, která se svlékla až do spodního prádla a omývala si sláný pot vodou z čutory, kterou Husky vlekl už od nádraží.

„Miláčku. Namaž mi ramena krémem.“ Husky přehrabal celý batoh. Musel přitom všechny věci vyházet ven na louku. Po opalovacím krému však nebylo ani stopy.

„Odsud se už dneska nedostaneme,“ prorokoval smířeně Alfréd.

„Možná by to chtělo novou motivaci,“ uvažoval Rosomák, načež rozložil mapu a s podezřelým úsměvem ji studoval.

„Podívej,“ řekl pak, aby to všichni slyšeli. „Nedaleko odsud je nějaký rybník. Nebo snad koupaliště.“ Zanedlouho byli trampové opět na cestě.

„Ta s tebou už nikdy nepromluví,“ konstatoval Alfréd, když s Rosomákem

sbíral větve na oheň. „Jak tě to vůbec napadlo s tím koupalištěm?“

„Asi jsem se spletl. Člověk je tvor omylný.“

„No zhltna to i s navijákem.“

Vedle turistického přístřešku zavánějícího výkaly vyrostly dva stany. Všude kolem se povalovaly kusy hajzlpapíru. Rosomák sice důrazně apeloval na změnu umístění tábořiště, *holky* však hlasovaly proti němu. Husky vybalil celou sadu kuchyňského náčiní i s plynovým vařičem a začal Viktorii usmiřovat lákavými dobrotami z dehydrovaných polotovarů. Alfréd kuchtil pro ostatní buřt guláš. Po jídle naladila Tatranka svoji novou kytaru, na kterou se všichni trampové po ztroskotání Veterána dle svých skromných možností složili. Nástroj nebyl sice ničím výjimečný, ale kapitánka měla kytaru moc ráda. Po pár písničkách napětí ze dnešních patálií odplynulo jako voda v potoce, nálada začala býti opět romantická. Husky s Viktorií a Harry s Miluškou brzy zmizeli ve stanech. Zbylí přátelé ulehli pod celtou nataženou mezi nedalekými buky. Znovu se rozpršelo. Dešťové kapky bubnovaly do plachty, na obzoru se zablýskalo.

Do ranní mlhy se nikomu moc vstávat nechtělo. Dřevo bylo promočené

a tak Rosomák uvařil čaj na lihovém vařiči.

„Vypadáš nějak přepadle,“ oznámil Harry výsledek svého bystrého pozorování Huskymu.

„Nějak nám nateklo do stanu,“ přiznal Husky. „Nevím, nač ten krám mám.“

Společně hledali závadu, na nic však nepřišli. Byla to opravdová záhada.

„A jak se spalo vám?“ zeptal se Harry Tatranky.

„Jako v ráji,“ odpověděla mu kapitánka s širokým úsměvem. Sice trochu přeháněla, neboť před větrem je celta příliš nechránila, ale tu trochu nepohodlí podle Tatrančiných slov vynahrazoval dokonalý výhled do krajiny.

„Příště bych to chtěla zkusit také,“ rozplývala se Miluška. Harry měl být spokojen. Vždyť právě dosáhl jednoho ze svých výchovných cílů. Kupodivu však trpce zabručel: „To sis mohla rozmyslet dřív.“

„Tak kam zamíříme dnes, pane zálesáku?“ prohodila kysele Viktorie směrem k Rosomákovi.

„Na sever. To se ti bude líbit,“ odvětil zálesák medově.

Počasí se na poutníky usmálo. Mlha rychle zmizela a slunce ukázalo svoji vlídnou tvář. Tedy alespoň z počátku. K poledni již sálalo jako na Sahaře.

„Asi jsem se spálila,“ oznámila Viktorie Huskymu zbrocenému potem a úpícímu pod přečpaným ruksakem.

„Dáme si pauzu,“ navrhla Miluška.

„Už zase?“ zamračil se Rosomák. Viktorie bez váhání padla na zadek, načež si ohmatávala pokožku. Tatranka její stav zkontrolovala.

„Musíš si to něčím natřít. Seš úplně rudá.“

„Co třeba psíma chcánkama,“ pošeptal Rosomák Alfrédovi. Kamarád se smíchy zakuckal. Tatrance se Rosomákův přístup vůbec nezamlouval, takže otrlého zálesáka umravnila něžným pohlavkem.

„Potřebujeme nějaký olej. Cokoliv mastného.“ Alfréd konstatoval, že na lačno se špatně přemýšlí, takže ze zásob vylovil konzervu sardinek. Rosomák ho přitom upřeně pozoroval.

„A co třeba olivový olej?“

„Ty máš olivový olej?“

„No, já ne. Ale Alfréd jo.“

„To nemyslíš vážně?“ řekl pomalu Harry pozorujíc mlaskajícího Alfréda.

„Proč ne? Olej jako olej.“ Viktorie vyděšeně strnula.

„Tak to ani náhodou!“

„Mohlo by to fungovat,“ uvažovala nahlas kapitánka.

„Nikdy!“ vykřikla Viktorie.

„Ale miláčku,“ vložil se do debaty Husky.

„Určitě ti to uleví.“

„Vždyť to jsou smradlavé ryby! A já maso

nejím.“

„Přece je nebudeš jíst. Jen si dáš ten skvělý olejíček na kůžičku,“ žvatlal Husky.

„Ne!“

„Podívej, nic na tom není. Namažu se taky.“

„Ne!“

„No jak myslíš. Nikdo tě samozřejmě nebude nutit.“

„Bolest je jen ve tvé hlavě,“ příkyvoval Rosomák. „Určitě to přežiješ.“

„Tohle je nádherné tábořiště,“ jásala Miluška, když trampové v podvečer dorazili na Vysoký kámen. „Podívejte na ten překrásný západ slunce.“

„Kde tady mám, u všech všudy, postavit stan?“ pobíhal Harry rozčileně mezi stromy.

„Tak jej nepostavíme,“ navrhla Miluška.

„Cože?“ hekl Harry. „Netáhnu tu mrchu jen tak pro legraci. Když máme stan, musíme ho postavit a basta!“

„Zkus to támhle,“ mávl Husky ledabyle kamsi před sebe.

„Je to trochu z kopce.“

„Nic lepšího nevidím.“

„Bude jasná noc,“ upozornil přátelsky Rosomák. „Můžeme spát všichni pod širákem.“

„Chci stan,“ oznámila důrazně Viktorka.

„Ale miláčku. Vždyť jsi slyšela, že stan nepotřebujeme.“

„Chci stan! I když smrdím, jako kýbl hoven, chci spát jako člověk.“

„Přece ti ten olejíček pomohl,“ mírnil Viktorčino rozčilení Husky.

„Postavím ten pitomej stan klidně sama, když budu muset.“ A tak Husky jen sklopil ramena a dal se do díla.

Cestou Tatranka nasbírala množství jedlých hub, které měla v plánu opéct na ohni. Aby nebyl pozadu, naškubal Rosomák otep kopřiv na zálesácký špenát. Zanedlouho se nočním lesem linula libá vůně.

„To je paráda,“ užíval si večeri Alfréd a ládoval se velkou dřevěnou lžící přímo z kotlíku.

„Příroda je nekonečně štědrá, když víš, kde najít její poklady,“ rozumoval Rosomák.

„Vážně v tom není maso?“ zkoumala Viktorie nezvyklou krmi dřívkem.

„Neboj. Byla jsem u vaření po celou dobu,“ pobízela přítelkyni Miluška.

„Chutná to docela dobře,“ olízla Viktorie dřívko. Brzy napodobila Alfréda, sousta v ní doslova mizela. Napětí z náročného dne na chvíli opadlo. Bohužel opravdu jen na chvíli.

„No, a co je zase tohle?“ svítil si Harry do ešusu baterkou. Přátelé mu zvědavě nakoukli přes rameno.

„Brambory?“

„Ty nemyslím. Tohle malé.“

„No, emh, nic, s čím by sis musel lámat hlavu. To patří k věci.“

„To?“

„Asi pár zatoulaných housenek.“

„Jak to myslíš, *zatoulaných*?“ Viktorie se úzkostně popadla za hrdlo, načež s brekem utekla.

„Někdy se to stane. Housenky žijí na listech.“ Husky spěšně odkvačil za Viktorií. Z nakřivo postaveného stanu se ozývaly vzrušené hlasy: „Maminka mi to říkala! Že s takovýma pitomcema nemám nikam chodit!“ Nálada klesla na bod mrazu.

„Já je tam nedal schválně,“ bránil se Rosomák Tatrančiným vyčítavým pohledům. „Fakt ne.“

Spát šli trampové nezvykle mlčky. Lesní ticho tentokrát nenarušil ani zpěv, ani hlas kytary, nikomu nebylo do řeči, aby vyprávěl vtipy nebo veselé historky z cest. Zahoukala sova. V listí šustil asi plch. Přátelé neklidně klimbali. Když tu najednou:

„Mravenci! Lezou po mě mravenci! Sežerou mě za živa, vždyť oni mě sežerou!“ Viktorii čekala náročná noc. Kdo mohl tušit, že malé lesní slídily přivábí právě vůně sardinek.

I když původně měli trampové v plánu strávit v lesích ještě několik dní, pod tíhou okolností byl jednomyslně

odhlasován návrat do civilizace.

„Copak takhle můžu mezi lidi?“ chvěla se plačtivě Viktorka.

„Rosomák přeci říkal, že půjdeme kolem studánky,“ utěšoval svoji dívku Husky.

„Rosomák říkal? To je zase nějaký vtíp na můj účet? Už mám dost Rosomáka a co říkal, tak na to kašlu z vysoka!“

„Přece se zastavíme na zámku. Uvidíš, bude se ti líbit. Dáme si zmrzlinu a ...“

„Takhle? Vidíš, jak vypadám? Nechal si ze mě udělat váguse!“

„Jsi krásná. Pořád tě miluji.“

„Možná. Zatím. Jen dokud Rosomák (zálesákovo jméno vyplivla s neskrývaným odporem) nevymyslí další příšernost. Co bude dál? Pomaže mě bahnem? Nasype mi popel na hlavu? Budeš mě i potom milovat?“

„Samozřejmě.“

„Jsi směšný.“

„Ale bylo nám přece i fajn.“ Dívka na svého milého pohlédla jako na cizince. Hádky by jistě pokračovala ještě dlouho, naštěstí se na obzoru objevila studánka. Byla zasvěcena Panně Marii.

Soška Bohorodičky zhlížela na třpytivý pramen pod sebou ze skromné kaple. Nad vodou se klenul hluboký stín starých stromů. Ušlapané okolí svědčilo o častých návštěvách poutníků. Byl teplý letní den a Rosomák jako první odhodil

tornu, svlékl si šaty, načež se jal čachtat ve studené bystřině. Poléval se přitom rozverně čutorou. Za několik okamžiků jej následovali i přátelé. Samozřejmě až na Viktorii. Ta namáčela kapesník a s největší opatrností si s ním otírala rudé tváře poštipané od mravenců. Husky nenaléhal, aby se svlékla jako ostatní. Dobře chápal, že protentokrát již po dívce svých snů nemůže chtít víc. Po koupeli se celá parta přesunula na louku, kde svá znovuzrozená mladá těla vystavili konejšivým slunečním paprskům. Tedy až na Viktorii, která si u vody stále hrála s kapesníkem. Zapomněli na ni. Leželi natažení v trávě a užívali si onu nepopsatelnou slast, jíž zakouší právě jen poutníci utrmácení dalekou cestou. A tak si ani nevšimli, že po úzké silnici přichází hlouček výletníků.

„Uááá,“ rozřízl posvátný mír posvátného místa zděšený křik. Když trampové doběhli ke studánce, spatřili následující výjev: Několik postarších žen lomilo rukama, matky přikrývaly oči svých ratolestí. Přítomní muži mlaskali a rozrušeně si olizovali rty. Za kapličkou se krčila docela nahá, podobaná Viktorie a ječela. Její věci ležely příliš daleko na to, aby k nim mohla doběhnout, aniž by vystavila svoji nahotu na odiv početnému publiku. Husky samozřejmě v souladu se svými

rytířskými povinnostmi přikryl milovanou osobu vlastním polonahým tělem.

„Tohle ti nikdy nezapomenu,“ syčela Viktorie, když prchala ze scény. „Vám všem. Tohle jste mi udělali schválně!“

Tehdy viděli Veteráni Viktorii naposledy. Odjela bez rozloučení, bez zmrzliny, bez úcty. Vrátila se tam, kam patřila a kde jí bylo patrně nejlépe. Ale kde to je, to vlastně ani nikoho z trampů nezajímalo. Popravdě řečeno všem spadl velký kámen ze srdce. Nepatřila k nim. Jen Husky byl ještě pár dní smutný. Ona každá ztráta bolí, i když je nakonec jasné, že šlo o omyl. A mýlit se je přeci lidské.

Potlach pod Jestřábím vrchem

„Jestli máte chuť, setkáme se pod Jestřábím vrchem.“ Tento vzkaz poslal Veteránům Jakodým. Datum a to bylo

všechno.

„Netušíte, oč jde?“ vyptával se kamarádů Alfréd. Zbytečná otázka. Nevěděl ani všeználek Rosomák.

„Třeba má potíže,“ zadumal Harry.

„Jasně. Je psanec a pronásledují ho šerifové,“ posmíval se Husky.

„Bude to důležité. Pozvánku nám nikdy předtím neposlal.“ Tatranka měla nejspíš pravdu. Jakodým se zjevoval náhle, bez ohlášení, stejně tak i mizel. Patřilo to k jeho povaze, jako staré sešlapané boty a obnošený klobouk.

„No musíme tam být. To je jasné,“ řekl Rosomák.

„Jenomže já mám karate,“ namítl Harry.

„Vážně?“ podivil se Alfréd. „S Miluškou?“ Harry se zamračil jako tisíc čertů.

„Však ona ti neuteče. Můžeš ji vzít přece s sebou. S námi.“

„Mám karate.“

„No jo, vlastně. To už jsi říkal. Hele, nenuťte toho kluka do něčeho, co nechce. Karate je taky důležitý.“

„Kdybys nebyl kamarád, nakopl bych tě s rozběhem.“

„Však já tebe taky, to mi věř.“

Trochu přšelo. Ale jen tolik, aby se vzduch dýchal lehčeji a aby vůně jarních květů pronikla do všech koutů znovu zrozeného světa. Byl to teplý déšť, hebký jako laskavé ruce člověka, který tě miluje a hýčká pokaždé, když ztrácíš půdu pod

nohama a potřebuješ nebýt sám. Příroda umí být i taková. Alespoň pro ty, jimž na ní záleží, a kteří by za nic na světě neprodali možnost toulat se svobodně krajinou lesů a luk postříbřených ranní rosou a pozlacených slunečními paprsky.

„Co je s tím psem?“ zeptal se Harry.

„Jako by něco slyšel,“ hádala Tatranka. Trampové napínali uši. Cesta pod Jestřábí vrch vedla dlouhým rozeklaným údolím s divokou říčkou, kudy čas od času zabloudila i na kilometry vzdálená ozvěna. Pip tentokrát nezvykle často zastavoval a nadzvedával svoje plandavá ouška.

„Doufám, že nepotkáme nějaké výtržníky,“ řekl Alfréd. „Tihle nevychovanci mi pokaždé zkazí náladu na celý den.“

Když Veteráni dorazili pod Jestřábí vrch, ustrnuli úžasem. Palouk u řeky se hemžil lidmi. Ale jakými lidmi! Jedni měli klobouky s širokou krepou a s ptačími péry jako oživlé postavy z nějakého westernového filmu, další se blyšteli pestrobarevnými odznáčky. Mnoho jiných si obléklo armádní maskáče z výprodeje. Stavěli stany nebo jen tak napínali olivové cely na větve. V ohništi stála velká hranice z polen. Byl to tramský potlach. Potlach, na který naše kamarády

pozval Jakodým.

„Ahoj!“ ozývalo se přátelsky ze všech stran. Docela neznámí lidé Veterány vítali jako staré známé.

„Už jsem si začínal dělat starost, že nedojdete,“ usmíval se Jakodým. Vypadal šťastně, jak ho snad ještě nikdy nepoznali. A jak by také ne. Vždyť z celého toho toulavého bratrstva sálala sounáležitost s přírodou, svobodou a chutí pustit se do těch nejneuvěřitelnějších dobrodružství.

„Tak tohle mi Miluška neuvěří,“ řekl smutně Harry.

„Určitě se nějak zabaví i bez tvého karate,“ popichoval Alfréd.

„Půjdu holkám pomoci s gulášem,“ řekla vesele Tatranka. „Vaří v chatě pro všechny. A vy byste se také neměli jen poflakovat. Hlavně dejte pozor na Rosomáka, ať se někam nezašije.“ Rozešli se. Nespoutaný národ trampů přinesl do údolí radost a smích. Dnes večer chtěli být jindy samotářští tuláci spolu.

Zpívalo se dlouho do noci. Řetěz neuvěřitelných historek nebral konce a snad každý se chtěl dostat ke slovu, aby ostatním mohl vypovědět právě ten svůj zamilovaný příběh. Pip podle svého zvyku ochutnal snad všechno jídlo, takže měl břicho kulaté jak míč. Když sněmovní oheň dohořel, až i ti nejvytrvalejší zapnuli

zip spacáku a zhasla poslední světýlka, vznášel se nad tábořištěm magický šepot říčky a šumění jarního vánku v korunách. Rosomák hladil Tatrunku po vlasech, ona zívala únavou.

„Ještě nechci spát,“ šeptala.

„Však zítra přijde nový den.“

„Já vím. Ale co my? Budeš tu, až se probudím?“

„A kde bych měl být?“

„Všechno jednou skončí. Mám někdy takový strach. Jsem asi bláznivá.“

„No, možná trochu.“ Dloubla ho do žeber.

„Vezmeš si mě?“ položil Rosomák nečekanou otázku. Namísto odpovědi jej políbila.

Jarní rána bývají chladná. Někdy i mrzne. Tentokrát se udělala mlha. Někde za ní však vycházelo slunce. Nebe hořelo jako požár. Vstali, když celý tábor ještě spal. Došli k řece a začali se mýt. Když je člověk mladý, nevnímá nepohodu. Hřeje ho vášnivá touha pít život hltavými doušky a tak voda sice zebe, ale milencům vše připadá jako sen. Mají oči hlavně jeden pro druhého. Podali si ruce.

„Beru si tě za svou ženu.“

„A já si tě беру za manžela.“ Objali se.

Opodál kdosi zakašlal. Byl to Jakodým. I přesto, že zestárnul, neztratil nic ze své klidné pozornosti.

„Co by to bylo za svatbu beze svědků,“ řekl trochu omluvně. Mlha se zvedla.

Rosou pokryté údolí jiskřilo jako poseté drahokamy. Celý tábor stál jako kouzlem na nohou. Kdosi přinesl kytici z květů divoké třešně. Kytary přivítaly novomanžele. Hrály lásce a přátelství. Na počest toulavým botám, které přinesly dvě bloudící srdce až sem.

Píseň pro Tatranksu

Překročit práh bezstarostného dětství a vydat se na strastiplnou pouť zodpovědnosti mělo v devadesátých letech neobyčejnou příchut' něčeho neznámého. Staré pořádky převlékly kabát ve snaze udržet si neochvějně pozice, jenomže ani změny ke svobodě nechtěly dát svoji kůži lacino. Byla to doba velkých podvodů, zklamání, omylů, ale i nadějí. Vyznat se ve všem tom zmatku mohl jen člověk ryzích zásad a nezdolné vůle k hledání pravdy ve všech jejích podobách. Hřmotná honba za úspěchem přehlušila jemnější stránky lidské povahy, až to mohlo chvílemi vypadat, že na ničem jiném už nezáleží. Samozřejmě podlehl i mnozí trampové, takže osady se měnily na chatové či

zahrádkářské kolonie obležené parkovišti, kdysi prošlapané lesní pěšiny zarůstaly maliním. Nejedna odlehlá tulácká bouda zanikla rukama vandalů, jimž už nikdo nebránil v loupení a vytloukání oken. Nebyl čas. I ten kdosi zprivatizoval. Ze slibných plánů zbyla jen jediná věta: „Kdybych měl trochu víc času.“

Podle Harryho trval obřad na radnici nekonečnou věčnost. Nedokázal pochopit, proč s tím ten chlápek, tedy pan místostarosta, nadělá caviků a formalit. Vždyť mělo postačit podepsat jenom pár papírů! Možná to celé natáhla skutečnost, že Rosomák s Tatranksou nezvolili obvykle fádňi oděni, ale to, ve kterém chodívali na čundry. Snad právě kvůli tomu z míry vyvedený úředník propadl mylné představě, že je jen a pouze na něm samém, aby posvátnost tohoto jedinečného okamžiku ozvláštnil košatou krasomluvou, k čemuž měl beze všech pochyb výjimečné nadání. Pip musel čekat v autě. Ovšem to jeho šťastnou povahu nikterak nepoznamenalo, neboť získaný čas využil k předběžné ochutnávce svatební hostiny sbalené na piknik. Veteráni totiž vše připravili tak, aby hned po obřadu mohli ve dvou vypůjčených vozech vyrazit na svoji první automobilovou výpravu.

K výsadám čerstvých maturantů patří i mimo jiné právo získat řidičské oprávnění. Tatranka zkoušku zvládla na jedničku, takže řídila pick-up napěchovaný zásobami a tábornickým vybavením. Rosomák sice opatřil druhý vůz, avšak podle nelichotivých slov puntičkářského instruktora by se smělý zálesák prý neměl pokoušet ohrožovat silniční provoz ani jako kočí volského potahu. Za druhého řidiče byl tedy zvolen Alfréd. Harry sice remcal, že pojedou jako s hnojem, neb Alfréd jen nerad řadil vyšší rychlostní stupně, sám Harry se ovšem do autoškoly dosud ještě nepřihlásil. Husky byl mimo hru, neboť prozatím nedosáhl potřebného věku.

Když trampové konečně po všech úskalích a protivenstvích vyrazili vstříc nezměrným asfaltovým dálavám, sunuli se Alfréd, Harry, Husky a Rosomák v roztrěsené Škodě Favorit rušnými ulicemi maloměsta jako první, aby určovali tempo kolony. Tatranka je trpělivě následovala s Pipem zevlujícím u okénka spolujezdce. „Přidej,“ kibicoval Harry neřidič. „Jedeš jako babička na svůj vlastní funus.“ Alfréd naštvaně lomcoval řadící pákou. „Nač ten spěch,“ popichoval Husky. „Můžeme se krásně kochat krajinou.“ „Vždyť jsme pořád ve městě. A asi ještě dlouho budeme. Proč zase zastavuješ?“ „Nepřehledná situace,“ odsekl Alfréd.

„Věnuj se raději něčemu užitečnému. Třeba si něco přečti, štrykuj ponožky nebo lušti křížovku.“ Rosomák se zasmál. A pak už zahlédli jen rychlý stín a všechno pohltila bílá mlha.

Husky seděl na židli v nemocničním pokoji a loupal pomeranč. Trochu se mu přitom třásl ruce. Rosomák se na lůžku před chvílí probudil a jen mlčky vyhlížel z okna. Jako by tam venku hledal nějaké vysvětlení. Co by za to Husky dal, aby právě on nemusel Rosomákovi říct, že Tatranka nežije. Neměl žádná slova útěchy. Dokázal jen popsat, co se stalo.

Když Alfréd zcela správně projížděl křížovatkou, přihnul se z vedlejší silnice spěchající řidič. Tatranka jej zezadu spatřila o zlomek okamžiku dřív, než ostatní, šlápla na plyn a svůj pick-up navedla mezi něj a automobil s přáteli. Rosomák se silně uhodil do hlavy. Alfréd, Harry a Husky vyvázli jen s odřeninami. Když hasiči rozřezali vrak, na živu našli pouze kňučícího Pipa. Olizoval dívce rány i přesto, že víc než kdo jiný musel vědět, že Tatranku už nevzbudí.

Léto přešlo, podzim obarvil listí na stromech a vítr začal foukat od severu. Alfréd s Harrym seděli v nové hospůdce s čistými ubrusy, po nálevně třetí cenové

kategorie s umakartovými stolky zbyly jen mlhavé vzpomínky. Veteráni dostali lístek: „Sejdeme se na Jestřábím vrchu.“ Pozvánku rozeslal Rosomák. Od pohřbu jej neviděli. Tehdy stál mlčky s hlavou vzpřímenou, a i když se ze všech stran snášel pláč jako déšť na poušti, on měl obličej klidný. Až děsivě klidný na člověka, který by měl plakat ze všech nejhlasitěji. A teď je zval. Své přátele. Na místo, jenž patřilo k nejšťastnějším v jejich životech.

„Tehle kopec mě zabije,“ funěl Alfréd, když stoupal na Jestřábí vrch. „To slyším o každém kopci, když na něj lezeš,“ připomenul mu Harry. „Možná bys měl přehodit desku na gramofonu.“ „Jako třeba?“ „Třeba, jak skvělé je shodit své špeky do propasti, nebo tak nějak.“ „Slyšeli ste?“ zeptal se kamarádů Husky. „Co zase?“ „Jako by tam nahoře někdo uspořádal mejdan.“

Chata na Jestřábím vrchu byla plná lidského hemžení, hlasů a smíchu. „Jsou to nějací zelenáči poprvé v lese,“ přivítal Rosomák přátele. Vařil právě večeři na ohni před chatou. „Budeme mít hovězí guláš. Moje specialita s kolínkami a masem z konzervy.“ „Proč ti uvnitř tolik ječí?“ zajímal se

Harry. „Myslím, že jde o mobilní telefon.“ „O co?“ „To máš jedno.“ „Asi bude jasná noc.“ „Vypadá to tak.“ „Docela bych si lehl pod širákem.“ „Taky mě to napadlo.“ V tom se otevřely dveře od chaty a hubená dívka s dlouhými havraními vlasy vypískla: „On nám žere jídlo!“ On byl samozřejmě Pip. Rosomák se ponořil do mumraje v chatě, načež psíka s umaštěnými vousky vynesl ven. „Už jste všichni?“ zeptala se dívka. „Určitě se uvnitř všichni nějak smrskneme,“ řekla a přitom se tajemně dívala na Rosomáka. „Budeme spát u ohně. Nedělej si s námi starosti.“ Ano. Teď už byli všichni.

Po večeři Rosomák naladil kytaru. Byla to právě ta kytara, na kterou se kdysi Veteráni ze svých hubených úspor složili. „Trochu jsem se učil,“ usmál se Rosomák nejistě a zahrál kostrbatou melodii známé písničky. Hudba vylákala rozjařenou mládež ven z chaty. Zpívalo se. A pil silný čaj s rumem. Jiskry stoupaly k hvězdami posetému nebi a ze srdcí svíraných úzkostí odnášely bolest. Pip ležel Rosomákovi u nohou. Tichounce zakňučel. Jako by věděl, nač ostatní

myslí. Nakonec Rosomák zazpíval písničku, kterou nikdo neznal. Byla to píseň pro Tatranku.

KONEC